Departamentul de ***servicii poştale*** al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www. alcris. ro

Titlu original (eng.): The Engagement Ring

f ~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

PEARSON, TRACY

Inelul de logodnă / Tracy Pearson

Traducător: Irina Popescu-Tismana

Bucureşti: Alcris, 2008.

ISBN 978-973-121-070-4

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici loan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

TRACY PEARSON

Inelul de logodnă

Traducerea şi adaptarea în limba română de IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS Romance

Din colecţia "El şi EA” puteţi comanda prin telefon,
poştă sau e-mail urmatoarele titluri fte în stoc:

552. PARADISUL
560. MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE
561. LASA-MA SA TE IUBESC
562. O MIE DE LUMANARI
563. PANDORA SI MAGICIANUL 565. TESTAMENTUL
567. FATA CU UNICORN 574. DRAGOSTE FARA LIMITE
577. PESTE ANI
578. O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER 580. DIFICULTATILE LUI KATE
583. SUB VRAJA IUBIRII
584. PREJUDECATI SI IUBIRE
585. AVENTURA DRAGOSTEI
586. MADONA CU PARUL DE AUR
587. PORTRETUL FEMEII IUBITE
588. VARA INDIANA
589. MEXICANUL
590. TRATAMENT PENTRU SINGURATATE
591. DACA E SA TRADEZ
592. O LUME INTREGA INTRE NOI
593. FIUL TATALUI VITREG
594. VIZITATOR DE O NOAPTE
595. O AMERICANA IN MEXIC
596. ZBORUL INIMII
597. O CAPCANA MULT PREA SECDUCAT
598. O SECRETARA MODEL
599. SECRETUL CRISTINEI
600. DRAGOSTE TRADATA
601. VIS TEXAN
602. SURPRIZELE UNEI CASATORII DIN
603. LIMPEDE PRECUM CRISTALUL
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER
605. KAREN
606. CASTELUL WICKLOW
607. BARBATUL DIN TRIPOLI
608. VECHILE SEIFURI
609. INTALNIRE INTAMPLATOARE
610. VIITORUL NE ZAMBESTE
611. MIREASA FUGARA
612. SINGURI IN JUNGLA
613. MESERIA DE ACTRITA
614. TU ESTI, SAU SORA TA?
615. UN BARBAT NEMILOS
616. NAUFRAGIATII
617. CEI MAI FRUMOSI ANI
618. ZAMBETUL JOANNEI
619. IN RITMUL INIMILOR
620. SENINA ESTE ZIUA
621. UN AMERICAN LA LONDRA
623. CASTELUL COPILARIEI MELE
624. DEPARTE DE TINE
625. FATA DIN PADURE
626. NOAPTEA SFANTA

627. DOAMNA DIN OGLINDA
628. CASATORIE PE MADISON AVENUE
629. STATUIA VIE
632. MOSTENITORUL INDRAGOSTIT
633. JURAMANT SUB STELE
634. BARCA VISURILOR
635. MOSTENIREA DIN HAWAII
636. CAUTAND O NOUA DRAGOSTE
637. FLACARI DE ARGINT
638. VIS DE VACANTA
639. CASA DE LANGA RAU
640. O GUVERNANTA CURAJOASA
641. S-AU CUNOSCUT IN ZANZIBAR
642. UN CHIRIAS CIUDAT
643. CA PRIN FARMEC
644. IMBARCARE CLANDESTINA
645. IUBIRE IZBAVITOARE
646. ABISUL
647. INTALNIRE IN SAFARI
648. DURERI DISPARUTE
649. STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR
650. DACA ASTA E DRAGOSTE
651. VALEA CASCADELOR 653. INTOARCERE LA "PRIVELISTEA
655. FOCUL VIETII
656. POVESTEA LUI JODY
657. AVENTURA IN PORT
658. CLIPE DECISIVE
659. IDILA PE MARE
660. VACANTA IN MAURITIUS
661. O MOSTENIRE CIUDATA
662. SOT SI SOTIE
663. DECIZIE PERICULOASA

Capitolul 1

- Doamne Dumnezeule! îmi pare rău! A fost vina mea. Nu mă uitam pe unde merg.

în timp ce vorbea, Tina nici măcar nu se uita la victima ei - bărbatul cu care se ciocnise violent în timp ce se grăbea spre sala de conferinţe plină de zgomotul colegilor jurnalişti. Toată atenţia ei era fixată asupra paharului de şampanie care aproape îi zburase din mână şi majoritatea conţinutului său îi curgea de-a lungul braţului.

Dar atunci, victima ei vorbi.

- Nu-i nevoie să te scuzi. Se pare că ai păţit-o mai rău.

într-o clipă, Tina uită de duşul ei neaşteptat. Sunetul acelei voci catifelate o făcuse să înţepenească. Trecuse mult timp de când o auzise ultima oară, dar nu era o voce pe care s-o poată uita. Cu inima bătându-i cu putere, privi în sus la faţa lui Justin Marlowe.

- După cum am spus, repetă el, zâmbind, se pare că ai păţit-o mai rău.

- Da, aşa este.

Era unicul răspuns pe care reuşi Tina să-l dea. De abia putea face faţă intensităţii emoţiei care o copleşise la vederea acelei feţe arogante de zeu grec. Deodată, în fiinţa ei se stârni furtuna. Brusc, descoperi că îi era greu să respire.

- Eşti OK? Pari puţin buimacă. Cred că nu te-ai lovit?

- Nu. Sunt OK. Doar un pic buimacă, aşa cum spui. A fost o ciocnire neplăcută.

Tina era uimită şi uşurată, de cât de calmă arăta. Nu vorbise cu Justin Marlowe şi nu fusese atât de aproape de el, de trei ani - fiindcă, deşi se văzuseră din când în când la alte recepţii ca aceasta, niciunul nu dăduse vreun semn de recunoaştere a celuilalt. Si acum era chiar lângă el, privind în acei ochi cenuşii ca oţelul care crezuse că nu mai au puterea s-o afecteze şi cădea într-un abis de durere şi confuzie. într-o clipă, sângele i se transformase în cuţite prin vene.

- Mi se pare că am făcut o porcărie.

Cu degetele încleştate în jurul paharului, îşi smulse privirea dintr-a lui şi se uită în jos, abia văzând petele ude pe bluza ei de mătase. Avea dreptate. Ea o păţise mai rău în această ciocnire. Pe costumul lui imaculat nu exista nici măcar o singură pată. Dar apoi, gândi ea înciudată, nu era aşa întotdeauna? Nu păţise ea mai rău în întâlnirile cu Justin Marlowe?

Acest gând fu ca un duş rece pentru ea. O făcu să se

oprească abrupt. De ce reacţiona atât de prosteşte? Justin Marlowe nu era altceva decât un bastard fără inimă. Singura emoţie pe care era în stare să i-o inspire era neplăcerea.

- Uite. Ia asta.

El vârâse mâna în buzunarul de la pantaloni şi scotea o batistă albă împăturită, impecabilă. I-o întinse şi, înainte ca ea să poată protesta, îi luă paharul de şampanie şi i-l dădu unui chelner care trecea.

- Poţi folosi asta să te cureţi cât de cât.

Nesăbuinţa Tinei dispăru într-o clipă, pentru a fi înlocuită de o senzaţie de iritare. Cine naiba se credea el, de-i dădea indicaţii? Se simţi tentată să-i spună unde să se ducă împreună cu batista lui cu tot. Dar lăsă bunul simţ să prevaleze. Chiar avea nevoie să se cureţe şi ştia că nu are batistă în geantă.

Aşa că luă batista oferită, murmurând un scurt “mulţumesc”. Apoi, privindu-l din nou în faţă, spuse pe un ton tăios:

- Ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi fost aici?

- Păi, nu te-ai fi ciocnit de mine, aşa că n-ai fi avut nevoie de asistenţa mea.

Justin o privi cu acei ochi cenuşii ai lui, vorbindu-i cu un ton amuzat şi uşor ironic. Ochii lui se plimbară peste ea, peste părul blond care-i cădea pe lângă umeri în valuri platinate, peste silueta înaltă ca a unui model, îmbrăcată într-o bluză crem şi fustă asortată, ca să se

fixeze în ochii ei de un albastru perfect ca al unui vas Ming, care îi răspundeau la privire cu o expresie rece ca porţelanul.

- Dar nu-ţi face griji, întotdeauna este o plăcere să te ciocneşti de o domnişoară frumoasă. Acesta nu era nici măcar un compliment. El îi spunea cum gândea despre ea în aceste zile - fără emoţie, distant, că e “o domnişoară frumoasă”. Nu însemna nimic pentru el faptul că fuseseră amanţi.

Nu însemna nimic nici pentru ea. Tina îşi detaşă privirea de a lui şi-şi şterse mâna udă cu batista împăturită. Singurul lucru care avea importanţă pentru ea era cât de mult îl ura.

- Deci, unde te grăbeai aşa de ai aterizat direct în mine? zâmbi Justin amuzat când Tina îl privi din nou. Un lucru este sigur - că n-ai dat peste mine intenţionat.

Asta era destul de adevărat. Aşa cum el o evitase ani de zile, la fel făcuse şi Tina. Si, pentru a respecta adevărul, nici măcar nu ştiuse că el era aici astăzi. Trebuia să fi sosit recent la recepţie.

înainte ca ea să poată răspunde, el adăugă:

- O clipă vorbeai cu prietenii tăi, şi în următoarea te îndreptai spre mine ca un buldozer.

- Nu mă îndreptam spre tine. Am crezut că am văzut pe cineva cu care vroiam să vorbesc. în ultima clipă mi-am dat seama că nu era ea.

Deci, gândi Tina, mă urmărea, nu-i aşa? Era ceva

alarmant în asta. Justin continuă:

- Presupun că ştii o grămadă de oameni aici ... Aruncă o privire în jurul încăperii în care stăteau - holul de conferinţe al unuia dintre hotelurile de vârf ale Londrei juca rol de gazdă în mod curent unei mari recepţii a presei ... în fond eşti cineva important acum. Nu mai puţin decât editor principal la *“Scope”.*

- Oh, nu aşa de important. Nici pe departe aşa de important ca tine.

O sprânceană perfect conturată se ridică peste unul din ochii albaştri. Chiar credea că o poate zeflemisi şi să scape? se întrebă Tina. Se înşela, dacă aşa credea. în cei trei ani de când se despărţiseră, devenise puţin mai mondenă, puţin mai sofisticată, mai deşteaptă. în aceste zile, putea ţine piept oricui cu mai mult calm şi precis putea face faţă unui măgar ca Justin Marlowe.

Tina continuă, cu un mic zâmbet ironic pe buze:

- în fond, eşti proprietarul lui “J.M.Publishing”. Trebuie să deţii sau să fii pe punctul de a prelua majoritatea ziarelor şi revistelor reprezentate în această încăpere.

- Nu chiar, zâmbi sardonic Justin. Doar patruzeci la sută. Dar nu-ţi face griji, lucrez şi asupra celorlalte.

Tina nu-i răspunse la zâmbet. Nu se schimbase, reflectă ea. Acelaşi tip plin de sine. Cândva, găsise această parte a lui excitantă. Fusese stimulată şi fermecată de acest dinamism de neoprit. Dar în final

descoperise că era doar pur egoism. Lui Justin Marlowe nu-i păsa de nimeni în afară de sine însuşi.

Nu se schimbase mult nici în privinţa înfăţişării. Acum când momentul tulburării prosteşti trecuse şi era în stare să-l privească drept în faţă, Tina putea vedea că era la fel ca întotdeauna. Poate existau ceva mai multe linii în jurul ochilor cenuşii cu gene lungi şi negre şi în colţurile gurii pasionale, frumos conturată - aşa cum te-ai aştepta la un bărbat de treizeci şi şase de ani. Dar trăsăturile lui erau încă uluitor de frumoase şi părul, pe care-l purta pieptănat într-o parte, era negru şi lucios ca pana corbului.

încă arătos pe dinafară, gândi ea, dar putred până în măduva oaselor.

Tina termină de şters mâna şi-i întinse batista.

- Deci, ce te-a adus aici? întrebă ea dezaprobator. Ai venit să vezi ce să mai cumperi în continuare?

Justin zâmbi.

- Deja ştiu ce urmează să cumpăr.

- Vrei să spui că pe a lui Berry - compania pentru care lucrez?

Acesta era zvonul care circula. De fapt, acesta era subiectul pe
care Tina şi prietenii ei îl discutau cu îngrijorare cu câteva minute în urmă, în timp ce Justin îi observa în secret.

Si să mai vorbeşti de coincidenţe ...! Cineva trebuie

să fi auzit. Pentru că Tina propusese că poate ar fi o idee bună ca unul dintre ei să facă o vizită la "J.M.Publishing" şi să aibă o discuţie cu Justin Marlowe. Deoarece, de fapt, existau o mulţime de zvonuri şi unele dintre ele foarte neliniştitoare. Se părea că nu erau doar vorbe în vânt. Si Tina vroia să ştie cât adevăr era în asta.

- Deci, aşa este? insistă ea acum. Berry este următorul pe lista ta de cumpărături?

Spre surprinderea ei, el scutură din cap.

- De fapt nu mă referam la Berry ...

Când el făcu o pauză, doar pentru o clipă un licăr de speranţă atinse inima Tinei. Poate că, la urma urmei, nu erau decât nişte zvonuri? Dar speranţa se spulberă când Justin continuă:

- Afacerea lui Berry o consider deja în buzunar.

El luă batista, dar nu o puse în buzunar.

Tina simţi că se face albă ca varul.

- Deci este adevărat? Eşti pe cale de a prelua afacerea lui Berry?

- Mai sunt încă două hârtii de semnat, dar răspunsul este da, zâmbi el fericit când îi văzu paloarea bruscă. Mă poţi felicita. Si pe tine, bineînţeles. Eşti pe cale de a avea un nou şef.

- Ce nefericire!

Dintr-o dată, Tina simţi o greutate în stomac, care deveni şi mai puternică atunci când el zise:

- Ca în vremurile de demult, nu?

Vremurile de demult. Vremuri rele. Tina se uită la el.

- Ca să fiu sinceră, nu mă pot gândi la ceva mai rău.

Fiindcă lucrase pentru el în trecut. Aşa se cunoscuseră prima oară. Si era o experienţă pe care nu dorea s-o repete.

Dar Justin încă zâmbea cu zâmbetul lui sadic de tigru. Zâmbetul unui tigru care-şi ascuţea ghearele.

- Mă gândeam, în timp ce te observam flecărind cu prietenii tăi de acolo, cât de mare plăcere este să te am iar sub aripa mea.

- Sub aripa ta? Adică în ghearele tale!

Si brusc, când se uită la el, Tina simţi un fior când îi trecu prin minte o nouă bănuială. Ea nu dăduse peste el. Mai probabil, el dăduse peste ea. Făcuse asta intenţionat, ca să-i poată spune aceste veşti rele şi să jubileze. îl fixă cu o privire sumbră.

- Presupun că te simţi foarte încântat?

- Imens de încântat. Totuşi, trebuie să spun că sunt întristat ... Zâmbetul lui era mai curând triumfător ... întristat că, din nefericire, nu pari să-mi împărtăşeşti plăcerea.

- Nu, nu ţi-o împărtăşesc şi mi-e teamă că nimeni de la “Berry’s”. Sincer, este cea mai proastă veste pe care mi-ai fi putut-o da. Oricine de la “Berry’s” va fi distrus. Nimeni nu doreşte ca tu să preiei compania.

- Chiar? îşi arcui caustic o sprânceană şi o privi atent

o clipă. Ce spirit de echipă ai ca să-ţi pese de sentimentele colegilor tăi! Nu prea te caracterizează.

Tina simţi o înţepătură în inimă când îşi aminti episodul care-l făcuse să aibă o părere atât de proastă şi de nedreaptă despre ea. Fusese la ultima lor ceartă, când tot ceea ce contase pentru ea era să-i plătească pentru imensa durere pe care i-o provocase. Fusese scoasă total din minţi în acea zi.

Dar nu şi-ar fi retractat niciodată lucrurile pe care i le spusese. Stia că nu reuşise să-i lezeze decât uşor mândria, dar era totuşi, o sursă de oarecare satisfacţie. Si oricum, nu dădea doi bani pe ceea ce credea despre ea.

îşi înălţă bărbia şi-i ignoră complet spuselei.

- Oricare, de la toate revistele de la “Berry’s”, este împotriva ta, replică ea.

- Da? Părea la fel de îngrijorat ca un elefant de un ţânţar. Nu-ţi face griji, vor învăţa să mă iubească. Fiecare învaţă.

Spuse asta cu obrăznicie şi privind-o în ochi, de parcă ar fi vrut să-i reamintească iubirea copleşitoare pe care o aprinsese cândva în ea.

Tina simţi că i se face silă. Inima îi bătea cu putere în piept.

- Dacă o vor face, în curând se vor vindeca, se răsti la el. Nu este genul de dragoste care pătrunde foarte adânc.

Era ceea ce vrusese să-l facă să creadă în urmă cu trei ani. De aceea spusese lucrurile pe care le spusese la ultima lor întâlnire. Avusese prea multă mândrie pentru a-l lăsa să-i vadă inima rănită sângerând.

Si se pare că făcuse o treabă bună. El o fulgeră cu privirea.

- Dar unii oameni sunt în stare doar de emoţii infime. Iau ce pot lua şi pornesc cu cinism mai departe.

Apoi zâmbi, ochii înnegurându-i-se, şi-şi lăsă privirea să se plimbe peste ea.

- Inima unui vampir în trupul unui înger, susură el.

Nu mai era nimic din felul în care o privise mai devreme. Atunci, privirea lui fusese mecanică şi ironică. Dar acum ochii lui întârziau, mişcându-se ca nişte degete mângâietoare peste curba generoasă a sânilor, adâncitura taliei şi rotunjimea şoldurilor. Era un scenariu mult prea familiar. Mult prea cunoscut. Ochii lui aveau acea privire arogantă a unui bărbat care se plimbă pe un teritoriu pe care cândva îl cunoscuse foarte bine.

Cum îndrăznea? Fierbând de furie, Tina deschise gura să-l admonesteze. Dar înainte de a putea scoate un cuvânt, înţepeni:

Pentru că întindea spre ea mâna cu batista.

-Ţi-a scăpat aici o pată, spunea el pe un ton amuzat în timp ce ştergea uşor partea din faţă a bluzei. Stai liniştită. Cum pot să văd ce fac dacă te mişti? o prinse el de braţ în timp ce ea încerca să plece.

O cuprinse un val de panică. Dintr-o dată, respira greu. Era o nebunie; erau într-un loc public, înconjuraţi de oameni şi totuşi Tina se simţi brusc ca o prizonieră. Mâna care îi ţinea braţul era ca o cătuşă din oţel care ardea.

- Nu-i nevoie să faci asta!

- Nu-i niciun deranj, te asigur.

- Nu, într-adevăr ... Dar totuşi ...

Inima îi tresărea în piept. Nu numai fiindcă o ţinea, nu fiindcă o atingea, dar, mult mai rău, dintr-o dată devenise conştientă de parfumul batistei lui care îi atingea nările.

Era mirosul lui. Acel miros răcoros, curat pe care şi-l reamintea. Si brusc, se simţi transportată înapoi cu trei ani, când fusese atât de familiarizată cu mirosul lui ca şi cum ar fi fost propriul ei trup.

Si dintr-o dată, se văzu goală lângă el, mângâindu-l, pipăindu-l, strângându-se lângă el, ameţită şi beată de dorinţă şi de dragoste.

Fu un moment zdrobitor. Simţi că se rupe ceva în ea când se uită în sus, neputincioasă, în acei ochi cenuşii şi aroganţi care o priveau acum distanţi şi nepăsători. Pentru o clipă, inima i se frânse iar. O senzaţie de pierdere paralizantă trecu pe lângă ea.

- Uite, este mai bine, se dădu Justin înapoi, lăsându-i braţul şi întinzându-i batista. Mai este o pată pe guler. Dar poate că-i mai bine să te las pe tine să te descurci.

Râdea de ea. îşi dăduse seama de tristeţea ei bruscă şi apelase la simţul lui sadic al umorului. Poate, gândi ea îndurerată, o făcuse intenţionat, bănuind dinainte cum va reacţiona. încă îl distra să se joace cu ea, chiar după toţi aceşti ani.

La acest gând, suferinţa Tinei se transformă instantaneu în furie. Ea nu era jucăria lui -deşi odată o tratase ca şi cum ar fi fost. Era o femeie de douăzeci şi cinci de ani pe care niciun alt bărbat din lume n-ar mai indrăzni s-o trateze atât de familiar. Si el era pentru ea un bărbat pe care-l dispreţuia din tot sufleul.

Se dădu un pas înapoi, cu ochii ca două bucăţi de gheaţă albastră.

- Nu-ţi stă în fire să fii atât de atent, observă ea cu răceală. Si te pot asigura că nu doresc şi nici n-am nevoie de ajutorul tău, în niciun fel.

- Dar este plăcerea mea, zâmbi Justin în faţa iritării ei.

Aşa cum am spus mai înainte, eşti cineva destul de important, acum. Deşi nu te nedreptăţeam întru totul când mă refeream la tine ca editor principal la *“Scope”.* înţeleg că acum eşti editor-şef.

- Doar când Maggie este bolnavă ... Maggie este editor-şef. Este doar o poziţie temporară.

- Dar una care te poate conduce la cea mai mare glorie în viitor. Dacă faci treabă bună, cine ştie unde ai putea ajunge - mai ales că Maggie trebuie să iasă la

pensie peste doi ani!

Tina ştia prea bine asta şi n-ar fi recunoscut faţă de nimeni. Dar nu faţă de Justin. El doar ar distorsiona lucrurile.

îi spuse cu indiferenţă:

- Nu mă aştept ca asta să ducă la ceva. Maggie se întoarce la lucru peste două săptămâni.

-Am auzit că are probleme cu stomacul.

- Da, dar nimic serios.

-Deci, nu i-ai pus arsenic în ceai, la urma urmei? ... şi cum Tina se încruntă. Justin adăugă: la aminte, ştiu cât de ambiţioasă eşti şi nu-ţi stau în cale scrupulele sau loialitatea. Nu-i de mirare că ai avut o ascensiune atât de rapidă.

Tinei nu-i plăcu, dar, bineînţeles, ştia de ce o spunea el. Era parte a minciunii pe care i-o turnase cu trei ani în urmă.

Se îndreptă, îşi înălţă bărbia şi se apără.

-Am ajuns unde sunt fiindcă am muncit din greu, îl informă ea.

- Da, sunt sigur că ai muncit. Cu încăpăţânare şi insistenţă... Apoi, zâmbi pe neaşteptate când adăugă: în afară de asta, ai talent. Si sunt mândru ca fiind unul dintre primii care te-au remarcat.

Tina îşi stăpâni roşeaţa când o năpădiră amintirile. Fiindcă era adevărat - fusese primul care avusese încredere în ea. Si i-ar fi fost recunoscătoare dacă mai

târziu nu s-ar fi întâmplat ce se întâmplase. Dar durerea pe care i-o cauzase atunci anulase toată recunoştinţa.

Se uită la el, respirând cu grijă, ascunzându-şi emoţiile:

-Asta, spuse ea repede, s-a întâmplat de mult.

-într-adevăr. Erai tânără şi inocentă atunci, zâmbi el cinic. Cel puţin aşa credeam eu.

-Am fost nevinovată până te-am întâlnit pe tine.

îşi dori să nu fi spus asta. O făcea să pară ca o virgină coruptă şi nu asta era acuzaţia pe care vroia să i-o aducă. Supărarea nu se trăgea din faptul că îi luase nevinovăţia virginităţii, ci îi distrusese un alt fel de nevinovăţie. îi trădase total încrederea.

Tot timpul cât fusese cu ea, seducând-o şi făcând-o să se îndrăgostească de el, în secret fusese încurcat cu o altă femeie. O femeie pe care Tina o cunoscuse bine. Sefa ei imediată la “J.M.Publishing”. Având părul roşu, ea şi prietenele o porecliseră “Dragonul roşu”.

Si chiar mai rău. El chiar îi ceruse Dragonului Roşu să fie soţia lui. Amintindu-şi, Tina simţi o durere sfâşietoare. Doar pentru o clipă, toată grozăvia acelei trădări o arse, vie şi reală din nou. Fiindcă fusese cel mai groaznic moment al vieţii ei.

Dar totul era acum de domeniul trecutului. Trecut şi uitat. De mult încetase să-i mai pese de Justin şi de Dragonul Roşu, cuplul etern logodit, fiindcă nu se căsătoriseră încă.

Ea îşi subţie buzele.

- Tu mi-ai arătat căile lumii. Cele mai sordide căi.

- Oh, bănuiesc că le cunoşteai deja. Probabil chiar ai inventat câteva dintre ele. Si probabil ai mai inventat câteva de atunci. în fond, uite ce bine ai reuşit.

El nu avea niciun pic de remuşcări, dar aşa fusese întotdeauna. Niciodată nu-şi ceruse scuze pentru lucrurile îngrozitoare pe care i le făcuse.

Dar Tina alungă aceste gânduri. De fapt, nu-i făcuse o favoare? Pentru că după ruptura cu Justin, îşi alungase dragostea din inimă şi se dedicase trup şi suflet carierei sale. Munca o făcuse să nu-şi piardă minţile şi fără această dedicare probabil n-ar fi urcat niciodată atât de repede pe scara ierarhică.

Totuşi, nu urcase aşa de repede ca Justin. Urcarea lui fusese spectaculoasă.

în ultimii trei ani, “J.M.Publishing” explodase. Preluase case editoriale cu nemiluita, până ajunsese în aceste zile să-şi întindă aripile lacome peste glob.

îngustându-şi ochii, ea comentă cu răutate:

-Judecând după micul imperiu pe care l-ai construit, aş spune că tu eşti cel care ştie cum să reuşească.

- Atunci, ar trebui să te bucuri că vă preiau. Dacă eu voi avea succes, va avea şi “Berry’s”.

- Am prefera să reuşim pe cont propriu, mulţumesc.

- Dar nu rişti, nu-i aşa? Lăsată pe cont propriu, compania voastră va închide într-un an.

- Este o gogomănie! sări Tina cu gura ... Auzise că Berry avea necazuri, dar lucrurile nu erau atât de rele ... Stia că unele din revistele lui Berry pierd bani. Dar nu toate. Ştiu că *"Scope"* nu pierde, de exemplu.

- Nu, nu pierde. Se descurcă destul de bine. De fapt, este singura.

-Aşa că, vezi, putem supravieţui foarte bine fără tine.

- Vrei să spui *"Scope*". Celelalte se vor prăbuşi. Dar ţie nu-ţi pasă de asta, nu-i aşa? Nu-ţi pasă decât de tine.

De această dată, Tina ripostă:

- Greşeşti profund. Ceea ce vreau este ca *toate* revistele lui "Berry's" să supravieţuiască - ceea ce nu o vor face, garantat, dacă pui mâna pe ele. Cu ochii scânteind, îl acuză:

-Vorbeşti atât de superior şi plin de importanţă, dar eu ştiu ce se află în realitate în spatele acestor preluări. Vrei să preiei "Berry's" ca să pui ghearele pe *"Scope*". Lucrăm prea bine ca să fii liniştit, nu?

- Ce vrea să însemne asta?

Prefăcutul! Ştia la ce se referea ea! Fiindcă Tina era absolut sigură că toate zvonurile îngrozitoare pe care le auzise erau adevărate. Exista mai mult decât o simplă preluare. Dar dacă vroia să joace sec, va fi prea bucuroasă să-i explice.

- Suntem un rival prea puternic pentru *"Miranda".* Revista pierde cititori în favoarea noastră. Toată lumea

ştie. Si ţie nu-ţi place. De aceea vrei să ne cumperi - ca să uneşti *"Scope"* cu *"Miranda"*şi să-ţi ţii preţiosul steag sus!

Si să-ţi păstrezi preţioasa logodnică în serviciu, ar fi trebuit să adauge. Pentru că logodnica lui, Dragonul Roşu, era editorul revistei *"Miranda".*

Justin făcu o pauză de moment, ca şi cum ar fi vrut să nege acuzaţiile. Apoi, un zâmbet rece îi apăru pe faţă.

- Ei bine, în mod firesc nu voi vrea s-o ţin pe *"Miranda"* în frunte. Si, firesc, voi luă măsurile ce se cer, indiferent cât de dezgustătoare s-ar putea să pară unora.

- Deci, ai de gând să falimentezi *"Scope"* ?

- Vei descoperi la timpul potrivit. Deci, recunoşti în cele din urmă, o fixă el cu ochi de granit. Nu te îngrijorează decât propria ta slujbă.

Obrajii Tinei se albiră. Toate temerile ei erau confirmate. Revista pe care o iubea şi în care-şi pusese sufletul era pe cale să fie sacrificată fără milă.

Si nu era corect! Dintr-o dată, începu să tremure de furie.

- Sigur că mă interesează slujba mea. Aş fi o mincinoasă să nu recunosc, vorbi Tina cu calm - în fond erau în public - dar fiecare silabă era încărcată de supărare. Dar prima mea grijă este *Scope* . Este o revistă bună. O revistă *excelentă!* Un lider în domeniul

ei. Cum poţi face asta? întrebă cu o voce încărcată de emoţie, încercând în zadar să zărească în ochii lui o sclipire de compasiune. Nu vezi că *Scope* este specială? Nu merită să fie sacrificată doar de dragul tău şi al ...

Văzu zâmbetul lui Justin.

- Al meu şi al cui?

Zâmbetul fu cel care o întărâtă.

- Tu şi nenorocita ta de logodnică! ţipă ea.

Tina era îngrozită. Vrusese să spună doar "logodnică". "Nenorocita" venise fără să vrea.

în timp ce stătea acolo, cu faţa palidă, Justin o studie un moment de parcă ar fi fost o târâtoare din spatele unei pietre. Apoi, dezlipindu-şi privirea, el îşi privi ceasul.

- Mi-e teamă că trebuie să plec, acum. Am un imperiu de condus. Dar, dacă n-a fost o plăcere, a fost interesant să mă ciocnesc de tine.

începuse să se întoarcă, dar se opri şi o fixă iarăşi.

- Ştiam că o să mă bucur să lucrez din nou cu tine, dar nu mi-am dat seama cât de mult, zâmbi el cu acel zâmbet de tigru. Care a fost cuvântul pe care l-ai folosit mai devreme? Să te am în ghearele mele, aşa ai spus. Da, pot să-ţi spun că o să mă distrez foarte mult.

Apoi, înainte ca ea să poată articula un cuvânt, făcu stânga-mprejur şi dispăru în mulţime.

Tina îl urmări cu ochi înceţoşaţi, simţind că i se face greaţă din cauza ororii care o pătrundea. Totuşi, nu

avertismentul lui Justin o umpluse de oroare, ci propria ei răbufnire împotriva logodnicei lui.

Asta o luase prin surprindere. O şocase de-a dreptul. De obicei, făcea glume despre Dragonul Roşu. Dar cu o clipă în urmă, nu glumise. Fusese o furie adevărată, o scârbă reală, un adevărat resentiment pentru femeia care, cu trei ani în urmă, îi furase bărbatul pe care-l iubea. Fusese genul de durere pe care crezuse că-l lăsase în urmă.

Se înfioră. Să ştie că durerea încă sălăşluia ascunsă în ea, gata s-o înţepe din nou ca un cuţit în inimă, o umplea de o teamă care era mult mai teribilă decât orice i-ar fi putut face Justin.

Uitându-se după el, fu conştientă că şi asta o umplea de teamă. Ce răzbunare cumplită plănuia el?

Capitolul 2

Doar după ce plecase Justin şi-şi venise în fire descoperi Tina că ţinea încă în mână batista lui. Si-o îndesă în poşetă, rezistând impulsului de o arunca în vreun colţ.

Un lucru nu va face în mod sigur - să alerge după el să i-o înapoieze!

La sfârşitul zilei, când se întoarse acasă, o puse în maşina de spălat, ţinând-o cu mâna la distanţă de parc-ar fi fost un şobolan mort. Si acum stătea la biroul ei de la serviciu, chinuindu-se să se concentreze asupra manuscrisului din faţa ei. Dar îi era greu. Mintea îi fugea înapoi la întâlnirea cu Justin.

Asta o urmărise toată noaptea. De-abia închisese ochii din cauza groazei pe care o simţea faţă de răbufnirea ruşinoasă pe care o avusese faţă de logodnica lui.

Ce naiba provocase asta? De unde apăruseră aceste sentimente moarte de mult? Durerea, furia, sentimentul de pierdere, resentimentul? Nu-i mai păsa deloc că îl pierduse pe Justin în
favoarea Dragonului Roşu: pierderea lui Justin fusese un noroc, ajunsese ea să realizeze. Aşa că ce naiba o făcuse să reacţioneze aşa?

Un fel de nebunie, hotărî ea. Acel zâmbet zeflemitor pe care i-l adresase o aruncase înapoi cu trei ani, când descoperise că bărbatul pe care-l crezuse îndrăgostit de

ea tocmai se logodise cu o altă femeie.
Dragonul Roşu avusese acelaşi zâmbet când îi anunţase vestea.

Tina strânse din dinţi şi se încruntă la manuscrisul din faţa ei. Dar totul era o poveste veche şi trecuse de mult peste ea. în ceea ce o privea, Dragonul Roşu şi Justin se puteau căsători oricând pofteau.

De fapt, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Pentru Tina ar fi fost o uşurare. Ar fi tras în cele din urmă cortina peste tot acel episod urât.

- Bună! Ce mai face editoarea mea şefă preferată?

Tina se opri şi se uită în sus când o voce o smulse din reverie. Apoi zâmbi la silueta zveltă, îmbrăcată în haină de piele, care-i zâmbea de la celălalt capăt al biroului.

- Bună, Mike.

Ca întotdeauna, era încântată să-l vadă. Mike Laining era unul dintre cei mai buni fotografi de modă din Londra şi era de asemenea şi un bun prieten.
Se lăsă pe spate în scaun şi se strâmbă spre mormanul de pe biroul ei - manuscrise, scrisori, tipare de probă, toate urgente.

- Chiar acum, editorul tău preferat se simte un pic depăşită, mărturisi ea.

- Nu arăţi, spuse Mike aşezându-se pe colţul biroului.

Arăţi la fel de senin de frumoasă ca întotdeauna.

Cum Tina zâmbi şi scutură din cap - răspunsul ei

standard la complimentele lui Mike - el întrebă compătimitor:

- Te cam copleşesc cu munca, nu-i aşa?

- Nu chiar.

Tina îşi trecu mâna prin părul blond. Făcea două treburi în aceste zile, dar asta n-o deranja. De fapt, îşi dăduse seama de provocare şi se descurcase perfect până când gândul la Justin venise s-o chinuiască! Totuşi, era o problemă, îi explică ea acum lui Mike.

- Una din colaboratoarele mele m-a lăsat baltă destul de rău. Mi-a dat articolul acesta, care este un dezastru. Nu pot înţelege. De obicei este de încredere ... Aruncă o privire iritată la manuscrisul la care lucra ... O să-mi ia ore să pun aceste încâlceli în ordine.

- Dă-i-l înapoi. Spune-i să-l refacă.

- I l-aş da, numai că nu este aici. Este plecată din ţară, chemată de o altă revistă. Tipografia are nevoie de articol luni. Nu am de ales. Trebuie să-l fac singură.

Mike făcu o figură compătimitoare, apoi se aplecă spre ea şi-i făcu cu ochiul.

- Socotesc că meriţi o tratаţie pentru că munceşti aşa de mult. Lasă-mă să te invit la o băutură după serviciu.

- Mi-aş dori să pot, Mike ...

- Am descoperit un nou bar grozav, o întrerupse el. Mâncarea este nemaipomenită şi se cântă jaz.

Dar Tina zâmbi şi scutură din cap.

- Chiar nu pot, Mike. Voi fi ţintuită la biroul meu până târziu.

Mike părea dezamăgit, dar nu insistă. Niciodată nu o făcea. Stia că n-ar ajunge nicăieri. Ca şi alţi bărbaţi din viaţa Tinei de acum, ştia că nu va deveni niciodată mai mult decât un prieten.

Fiindcă Tina devenise o expertă în a ţine bărbaţii la distanţă. Uneori o surprindea cât de uşor o făcea. Si eu m-am transformat într-un dragon, gândea ea uneori. Pentru că doar o privire rece şi avertizarea din acei ochi albaştri ca porţelanul de China şi ei recepţionau mesajul tare şi clar.

Dar, dragon sau nu, aşa dorea să fie. Fără încurcături. Fără alte inimi zdrobite. Poate că într-o zi lucrurile vor fi diferite, dar acum inima ei aparţinea doar muncii.

Mike începu să schimbe subiectul, privind-o cu interes.

- Subalterna ta mi-a spus că te-ai ciocnit de Justin Marlowe la recepţia de ieri. Ce a avut de spus?

Tina tresări la menţionarea numelui lui Justin. în ultimele câteva minute reuşise să nu se gândească la el, dar el se ivea iar din umbră ca s-o chinuie din nou!

- Deci, ţi-a spus Vicki? zâmbi Tina.

Vicki, şef adjunct la *"Scope"* fusese cu ea la recepţia de ieri şi spusese tuturor despre întâlnirea neaşteptată a Tinei cu Justin Marlowe - chiar dacă, reflectă Tina, nu

ştia despre ce fusese vorba în amănunţime!

- Ei bine, probabil ţi-a spus şi că veştile nu sunt bune. Dacă aceste preluări continuă, *“Scope”* va fi înghiţit. El plănuieşte să ne fuzioneze cu Miranda.

Mike păru surprins.

- Chiar ţi-a spus asta?

- Mai mult sau mai puţin, făcu Tina o faţă ironică. Mi-aş dori să mă fi înşelat.

în trecut, Mike îşi exprimase frecvent părerea că n-ar fi rău dacă “J. M. Publishing” ar prelua “Berry’s”. Era un admirator entuziast a tinerei companii o lui Justin - şi nu numai fiindcă J. M. îi dăduse multe comenzi.” Stiu cum să facă bani şi să ţină standardele sus”, spusese el adesea.

Dar părerea lui despre preluare se mai schimbase de când Tina îl contrazisese constant de săptămâni întregi. Acum, ea îi spuse:

- într-un fel, Marlowe trebuie oprit.

- Dacă ai dreptate, da, trebuie. Ar fi un dezastru, se încruntă Mike, dar nu înţeleg de ce ar face asta. Nu are niciun sens. *“Scope”* este o revistă de succes. Poate că i-a mai slăbit simţul afacerilor, în aceste zile. înţeleg că are alte lucruri în minte.

Tina deveni brusc curioasă.

- Ca de exemplu? întrebă ea.

Dar în acel moment fură întrerupţi când Sasha, editor de modă la *“Scope”,* îşi vârî capul roşcat pe uşă.

- Scuză-mă, îi zâmbi ea Tinei şi apoi se întoarse către Mike. Să vii cu diapozitivele, când eşti gata!

Mike începu să se ridice.

- Vin imediat, spuse el, apoi îi făcu Tinei cu ochiul. Te las să-ţi continui munca.

Dar Tina nu se mai gândea la muncă. îşi îngustă ochii spre el.

- Ce ai vrut să spui când ai zis că Justin Marlowe are alte lucruri în minte?

- N-ai auzit? El şi Dragonul Roşu se vor uni în cele din urmă.

Circulă zvonul că ea bântuie pe Bond-Street pentru o rochie de mireasă. Se pare că în cele din urmă l-a prins în laţ, după toţi aceşti ani.

- Norocul ei.

Tina spuse asta ca şi când credea şi privirea ei era perfect fermă când îl observă pe Mike dispărând pe uşă. Si asta chiar credea. Precis? Nu gândise că ar fi o uşurare când Justin şi Dragonul Roşu se vor căsători?

Dar cum stătea înţepenită în scaun, fu conştientă că încetase să respire şi stomacul i se transformase brusc în plumb.

Tina rămase la masa de lucru în acea seară mult după ora şapte, dar mai apoi nu mai era cazul să rămână. Făcuse toată treaba pe care putuse s-o facă în legătură cu manuscrisul, deşi nu ieşise prea grozav. Va trebui să fixeze un alt interviu şi să-i dea mai multă

substanţă. Si asta probabil va însemna o călătorie peste weekend. Pentru astă-seară era destul, gândi ea îndepărtând manuscrisul.

Dar nu făcu nicio mişcare încă. Stătu uitându-se în gol şi începu să cântărească subiectul pe care-l dăduse la o parte în ultimele ore.

Justin şi Dragonul Roşu. Si îndelung amânata nuntă. Deci, era pe cale să se întâmple, la urma urmei.

Trecuse peste paralizia stupidă care o lovise când auzise prima oară vestea. Si numai Dumnezeu ştia de ce o şocase. Acum, se simţea calmă şi sincer bucuroasă că se întâmpla. Asta era rândul final al ultimului capitol. Cel puţin vor putea să închidă cartea.

La acest gând, un zâmbet ironic îi apăru pe buze. Capitolul unu promisese un sfârşit foarte diferit. Dar cine ar fi putut să ghicească atunci că lucrurile o vor evolua pe calea pe care o luaseră?

Tina avea douăzeci şi unu de ani, proaspăt ieşită din colegiu şi grăbită să-şi facă un nume în jurnalism când venise la *“Miranda”* cu cinci ani în urmă. La interviu, îi spusese noului ei şef:

- Visul meu dintotdeauna a fost să lucrez la o revistă. Nu-mi doresc altceva.

Noul ei şef fusese o femeie cu zece ani mai mare ca ea, cu păr roşu splendid, cu silueta unui model şi o garderobă care venea direct din paginile de modă ale revistei. Se numea Eunice Robinson şi deşi Tina ghicise

că avea un temperament care se potrivea cu părul roşu, habar n-avea că va sfârşi poreclind-o Dragonul Roşu!

Dimpotrivă, fusese entuziasmată să se alăture echipei Eunicei. La telefon, le spusese părinţilor ei:

- Atmosfera este foarte profesională şi o să învăţ atât de multe. Abia aştept să încep!

Si aşa se şi avântase, plină de entuziasm.

Prima ei întâlnire cu Justin Marlowe fusese în săptămâna a doua la “J.M.Publishing”.

- Intră. Stai jos. Fă-te comodă, îi spuse el după ce secretara o introdusese în biroul lui. Eu sunt Justin Marlowe. Bine ai venit la “J.M.Publishing”. Cum te-ai instalat?

Tina îi luase mâna şi-l privise în faţă, simţind un fior de-a lungul şirei spinării. Celelalte fete din redacţie îi spuseseră că Justin
Marlowe era cel mai atrăgător bărbat de pe planetă. Dar era mai mult decât atrăgător, hotărâse ea pe loc. Acest bărbat avea un soi special de magie.

Simţise un val de plăcere nevinovată când el îi strânsese mâna şi-i zâmbise.

Ce noroc am! gândi ea. Nu numai că am reuşit să capăt slujba visurilor mele, dar am şi cel mai frumos şef.

-M-am instalat foarte bine, mulţumesc, îi întoarse ea zâmbetul. Sunt sigură că o să-mi placă aici. Cred că *“Miranda”* este o revistă minunată, adăugă ea cu ochi strălucitori.

- Si noi credem asta şi mă bucur că eşti de acord cu noi ... Ochii cenuşii, pe care mai târziu îi descoperi arătând reci ca Marea Nordului iarna, sclipiră plini de căldură la entuziasmul ei. Bănuiesc că o să fii o achiziţie foarte valoroasă a echipei.

- Oh, aşa sper şi eu. Chiar sper. Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Justin Marlowe zâmbi.

- Atunci, este pe jumătate făcut. Aşa că, spune-mi despre ambiţiile tale, Tina. Unde te vezi peste cinci ani?

- încă la *“Miranda”,* sper.

Se înroşi un pic. Cât de încredere se aştepta el să fie? se întrebă fata. Fiindcă într-adevăr avea ambiţii mari.

El îi simţi ezitarea.

- Continuă, o îndemnă el. Mie poţi să-mi spui. Noi încurajăm ambiţia, în compania asta.

Tina răsuflă adânc şi se hotărî.

- Ei bine, mai întâi vreau să învăţ să fiu un bun ajutor de editor, dar de asemenea vreau să şi scriu câte ceva. îmi place să scriu.

Vreau să fac articole despre orice şi oricine.

Apoi, cum el dădea din cap încurajator, se hotărî să-şi dezvăluie sufletul.

- Si într-o zi, ceea ce aş vrea cu adevărat, ar fi să fiu editor.

- Editor, hm? Tinzi spre vârf, dădu el din cap

aprobator drept răspuns şi adăugă aproape conspirativ: mai bine să nu-i spui Eunicei. Nu cred că este pregătită să iasă la pensie încă.

Tina simţi că obrajii îi iau foc.

- Oh, n-am vrut să spun asta! Nu m-am referit la *“Miranda”.* La o altă revistă. Cândva în viitor. Foarte departe în viitor, spuse ea repede, jenată. Oh, Doamne, am făcut-o de oaie! gândi ea.

Dar Justin părea să aprobe dezvăluirea ei.

- Niciodată să nu-ţi ceri scuze pentru ambiţiile tale, îi zise el direct. Noi încurajăm oamenii ambiţioşi la “J.M.Publishing” - atâta timp cât ai talent care să se potrivească şi el cu ambiţia, bineînţeles.

O să-i arăt că am talent! O să-i arăt cât de bună sunt! Am să-i arăt că am totul pentru a-mi atinge ţelurile! îşi jură ea când îi părăsi biroul.

Si, în următoarele câteva luni, tocmai asta şi făcu.

Tina lucra ca o apucată, plăcându-i fiecare minut. Foarte curând, deveni un ajutor de editor de prima clasă, renumită pentru precizie şi isteţime. Si la fel de curând i se publicară câteva articole scurte. Si Justin nu întârzie să-i recunoască progresele.

Apăru în birou într-o zi şi se opri în faţa mesei ei.

- M-am gândit să te duci aici, îi sugeră el, punând o invitaţie pe biroul ei. Vorbeşte cu Eunice. Cred că ar putea să merite un interviu lung.

- Oh, mulţumesc!

Ochii Tinei se măriră când văzu că era vorba de un tânăr actor la modă, care promitea să fie o stea a filmului britanic. Se uită recunoscătoare la Justin.

- Voi face treabă bună. Vă promit.

Si făcu chiar o treabă excelentă. Chiar Eunice fu de acord cu asta si-i dădu să redacteze patru pagini color si să se si semneze. Tina era în culmea fericirii.

Telefon' părinţilor ei în Shropshire.

- Vă trimit două exemplare. Fata voastră a ajuns ziaristă, până la urmă!

Exista totusi un mic inconvenient, când, cu încurajarea lui Justin si îndrumarea lui, Tina mergea din succes în succes. Si acest inconvenient era Eunice cea cu părul rosu.

Tina realiză rapid că era o persoană dificilă, cu iesiri furioase faţă de cineva care-i displăcea. La început, Tina îi scăpase cât ţinuse capul plecat si muncise din greu. Dar din ce în ce mai des se afla acum ca ţintă a nervilor ei.

- Ai întârziat cu aceste pagini, fată proastă! ţipă Eunice de două ori în aceeaşi săptămână, desi paginile erau la timp. Ţi s-a urcat la cap succesul? Fă bine si ţine-ţi mintea la treaba pentru care esti plătită!

Asta era nedrept fiindcă Tina îsi făcea întâi sarcinile ei de ajutor de editor. Totusi, acuzaţia nu o surprindea, fiindcă era constientă că de la un timp, departe de a o încuraja, Eunice vroia să-i taie avântul.

Dar păstră toate acestea pentru ea, accentuând:

- Cred că dacă vă controlaţi agenda, veţi descoperi că paginile au fost gata la timp, la fel ca întotdeauna, ripostă Tina ferm, dar cu respect, ignorând privirea răutăcioasă.

Atacurile frecvente ale Eunicei nu erau ceva cu care Tina să nu se descurce. De fapt, de-abia le înregistra, pentru că dintr-o dată, ceva cu mult mai excitant îi ocupa mintea.

Justin. Pentru că se întâmpla ceva între ei.

Totul începuse cu o invitaţie neaşteptată la prânz, la hotelul Dorchester din Park Lane.

- Este pe jumătate tratație şi pe jumătate treabă, îi spuse Justin când o invitase. O să fim invitaţii unui grup de agenţi de călătorii şi firesc, mă aştept să scrii un mic articol pentru *“Miranda”.* Dar doar unul mic, aşa că relaxează-te şi distrează-te. Ai muncit din greu. Meriţi o recompensă.

Colegele Tinei fuseseră la fel de excitate ca şi ea.

- Eşti pe cai mari, observase una dintre ele cu admiraţie. El face aceste invitaţii speciale doar când este mulţumit de cineva. Te urăsc, drăcoaică norocoasă de Tina Gordon! glumi aceasta înghiontind-o.

Tina se strădui să pară calmă în faţa acestei situaţii. Invitaţia era pur profesională, îşi spuse ea. Si precis nu era nimic entuziasmant.

Dar era entuziasmată. Nu-i venea să creadă. Să ia

masa cu Justin Marlowe! Simpla idee o făcea să rămână fără suflare.

Fiindcă, deşi nu recunoscu faţă de nimeni, adevărul era că în cele şase luni de când era la “J.M.Publishing”, se îndrăgostise de atrăgătorul ei şef. Ceea ce nu era neobişnuit. Fiecare femeie care-l cunoştea se îndrăgostea de el. întregul personal feminin de la

“J.M.Publishing” era îndrăgostit fără speranţă de Justin Marlowe, aşa că de ce ar face ea excepţie?

Dar ce simţea ea pentru el era diferit. în sufletul ei era sigură de asta. Sentimentele ei nu proveneau din admiraţie superficială, ci ajungeau la rădăcina fiinţei ei. Si uneori o speriau. Nu mai simţise aşa niciodată.

Totuşi, îşi stăpâni foarte bine emoţiile când se aşeză împreună cu el în limuzina companiei. Nu te face de râs, se avertiză ea ferm. Nu însemni nimic pentru el. Este doar amabil, atât.

Dar amabil cum putea Justin să fie, era ceva ce Tina nu mai întâlnise. Era doar o angajată începătoare, dar el o trata ca pe o prinţesă, făcând-o să se simtă în largul ei cu acel minunat farmec al lui, vorbind cu ea şi având grijă de ea de parcă ar fi fost la o întâlnire adevărată. Când în cele din urmă părăsiră Dorchester, trei ore mai târziu, Tina se simţea de parcă ar fi murit şi ar fi ajuns în rai.

- Te-ai distrat? o întrebă el, când se urcară înapoi în Bentley.

- Da. A fost minunat. Adică, minunat de interesant.

Avea el habar, se întrebă ea neputincioasă, cât de tare îi bătea inima? Fusese la o grămadă de întâlniri în trecut, cu tineri perfect acceptabili, dar aceste ultime trei ore cu Justin fuseseră o revelaţie. Ea nu ştiuse vreodată că este în stare de un astfel de extaz. Zbura şi se temea că n-o să mai coboare.

Justin îi zâmbea.

- Si mie mi-a plăcut. Poate că am putea-o repeta cândva?

- Da. Ar fi plăcut.

- Poate când mă întorc din Germania? Mă duc acolo cu treburi. Voi fi plecat până la sfârşitul săptămânii. Presupun că numărul tău de telefon este în registrul redacţiei. O să te sun şi o să putem stabili ceva când mă întorc.

- Bine. Dacă doreşti.

Tina se înroşi: până la rădăcina părului, neştiind ce să creadă. Era o întâlnire adevărată ceea ce îi propunea el? Chiar era serios? Dacă îndrăznea să spere, va fi profund dezamăgită?

îşi spuse că probabil aşa va fi, dar spera oricum. Nu era în stare să facă altceva.

Aşteptând să treacă săptămâna fu un soi de tortură. Acasă, de fiecare dată când suna telefonul, Tina alerga ca nebună să răspundă. Dar îşi făcuse sieşi o promisiune. Dacă nu telefona până sâmbătă la prânz, îşi va suna prietenele şi va face alt aranjament pentru weekend. Ar fi un masochism să-şi piardă timpul aşteptând ca el să telefoneze!

Dar vineri, când se întoarse de la muncă, telefonul suna în hol.

Cu răsuflarea tăiată, Tina ridică receptorul.

-Alo? întrebă ea repede, nereuşind să aibă un ton

calm.

Nu putea fi el, gândea ea ... dar el era.

- Bună, Tina. De-abia m-am întors. Ce mai faci?

La auzul tonurilor joase, Tina trebui să se aşeze.

- Sunt bine, se înroşi ea din creştet până în tălpi. Cum ... cum a fost călătoria în Germania? se bâlbâi ea.

- A decurs foarte bine, mulţumesc ... Ce-ar fi să-ţi povestesc în timpul cinei din seara asta? spuse el după o pauză.

- Seara asta?

Camera se învârtea cu ea. Putea să creadă ce aude, sau era nebună?

- Doar dacă n-ai fixat altceva, bineînţeles ...?

Părea dezamăgit şi Tina se grăbi să-l asigure:

- Nu, n-am nimic aranjat.

- Atunci, trec să te iau la opt. Cum ţi se pare?

Ca un vis devenit realitate, gândi ea.

- Pare în regulă.

- Rămâne ora opt. Ne vedem atunci. La revedere.

Tina tremura atât de tare când puse receptorul jos, încât avu impresia că îşi aude oasele trosnind. Treizeci de secunde întregi stătu unde era, rânjind ca o proastă şi strălucind de exaltare. Apoi, cu un strigăt de încântare, sări în picioare şi fugi în dormitor ca să deschidă uşile de la dulap. Ce naiba să îmbrace?

Justin fu extrem de punctual. Fix la ora opt, Mercedesul lui alb apăru ca o caleaşcă din poveşti în

faţa clădirii modeste din cărămidă roşie în care se afla apartamentul ei.

- Arăţi senzaţional, îi spuse el când îi deschise portiera să se aşeze pe fotoliul de piele. Dar întotdeauna arăţi grozav. Numai că în această seară arăţi deosebit de bine.

Tina ar fi putut răspunde foarte bine - la fel şi tu - dar îşi muşcă buza şi zâmbi. Se simţea prea nervoasă pentru a face astfel de observaţii!

Dar era adevărat - dacă un astfel de lucru era posibil! El *arăta* chiar mai senzaţional ca de obicei.

Purta un costum bleumarin a cărui croială venea perfect pe silueta lui cu umeri largi, şolduri înguste, picioare lungi. Iar cămaşa albă contrasta cu pielea lui bronzată şi părul negru.

Era o delectare pentru ochi, hotărî Tina.

Nu avea nevoie să mănânce - putea doar sta să-l admire!

Justin o duse la un restaurant în inima lui Mayfair. Cel mai elegant loc în care ea pusese vreodată piciorul. Fu bucuroasă că alesese cea mai elegantă rochie din garderoba ei - o rochie cu fusta lungă de culoare vişiniu strălucitor.

- Sampanie, spuse Justin chelnerului când fură conduşi la masă, şi-i zâmbi Tinei. Doar dacă nu preferi altceva, bineînţeles?

- Oh, nu. Sampanie este bine.

Era un vis, sau se întâmpla cu adevărat? Se va trezi şi va găsi că este cu Vicky la barul local?

Dar până la urmă îşi pierdu nervozitatea. Exista ceva în a fi cu Justin care o făcea să se simtă în largul ei. Conversaţia decurgea firesc. Nu exista nicio senzaţie de stres. Când li se servi primul fel, ea luă iniţiativa şi întrebă:

- Povesteşte-mi despre călătoria în Germania.

Dar Justin clătină din cap.

- Au fost doar afaceri. Foarte plictisitor, îi zâmbi el cu acel zâmbet care o făcea să se înfioare. Despre ceea ce vreau cu adevărat să vorbesc în această seară eşti tu. Vreau să-mi spui totul despre tine, Tina Gordon.

- Eu? Nu sunt prea multe de spus. Sunt o fată banală din Shropshire, zise, obrajii căpătându-i aceeaşi culoare ca rochia. Părinţii mei lucrează amândoi la o fabrică de maşini locală şi am două surori: una măritată şi una la colegiu, studiind franceza.

Râse, un pic nervos.

- Iată! Am prezentat totul pe scurt!

Sigur, gândi ea, nu putea fi interesat cu adevărat?

Dar se părea că se înselase. El scutură din cap:

- Dar eu nu vreau în rezumat. Vreau să aud toate detaliile. La sfârşitul acestei mese, vreau să ştiu tot ce este de ştiut în legătură cu tine.

Vorbea serios. O asalta cu întrebări şi Tina se trezi că este bucuroasă să i se destăinuie. Nu părea doar curios. Părea sincer interesat. Roşie de plăcere, îi relată povestea vieţii ei.

îi vorbi despre zilele de şcoală din Shrewsbury, despre prietenii cu care crescuse şi despre toate locurile pe care le cunoştea. îi vorbi despre articolele pe care obişnuia să le scrie pentru revista şcolii, despre ambiţia de a lucra la o publicaţie naţională într-o zi şi despre minunaţii ei părinţi, care o încurajaseră tot timpul.

- Eşti o fată interesantă, zâmbi Justin umplând iarăşi paharele cu vin şi terminându-şi friptura - fiindcă acum vorbeau de o oră întreagă - ştiam că aşa vei fi.

Ai acea strălucire în ochi.

Tina îi răspunse la zâmbet când luă o gură din vinul ei.

- Dar destul cu mine. Este rândul tău, spuse ea. Spune-mi ceva despre Justin Marlowe.

- OK. Ce vrei să ştii?

- Totul! râse ea. în fond, eu ţi-am spus totul despre mine.

Si astfel, în următoarea oră până la cafea, Justin îi vorbi despre el. îi vorbi despre copilăria lui modestă în

Londra şi cum începuse prima lui aventură de publicist cu un împrumut de la un unchi bogat.

- îi datorez totul, spuse el, şi totdeauna îi voi recunoscător. Niciodată nu m-aş fi descurcat fără ajutorul lui.

- Pariez că te-ai fi descurcat, scutură Tina din capul ei blond, ţi-ar fi luat puţin mai mult, dar pariez că ai fi reuşit.

Fiindcă era un lucru de care nu se îndoia. Justin era unul dintre învingătorii fireşti ai vieţii.

El nu o contrazise, dar accentuă cu un zâmbet serios:

- O mână de ajutor la momentul potrivit poate fi un noroc. Trebuie să-ţi aminteşti întotdeauna să fii recunoscător pentru astfel de lucruri.

Remarca, simţi Tina, nu avusese intenţia să-i reamintească mâna de ajutor pe care i-o dăduse, în cariera ei, şi a-şi exprima recunoştinţa ar fi fost stânjenitor pentru el. Aşa că nu spuse nimic. îi va mulţumi cum se cuvine la momentul potrivit. Dar acum vroia să audă mai multe despre el. Privi în ochii cenuşii:

- Deci, ce planuri ai pentru viitor? J.M.Publishing are patru reviste de succes pe moment, dar am impresia că nu vrei să te opreşti aici. El zâmbi.

-Aş vrea să mă extind un pic. Ca şi tine, sunt ambiţios, râse el şi se aplecă spre ea brusc, surprinzând-o când adăugă pe un ton serios. Dar acum

mă gândesc la viitorul imediat. Sper să fii de acord să cinezi cu mine din nou, mâine.

Inima Tinei se opri. în secret, se întreba ce se va întâmpla în continuare. Ea dădu din cap, controlându-se din răsputeri.

- Mi-ar plăcea să luăm cina mâine din nou.

De fapt, petrecuseră întregul weekend împreună. Teatru şi cină sâmbătă. Prânzul în ziua de duminică, urmat de o plimbare romantică în Hyde Park. Apoi cinară împreună în apartamentul somptuos al lui Justin din Kensington.

Si duminică seara, după o cină la lumina lumânărilor, Tina fu sigură că se va întâmpla ceva. Deoarece atunci, pentru prima oară, o sărută.

Tina visase la acel prim sărut, dar realitatea fusese mai grozavă.

Stăteau alături pe canapeaua moale şi mare, cu două ceşti de cafea neatinse în faţa lor, şi atmosfera dintre ei era electrică. Această atmosferă fusese creată toată seara. Fiecare zâmbet, fiecare privire, pe măsură ce seara avansa, păruse plin de promisiuni.

Când o conduse la sofa, Tina abia mai respira. îşi simţea inima cât o minge în piept. Fusese o uşurare să se aşeze, simţindu-şi picioarele ca de vată.

El pusese ceştile cu cafea pe măsuţă şi acum o observa, cu acele gene lungi plecate.

Si ei îi fu brusc teamă să-i întâlnească privirea.

înfiorată de ceea ce proprii ei ochi i-ar dezvălui. Cu o mişcare nervoasă, întinse mâna după ceaşcă.

Dar mâna ei nu ajunse niciodată acolo. El o prinse într-a lui.

-Nu, spuse el, este ceva ce vreau să fac întâi.

Apoi, o întoarse încet cu faţa la el şi dintr-o dată privirea lui se cufundă într-a ei în timp ce mâna îi cuprinse mijlocul strângând-o mai tare ca să-i dea acel sărut pe care-l aşteptase toată seara.

Tina era deja emoţionată, dar în momentul în care buzele lui le atinseră pe ale ei, o cuprinse un fior de încântare atât de puternic încât i se tăie răsuflarea şi capul începu să i se învârtă.

Niciodată un sărut nu meritase să fie atât de aşteptat. Tina se agăţă de el simţind că se topeşte, şi-i înapoie sărutul cu buze la fel de avide ca ale lui.

După un timp, furtuna din interiorul lor se mai potoli. înlănţuiţi unul în braţele celuilalt stăteau între cuverturile boţite, în linişte, unicul sunet fiind cel al celor două inimi.

-Eşti o fată foarte specială, o mângâiară mâinile lui Justin. Sper ca în viitor să ne vedem foarte mult.

Tina se înfioră sub atingerea lui, iubind mângâierea lui expertă, îmbătându-se de mirosul lui prin nări avide.

-Aşa sper şi eu, murmură ea. Sper foarte mult.

El îi sărută, ochii, buzele, bărbia, fruntea, apoi se opri o clipă ca să-şi apese buzele în scobitura gâtului,

unde se simţea pulsul ei cald.

-Mai este doar un lucru, murmură el încet şi privind-o, ezitând o clipă. Cred că ar trebui să fim discreţi.

Tina se gândise deja la asta. Dădu din cap şi-i zâmbi.

-Ai dreptate ... N-avea chef să înceapă să se vorbească la birou ... Nu voi sufla un cuvânt nimănui, încuviinţă ea.

-Bună fată, o strânse el şi mai tare. Cred că între noi va fi ceva foarte special, spuse cu ochii strălucind de emoţie.

Si aşa şi era. Următoarele nouă luni fură cele mai fericite din viaţa Tinei. Relaţia ei cu Justin devenea din ce în ce mai puternică. El era ocupat mult timp şi călătorea adesea, conducându-şi imperiul care creştea şi fură mai puţine weekenduri petrecute împreună, deşi petreceau tot timpul cât puteau, amândoi.

Când nu-l vedea, Tina tânjea după el. Fiind cu el, era formidabil. Cu fiecare zi care trecea, Tina era tot mai îndrăgostită de el, cu o dragoste care-i lumina fiecare clipă a vieţii. Era atât de îndrăgostită, că abia îi păsa de ieşirile violente ale Eunicei, din ce în ce mai dese.

Justin îşi declarase dragostea pentru ea. Acum, putea înfrunta orice.

în acele zile, cariera ei trecuse pe plan secund. Ceea ce dădea un înţeles vieţii ei era dragostea pentru Justin.

Si atunci, tocmai când devenea obişnuită cu starea ei de fericire, se sparse buba - află adevărul şi se izbi de

pământ ca un meteorit care cade. Si începură lacrimile de amărăciune.

Fiindcă aflase ce stătea în spatele antipatiei crescânde a Eunicei. Editoarea ei cu părul roşu bănuise de mult că se petrecea ceva între Justin şi Tina. Si avea dreptate să-i displacă. Aşa cum o informă pe Tina cu ochi fulgerători, în seara când se confruntă cu ea după orele de serviciu, ea şi cu Justin erau amanţi de mulţi ani.

Si acum, erau mai mult decât amanţi.

- Uită-te la asta, nefericito! îi ceru ea fluturând un inel de logodnă cu diamant prin faţa Tinei. Noaptea trecută mi-a cerut să-i fiu soţie. Justin şi cu mine ne vom căsători!

- Dar Justin este în State. Este plecat de săptămâni.

Tina stătea ca paralizată, simţind că s-a transformat în stâncă. Nu mai simţea nimic.

- Stiu asta, târfo! M-a cerut în căsătorie la telefon! Si azi-dimineaţă a sosit un om de la bijuterie la uşa mea. Justin ştia că voi spune da. Ne-am înţeles de multă vreme că ne vom logodi.

Tina fu învăluită de o senzaţie de greaţă. Brusc, lucrurile se lămureau. Deci, de aceea Justin îi ceruse să ţină secretă relaţia lor. Fiindcă era încurcat cu Eunice.

- Si acum, vreau să pleci de aici şi de la revista mea, mâine! Vei primi salariul pe o lună şi nu mai vreau să te mai văd!

Când Tina se uită la ea, cu faţa albă ca varul, acel zâmbet zeflemitor de pe faţa răutăcioasă a Eunicei, i se întipări pentru totdeauna în memorie.

- N-ai fost decât un moft pentru el. A avut multe altele înaintea ta. Si e posibil să mai aibă. Dar mie nu-mi pasă. Eu sunt cea cu care se căsătoreşte. Tu, draga mea, n-ai fost decât târfa lui!

Tina părăsi biroul *"Mirandei* "în acea seară, ca să nu se mai întoarcă niciodată - deşi, chiar dacă Eunice n-ar fi concediat-o, oricum şi-ar fi dat demisia, deoarece i-ar fi fost imposibil să continue să lucreze la "J.M.Publishing".

Totuşi, într-un colţişor de suflet păstra speranţa că totul nu era decât un coşmar. Justin îi spusese că o iubeşte. Cum putea fi adevărată povestea Eunicei?

Dar era. în acea seară, Justin îi telefon' de la Houston. La sfârşitul convorbirii, inima Tinei era făcută zdrenţe.

Dar nu existară scuze sau lacrimi, cel puţin nu din partea lui, fiindcă Tina vărsase un ocean de lacrimi în intimitate. Ea făcu pur şi simplu ce trebuia să facă. îl elimină din viaţa ei. Cu fermitate. Fără milă. Nu-l va mai vedea şi nu va mai vorbi niciodată cu el.

Si aşa şi făcu - cu excepţia unei singure dăţi, când se ciocniseră unul de altul accidental - în după-amiaza recepţiei.

Telefonul sună, smulgând-o pe Tina din reverie.

Sări în sus, nefiind sigură cine era şi clipi uitându-se în jur la biroul gol. Inima îi bătea ca un ciocan.

Apoi oftă şi se relaxă, bucuroasă să fie înapoi în prezent şi se uită la masa ei, unde suna telefonul. Scuturându-se, ridică receptorul.

Era Mike.

- Eşti încă acolo? N-ai unde să te duci acasă? glumi el şi continuă. Motivul pentru care te sun este că am vorbit cu unul dintre amicii mei şi mi-a spus ceva ce cred că ar trebui să ştii ...

Avea dreptate. Era ceva ce Tina trebuia să ştie.

Trebuia să-şi anuleze toate întâlnirile de dimineaţă, fiindcă apăruse ceva neaşteptat.

Apoi îşi strânse lucrurile şi părăsi biroul cu pas ferm şi scânteieri bătăioase în ochi. Primul lucru de făcut a doua zi dimineaţă, se va duce la “J.M.Publishing” pentru o confruntare cu Justin!

Capitolul 3

La opt si jumătate în dimineaţa următoare, Tina ţâşni prin uşile imense ale “J.M.Publishing”, arătându-şi în trecere legitimaţia de la “Berry’s”, omului de pază de la poartă.

- Am venit să-ţi văd şeful, anunţă ea fără să se oprească şi traversă în grabă holul de marmură, îndreptându-se spre lift.

Cum acesta era la parter, intră rapid şi apăsă pe butonul de la etajul douăzeci şi trei. Apoi, cu pumnii strânşi şi inima ticăindu-i ca o bombă cu ceas, se îndreptă în viteză către biroul lui Justin de la ultimul nivel.

Ceea ce făcea era o imprudenţă. El va fi îngrozitor de furios că îndrăznea să-l confrunte aşa în propriul lui teritoriu. Dar Tinei nici că-i păsa. Si ea era furioasă. Vroia nişte răspunsuri şi le vroia acum.

într-o fracţiune de secundă, aşa i se păru, liftul ajunse la destinaţie şi uşile se deschiseră. Inspirând adânc, Tina păşi în coridorul pustiu. Biroul lui Justin era în faţa ei, având înainte masa impozantă a secretarei care, aşa cum se ruga Tina, era goală.
Secretara lui, domnişoara Ronin, îşi apăra şeful ca un câine şi nu i-ar fi permis să treacă.

Cu paşi hotărâţi, Tina traversă covorul ce ducea către uşa din spatele căreia Justin îşi conducea imperiul. Ea purta o rochie roşie cu flori. Roşu pentru curaj. Urma să necesite tot curajul pe care-l avea!

Ridică mâna să ciocănească, stăpânindu-şi un atac brusc de nervi. Ultima oară când fusese acolo, fusese sigură că este binevenită. O fată de douăzeci şi unu de ani, cu ochi strălucind de iubire, lipsită de experienţă, care credea că omul din spatele uşii era paşaportul ei spre paradis. Un om pe care îl putea iubi, respecta şi admira pentru totdeauna. Un om care o va iubi întotdeauna în schimb.

Ha! Ce glumă bună! Niciodată n-o iubise. Si acum el era aici, încercând să-i distrugă din nou viaţa!

Nervozitatea o părăsi. în curând, el va afla cât de tare se înşela crezând că poate s-o calce în picioare iarăşi! Cu spatele drept, ciocăni la uşa de mahon. Apoi, fără a aştepta vreun răspuns, împinse uşa şi intră.

- Bună dimineaţa. Ai venit devreme azi, spuse Justin.

El stătea la masa de lucru, în camera enormă, pe jumătate învăluit de lumina din spatele ferestrei. Si era aplecat peste vraful de hârtii din faţa lui, atenţia fiindu-i absorbită de ceea ce făcea. Nici nu-şi ridică privirea când intră Tina, presupunând că este secretara lui.

O să aibă o mare surpriză! Tina făcu doi paşi mari spre el şi se opri în mijlocul camerei, mirată cât de calmă şi stăpânită se simţea.

îşi putea auzi inima bătând, dar era o bătaie regulată. Cu ochii fixaţi asupra lui, replică:

- Bună dimineaţa.

El se uită în sus şi se încruntă. îşi puse tocul jos.

- Ce naiba faci aici?

Tina simţi un tremur când ochii de oţel o sfredeliră. Avusese dreptate în privinţa reacţiei lui. Era absolut furios.

- Si cum ai intrat? se ridică Justin în picioare s-o înfrunte. Nimeni n-a telefonat să-mi spună că urci.

- Am intrat pur şi simplu. Nimeni n-a încercat să mă oprească.

Tina ar fi vrut să se dea înapoi când el începu să păşească peste
covor spre ea.

- Foarte inteligent. De aceea ai venit aşa devreme? Stiai că secretara încă n-a venit, fiindcă te-ar fi oprit.

Tina nu încercă să nege.

- Trebuia să te văd, îl informă ea. M-am gândit că este bine să te prind devreme, înainte de a începe ziua de muncă.

- Ziua mea de lucru a început acum două ore! o fulgeră el cu privirea. Si motivul pentru care încep devreme este fiindcă nu vreau să fiu deranjat de telefoane şi de vizitatori programaţi sau neaşteptaţi. Mai ales de vizitatori nepoftiţi, care nu sunt bineveniţi nicicând.
înainte ca Tina să-şi recapete respiraţia, o prinse de cot şi începu s-o îndrepte spre uşă, fără prea multă delicateţe.

- De aceea, mi-e teamă că trebuie să-ţi cer să pleci!

- Regret, dar nu plec. Trebuie să vorbesc cu tine.

Tina îşi înfipse călcâiele în covor, încercând să-i reziste, dar fără prea mult succes.

-Scrie-mi o scrisoare despre ce este vorba şi poate o să reuşesc să nu-ţi răspund ... El o trase spre uşă ... Acum, pleci de bunăvoie sau vrei să te arunc afară?

-Nu, nu vreau să mă dai afară, îl înfruntă Tina, bătăioasă. Ceea ce vreau, este să asculţi ce am de spus.

-Nu există alternativă. Ori pleci singură, ori te dau eu afară. Ce alegi?

încă îi ţinea braţul cu degete ca o menghină, dominând-o cu înălţimea. Si Tinei îi trecu brusc prin minte că pentru un privitor din afară prezentau o pereche nereuşită de adversari comici - el înalt şi brunet, emanând forţă şi virilitate, iar ea fragilă şi blondă, îmbrăcată în rochie roşie cu flori şi arătând speriată.

Dar ea avea curaj.

Tina îşi ridică bărbia.

-De ce să mă arunci afară din birou? De ce nu te poţi comporta ca o persoană raţională, încetând de a încerca să mă intimidezi?

Justin păru surprins de această schimbare de tactică. îşi coborî privirea uitându-se curios la ea, în timp ce un zâmbet i se schiţă la colţul gurii, doar pentru un moment. Apoi scutură din cap cu o privire cinică în ochi.

-Te-aş trata în felul în care o persoană normală, raţională o tratează pe o alta, dacă n-aş şti că ar fi o totală pierdere de timp. Nu eşti nici normală, nici raţională. Dimpotrivă, aş spune că cel mai bun cuvânt care să te descrie este perversă.

Ce voia să însemne asta? O considera perversă pentru că în urmă cu trei ani îl exclusese din viaţa ei cu atâta cruzime?

Tina scoase un sunet dispreţuitor.

-Aş spune că *tu* eşti cel pervers! Tu eşti cel a cărui comportare ar putea intra în discuţie!

Justin se opri o zecime de secundă, sfredelind-o cu privirea.

- Poate că au fost ocazii când a fost cazul, spuse el tăios. Dar se datora mai curând judecăţii greşite decât perversităţii.

Făcu o pauză să-i susţină privirea - era perfect clar ce spunea el. întreaga lor relaţie în ceea ce-l privea pe el, nu fusese altceva decât o regretabilă eroare de judecată.

Tina ştia că asta n-ar trebui s-o deranjeze. La fel gândea şi ea. Dar se simţea foarte rănită de constatarea dură şi de privirea la fel de dură care o însoţea. Doar pentru o clipă, nu mai ştiu ce să spună.

în timp ce stătea acolo clipind, strângerea în jurul braţului ei se întări. El prinse clanţa uşii şi adăugă:

- Dar puterea mea de judecată, din fericire, în acest moment funcţionează perfect. Si de aceea te vreau afară din biroul meu şi din această clădire, acum!

Cu acestea, apăsă pe clanţă, intenţionând s-o scoată afară. Dar în acel moment precis, avu loc o întorsătură neaşteptată.

Uşa se deschise ca din proprie voinţă şi o lovi uşor pe

Tina în spate. Când ea sări să se ferească, se ciocni de Justin care o ţinea cu fermitate de braţ în continuare. Si cum stătea aşa, lipită de el, cu mâna liberă aşezată pe pieptul lui, domnişoara Ronin, formidabila secretară a lui Justin, intră în cameră.

- Bună dimineaţa, domnul Marlowe, eu ...

Domnişoara Ronin se opri la jumătatea propoziţiei, ochii mărindu-i-se în spatele ochelarilor.

Evident, îi era cam greu să interpreteze scena din faţa ei.

Tina văzu ezitarea şi se trezi să reacţioneze automat. Stând exact acolo unde era, se lipi şi mai tare de Justin, întorcându-se spre secretară cu un zâmbet enigmatic. Oh, dragă, spunea clar expresia ei, ne-ai prins!

Domnişoara Ronin primi mesajul. Se înroşi şi de bâlbâi.

- S ... scuzaţi-mă. Vă întrerup, spuse ea şi se grăbi înapoi către uşă.

- Este în regulă. Nu întrerupi, interveni Justin, lăsând braţul Tinei şi dându-se într-o parte. Domnişoara Gordon este pe cale să plece.

- înţeleg, domnule ... Domnişoara Ronin era clar că nu ştia ce să creadă. Continuă să se legene jenată în prag, roşie ca focul. Apoi îşi limpezi vocea ... Este un telefon de la Hong Kong pentru dumneavoastră. Să vă fac legătura, sau să le spun să revină?

- Fă-mi legătura, se îndreptă Justin spre masa de lucru. Si fii amabilă, condu-o afară pe domnişoara Gordon.

Dar Tina n-avea de gând să plece. Când secretara ieşi pentru a face legătura telefonică, sperând ca Tina s-o urmeze, tânăra aşteptă ca Justin să ridice receptorul şi apoi închise uşa. Traversă încăperea ca să se planteze într-unul din scaunele din faţa mesei lui Justin. N-o să te descotoroseşti de mine aşa de uşor! gândea ea.

El nu o privi cât vorbi la telefon, deşi era evident că ştia că se afla acolo. Tina o putea spune după liniile aspre ale feţei lui.

în cele din urmă, închise telefonul. Oare acum o va azvârli afară din birou, aşa cum ameninţase în urmă cu două minute?

Se întoarse încet spre ea, cu ochi ameninţători.

- Deci, spuse el, ce a fost scena pe care ai jucat-o în faţa secretarei? Să citesc în ea un înţeles ascuns sau este un alt exemplu al naturii tale perverse?

Tina îi întâlni privirea, puţin stânjenită. Sperase că nu o va lua aşa. îl asigură în grabă:

- Te rog, nu citi nimic în ea. Eram disperată şi situaţiile disperate cer măsuri disperate.

-Asta este?

Justin se aşeză la loc pe scaun şi-şi prinse bărbia în degetele bronzate. Cu ochi cercetători, o studia. Apoi, pe neaşteptate, zâmbi.

-Ia te uită, nu mă plâng. A fost chiar plăcut. Uitasem cât de bine se potriveşte trupul tău cu al meu şi cât de cald, moale şi primitor se simte.

Tina se înroşi până la rădăcina părului. Se luptase să nege acest lucru, dar aceleaşi gânduri, chiar dacă pentru o clipă, îi trecuseră prin minte.

Fusese foarte familiar şi deloc neplăcut să stea acolo atât de intim cu el, căldura trupului masculin puternic pătrunzând-o. Si mâna ei lângă pieptul lui simţise ca şi cum l-ar fi mângâiat aşa cum ar fi putut face cândva, cu mult timp în urmă.

Dar simţise asta doar pentru o clipă şi, categoric, nu din această cauză o făcuse.

Calmându-şi roşeaţa, Tina accentuă:

- Secretara precis a părut să creadă că-ţi place.

De aceea făcuse asta. Să-l compromită în ochii secretarei lui. Fusese un lucru automat. îşi văzuse şansa şi nu o ratase.

îl privi:

-Aş spune că asta te-a pus într-o poziţie dificilă. Vreau să spun, că nu mă poţi da afară acum. Ar părea că încerci să-ţi acoperi urmele, zâmbi ea, când un alt gând îi trecu prin cap. Mai ales dacă aş face o scenă.

- Si precis ai face?

- Dacă mă împingi la asta.

- Dacă te împing? zâmbi Justin cu cinism. Bănuiesc că nu trebuie să fii prea mult împinsă. Din câte îmi amintesc, îţi plac scenele.

-Tina simţi cum faţa i se albeşte. Ştia la ce se referea: ultima lor întâlnire cu trei ani în urmă, când dăduseră unul

peste altul accidental, la staţia Charing Cross şi ea îi azvârlise în faţă toată amărăciunea care-i rodea sufletul.

Dar ca s-o acuze că-i făcuse plăcere scena, era nedrept şi lipsit de sensibilitate. Stia că ea îşi ieşise din minţi de durere?

Se înfioră în sine şi privi covorul, culorile vii înceţoşându-i privirea. Fusese cea mai neagră perioadă a vieţii ei. Abia supravieţuise. Si fuseseră momente când se îndoise serios că va supravieţui.

Dar o făcuse. Si acum totul era în urma ei. Putea să încerce el cât dorea, n-o mai putea atinge cu referinţele lui crude despre trecut.

Tina ridică din nou ochii spre el, privirea limpezindu-i-se.

- Si ţie nu-ţi plac, nu? Scenele, vreau să spun. Mă întreb de ce scenă vei avea parte când logodnica ta va auzi ce a văzut secretara când a intrat pe uşă cu un moment în urmă, îşi ţuguie ea buzele.

- Si ce a văzut secretara mea?

- Nimic, în realitate. Dar e evident că a crezut că a văzut ceva. Si astfel de interpretări greşite pot provoca necazuri, îl privi Tina ironic.

Să sperăm, adăugă ea în sine cu răutate. Acest mic bonus nu fusese în capul ei în acel moment, dar acum o încânta.

Justin îi întâlni privirea şi nu spuse nimic pe moment. Cu o mână elegantă, luă un cuţit de argint pentru tăiat

hârtie. Avea de gând să-l îndrepte asupra ei? gândi Tina, uşor nesigură. Arăta ca şi când ar fi dorit foarte mult acest lucru.

Dar el nu o făcu. Cântărindu-l în mână, zâmbi pur şi simplu.

- Domnişoara Ronin, te pot asigura, este foarte discretă.

- Ce uşurare ... Tonul ei era plin de ironie ... în fond, adăugă ea, logodnicei tale îi plac mult mai mult scenele decât mie. Oricine a lucrat vreodată la "J.M.Publishing", ştie asta.

Tina îl privi, curioasă.

- Cum te descurci cu asta? Dar presupun că te-ai obişnuit acum, dădu ea din umeri.

- Presupun că m-am obişnuit.

El îi zâmbi nepăsător şi învârti cuţitul între degete. Si Tina îşi dădu seama că era probabil la mile distanţă de adevăr. în timpul lor împreună, schimbătoarea Eunice învăţase cu siguranţă să-şi controleze temperamentul, cel puţin cu Justin, care nu i-ar fi suportat ieşirile furioase.

Doar dacă nu, bineînţeles, rectifică Tina, dragostea îl făcuse mai tolerant. Poate că o iubea pe Eunice aşa de mult încât o accepta cu istericalele ei.

La acest gând, fără niciun sens, simţi un cuţit de gheaţă pătrunzându-i în inimă.

îndepărtă această senzaţie. N-avea decât s-o iubească pe acea femeie îngrozitoare, în ceea ce o privea!

Ca pentru a-şi dovedi sieşi, continuă subiectul cu indiferenţă studiată.

- Aud clopote de nuntă în aer. Felicitări. Sunt sigură că vei fi foarte fericit. Sunteţi perfect potriviţi.

Justin n-ar fi putut fi mai nepăsător în privinţa sentimentelor ei în legătură cu acest subiect. Ochii lui priviră prin ea în timp ce învârtea cuţitaşul.

- Să înţeleg că de aceea ai venit aici? Să-ţi oferi felicitările pentru nunta care va avea loc? zâmbi el tăios. Foarte emoţionant, dar nu era necesar. O simplă felicitare scrisă ar fi fost suficientă.

Porc nenorocit! îl fulgeră Tina cu privirea.

- Nu, nu de asta sunt aici.

Era adevărat deci, îndelung amânata căsătorie se finaliza până la urmă. Foarte bine! Să aibă noroc, îşi spuse ea.

Căută în poşetă şi scoase batista - spălată şi călcată, pentru a îndepărta acel miros neliniştitor al lui - şi i-o întinse peste masă.

-Am venit să-ţi dau asta ... şi, mult mai important ...

Dar tocmai când voia să-i spună adevăratul motiv pentru care era acolo, Justin o întrerupse cu asprime:

- încă nu mi-ai spus cum ai reuşit să intri în clădire. Cum ai reuşit să treci de omul de la pază?

- I-am arătat legitimaţia mea de la “Berry-s”.

Tina nu-şi putu ascunde un zâmbet. Era încântată de bravada ei.

- Legitimaţia ta de la “Berry’s”? Si el te-a lăsat?

Tonul lui Justin sugera că nu-i împărtăşea încântarea.

- I-am fluturat-o foarte repede şi i-am spus că mă duc să-i văd şeful. N-a avut timp s-o vadă cum trebuie.

- Este treaba lui s-o vadă cum trebuie, se încruntă el. Văd că eşti încântată de trucul tău, dar tocmai l-ai făcut pe acel om să-şi piardă slujba. Nu că m-aş aştepta să ai insomnii din cauza asta.

- Glumeşti! se îngrozi Tina. Doar n-o să-l concediezi pe bietul om pentru ce am făcut eu?

- Nu pentru ce ai făcut tu, ci pentru ce n-a reuşit să facă el. Este acolo ca să se asigure că trec doar cei care trebuie.

- Dar n-a fost vina lui!

Justin era chiar serios! Intenţiona cu adevărat să-l concedieze pe bietul om de la pază! Tina căută înnebunită o scuză ca să-l scutească pe om de vină.

- Probabil că m-a recunoscut. în fond, am lucrat aici.

- N-am uitat, i-o tăie Justin. Ai lucrat aici scurt timp, doar pentru a acumula ceva experienţă, pentru a te muta la mai bine.

Ce bine îşi amintea! Asta îi spusese ea la Charing Cross Station, aruncându-i în faţă toată durerea şi disperarea ei. Totuşi, ea nu crezuse nimic din ce-i spusese. Totul fusese o minciună. O minciună pe care o inventase ca să-l rănească. Doar a-i plăti cu aceeaşi durere pe care o simţise ea.

Tina se uită în poală, copleşită de amintiri. Apoi îl privi iarăşi.

- Nu te înfuria pe omul de la pază. Nu o merită. Nu i-am dat nicio şansă să mă oprească.

Ochii lui Justin priviră prin ea.

- Scuteşte-mă de lacrimi, zise el ca şi cum credea că brusca ei înduioşare pentru soarta omului era prefăcută. Stiu totul despre acel faimos altruism al tău. Spune-mi doar de ce te afli aici.

- Mai întâi, spune-mi că nu-l dai afară pe paznic. A fost vina mea. Port întreaga responsabilitate.

- îţi voi aduce la cunoştinţă, o privi Justin cu răceală şi apoi se uită la ceas. Si acum, dacă nu te deranjează, spune-mi de ce ai venit aici sau te rog să pleci.

Nu mai era cazul să insiste. N-ar fi dus la nimic. Tina îşi spuse că o să controleze peste câteva zile dacă omul de la pază a fost sau nu concediat. Acum, îi dezvălui ce o adusese aici.

- Este vorba despre *"Scope".* Ieri am încercat să te conving să-mi spui ce planuri ai ...

- Si ţi-am spus că vei afla la momentul potrivit. Nu-mi place să mă repet. Aşa că dacă ai venit aici să discutăm asta din nou, îţi propun să pleci acum.

- N-am venit să discutăm despre asta din nou. S-a întâmplat un eveniment. Se pare că cineva îţi ştie deja planurile.

- Si cine ar putea fi? Tina îl privi.

- Logodnica ta.

Cum de nu putea, se întrebă ea în treacăt, să reuşească să spună numele Eunicei? Dar se grăbi să continue, ignorând întrebarea.

- A răspândit zvonuri printre unii colaboratori ai noştri

- scriitori, fotografi şi modele - că este o pierdere de timp să lucreze pentru *“Scope!* acum. A spus că zilele lui *“Scope”* sunt definitiv numărate, că imediat ce se face preluarea, vom fi înghiţiţi de *“Miranda”.*

Ea îşi subţie buzele spre el.

-Nu-mi plac metodele astea. Dacă urmează să se întâmple ceva, ar trebui să fie un anunţ oficial.

Expresia lui Justin se schimbase. Deveni foarte liniştit şi o privi cu atenţie. Tina avu senzaţia că pentru prima dată beneficia de atenţia lui completă.

- De unde ai aceste informaţii? întrebă el.

- Le-am primit de la Mike. Mike Laning de la Arts Studios. Logodnica ta a vorbit cu unul dintre prietenii lui. Si am motive să cred că a vorbit şi cu unul dintre scriitorii noştri.

Aşa se explica, decise Tina, motivul pentru care scriitoarea ei de elită, făcuse o treabă aşa de mântuială. Dragonul Roşu o sfătuise că îşi pierde timpul scriind pentru *“Scope”.*

- Mike Laning, repetă Justin numele, cercetând faţa Tinei. Da, observă el, presupun că Mike ţi-ar fi spus tot ce ar auzi.

Tina simţi o pişcătură de curiozitate la ciudăţenia acestei observaţii. în vocea lui existase o inflexiune care părea să sugereze ceva. Apoi, într-o străfulgerare, înţelese. Justin avea impresia că între ea şi Mike era ceva!

Ăsta o fi un alt zvon care circulă? se întrebă ea şi se

înroşi la această posibilitate. îl văzu pe Justin remarcându-i roşeaţa şi trăgând o concluzie. Acum credea *precis* că avea loc o idilă!

Tina era pe punctul de a nega, dar se răzgândi la timp. Nu era treaba lui Justin.

Nimic din viaţa ei intimă. Si în afară de asta, îi făcea plăcere ca el să creadă că ar fi implicată într-o idilă cu cineva.

Ea se încruntă şi ceru răspunsul după care venise:

- Deci? Poveştile pe care le răspândeşte logodnica ta sunt adevărate?

El nu răspunse imediat, ci o privi gânditor un moment. Apoi, expresia lui se schimbă. îşi ridică o sprânceană.

- Si ce plănuieşti să faci dacă sunt adevărate?

- Să mă lupt cu tine.

- Să te lupţi cu mine? zâmbi el. Dar nu poţi învinge. Sunt şeful tău, aminteşte-ţi - sau voi fi în curând. Ca să te înving, tot ce trebuie să fac este să te concediez.

- Dar nu mă vei concedia. Cel puţin, nu imediat.

- Si ce te face să crezi asta?

- Pentru că vrei să te răzbuni.

Tina îşi îngustă ochii la el şi-şi aminti ameninţările lui. Se gândise la ele, deşi încercase să nu se lase îngrijorată. La urma urmei, cel mai rău ce-i putea face era s-o concedieze şi, deşi nu-i place să-şi părăsească slujba, va găsi alta. Aşa că îi spuse iarăşi:

- Nu mă vei concedia pe loc. N-ar fi distractiv.

Imediat ce spuse asta, regretă, fiindcă, sigur, Justin se va folosi de acest lucru.

- Deci, crezi că eu caut distracţia cu tine?

- Nu *cu* mine. Pe socoteala mea, spuse Tina cu fermitate. Nu mă vei concedia imediat. Socotesc că va dura suficient de mult până se va termina lupta.

îi înfruntă privirea cu hotărâre. Ceea ce avea importanţă, era *"Scope".* Trebuia să găsească o cale să-şi salveze revista ei dragă.

Dar mai apoi, el o surprinse zicând:

- Deci ai de gând să te lupţi cu mine?

Nostim, credeam că negocierile s-ar potrivi mai mult cu stilul tău.

Tina se simţi uşor nedumerită.

- înseamnă că sunt posibile negocieri?

Sincer, ar fi preferat această opţiune unei lupte - dar nu se aşteptase ca ceva atât de civilizat să fie adus în discuţie.

- Sigur că sunt pregătită să negociez tot ce vrei, se îndreptă ea pe scaun.

Nu era sigură ce era de negociat, dar cel puţin el era deschis unei discuţii.

Justin zâmbi - nu chiar zâmbetul unui tigru, dar destul de aproape. Apoi o întrebă ca din întâmplare:

- Stie altcineva de la *"Scape"* că eşti aici?

- Nimeni. N-am avut ocazia să le spun încă.

- Dar ai de gând, bineînţeles?

-Fireşte. Bineînţeles că o să le spun.

Prosteşte, se înroşi. Era ceva ciudat în felul în care o privea el. Si când îi remarcă roşeaţa, ochii lui părură să se îngusteze. Puse jos cuţitaşul şi se uită la ceas.

-Se face târziu. Cred că o să trebuiască să-ţi cer să pleci, acum.

-Ce? clipi Tina. N-o să discutăm asta acum?

-Nu, mă tem că nu, spuse Justin ridicându-se în picioare. Deja mi-ai ocupat destul din timpul meu.

Tina nu ştia ce să facă în continuare. Dacă insista, putea strica lucrurile. Si nu voia să facă asta. Se pare că făcuse ceva progrese.

-Când, atunci? îi ceru ea, ridicându-se cu şovăire.

-în curând.

El trecu pe lângă ea şi o conduse spre uşă. Comportamentul lui se schimbase. Exista o detaşare bruscă. Probabil că avea unele probleme profesionale, îşi spuse Tina, având totuşi sentimentul logic că motivul schimbării era ea.

El ajunsese la uşă şi o deschidea.

-Voi lua legătura cu tine, spuse el.

-Voi aştepta, îl privi Tina, când el se dădu la o parte s-o lase să treacă. Aş vrea ca negocierile să înceapă pe cât de repede posibil.

-Nu-ţi face griji, vom negocia.

El nu-i întoarse privirea, dar când Tina trecu pe lângă biroul impozant al domnişoarei Ronin, care nici măcar nu

ridică privirea, putea să jure că încă stătea în prag s-o urmărească. încă o urmărea când chemă liftul.

Liftul sosi şi uşile se deschiseră. Tina intră şi apăsă butonul de parter. Apoi, se întoarse ca să-l vadă din nou pe Justin, care spuse:

- Să nu-ţi închipui că nu vom avea negocierile noastre, spuse el încet, cu un zâmbet de gheaţă, şi apoi adăugă pe un ton răutăcios: Si aşa cum ai prevăzut, voi avea partea mea de răzbunare.

în acea clipă, Tina ştiu că intrase într-un soi de capcană. Ce vrusese să spună cu asta? Crezuse că cel mai rău ce i se putea întâmpla era să fie dată afară din slujbă, dar acum nu mai era sigură.

Dar nu avu timp să mai protesteze, fiindcă uşile se închiseră şi liftul începu să coboare la parter.

Capitolul 4

Tina părăsi “J.M.Publishing” şi luă un taxi înapoi către “Berry’s” într-o stare de totală confuzie.

Ce avea Justin în cap? în ce soi de capcană intrase? Ce avea exact în minte când vorbise de partea lui de răzbunare?

Ori o chinuia pur şi simplu, din răutate. Era perfect posibil. Poate că nu era nicio capcană, în fond.

îşi încrucişă degetele şi se rugă ca acesta să fie cazul. Ca el s-o sune şi s-o invite înapoi să negocieze - totuşi ce soi de negocieri avea el în cap, chiar nu-şi putea imagina. Aşteaptă şi ai să vezi - încearcă să gândeşti pozitiv! îşi spuse ea.

Tina nu vorbi nimănui despre vizita ei la “J.M.Publishing”, în ciuda a ceea ce-i spusese lui Justin. Totul era prea complicat, confuz şi neplăcut. Si era multă animozitate amestecată. Le va spune celorlalţi când se va ivi ceva concret.

înapoi la *“Scope”,* Tina se cufundă în muncă şi, slavă Domnului, ziua trecu destul de repede - totuşi, în momentul în care plecă de la serviciu, toate întrebările începură s-o chinuiască iar. Chiar o va suna Justin? Ce va face dacă nu va suna? Era o capcană? Ce complota pentru ea?

Ce este în neregulă cu tine? se certă ea în gând. Te comporţi ca o nebună! Si asta o nemulţumea. în mod normal, trata lucrurile într-un mod calm şi raţional. Dar,

dintr-un anumit motiv, tot calmul ei şi raţiunea păreau s-o fi părăsit.

Justin îi făcea asta? Gândul o îngrozi. Era ultima persoană căreia ar fi trebuit să-i permită să ajungă la ea în acest mod. în fond, ce era Justin pentru ea? Doar o mulţime de amintiri dureroase. Amintiri pe care le închisese de mult într-un colţ al memoriei.

Folosindu-şi voinţa, îşi veni în fire. N-o să-l lase să-i deranjeze prezentul. Va trata problemele pe care el le adusese, cum trata celelalte probleme. Si pentru a-şi dovedi asta, nu-i va acorda niciun gând în noaptea aceasta.

înapoi acasă, Tina îşi ocupă în mod inteligent timpul scriind scrisori, telefonând - şi fixând un interviu pentru sâmbătă dimineaţa cu un cuplu din Cotswolds cu care avea nevoie să vorbească dacă avea de gând să repare acel articol supărător. Cel puţin exista o problemă pe care părea s-o aibă sub control! în cele din urmă, după miezul nopţii, se trânti în pat.

Si atunci, mintea îi jucă o festă crudă. Fiindcă imediat ce aţipi, toate amintirile pe care încercase să le uite, îi apărură în vis.

“Justin şi cu mine urmează să ne căsătorim. Tu, draga mea n-ai fost niciodată decât târfa lui!” Era în urmă cu trei ani şi era înapoi în vechiul apartament, străbătând camera în lung şi în lat, extrem de agitată după întâlnirea de coşmar cu Eunice.

Si nu-i venea să creadă ce-i spusese Eunice. Precis, era imposibil? continuă să-şi spună mereu şi mereu. Justin o iubea. O spusese des. Eunice trebuie că minţea, jucându-i o festă urâtă. Dacă ar putea lua legătura cu Justin, el i-ar spune că totul fusese o farsă.

La ora zece şi treizeci sună telefonul. Tina îl luă cu degete rigide şi-l duse la ureche, inima bătându-i nebuneşte. Si după ţiuitul de pe linie, ştiu instantaneu că era de la mare distanţă.

-Alo? spuse ea, cu gura uscată.

-Tina, ce faci?

încurajată, Tina se luptă să pară normală.

-Sunt bine, minţi ea. Dar tu? Cum merg lucrurile acolo?

- Merg grozav. Sunt foarte ocupat. Este de muncă nonstop. De-abia am timp să mănânc sau să dorm, râse Justin când adăugă: Americanii ştiu cum să încarce o zi de muncă.

Fiecare cuvânt rostit o făcea pe Tina mai plină de speranţă. Părea ca întotdeauna, cald şi plin de umor. în timp ce-l asculta, Tina se simţea mai relaxată. Ceea ce îi spusese Eunice nu putea fi adevărat.

Si pentru moment era tentată să nu abordeze subiectul. Dacă era o minciună prostească, în fond, care era problema?

Dar ştia că teama din adâncul ei vorbea. Trebuia să vorbească. Trebuia să cunoască adevărul. Răsuflând

adânc, se avântă:

-Justin ... am vorbit cu Eunice astăzi ...

Se făcu o pauză foarte mică, dar totuşi o pauză.

- Da? spuse el cu o notă de rezervă în voce.

Tina simţi cum camera se învârte brusc cu ea. Un sentiment de greaţă o apucă din stomac, ca să urce mai apoi în piept.

îşi umezi buzele uscate.

- Mi-a spus, zise ea.

De această dată, pauza fu mai lungă şi mai ameninţătoare. Apoi, Justin zise oftând:

- Oh, dragă. Ţi-a spus, ce ţi-a spus?

Tina înghiţi în sec. Nu mai putea vedea limpede, se simţea amorţită din creştet până în tălpi şi apoi senzaţia că se scufundă într-o gaură neagră fără fund.

Printre buzele albite, întrebă:

- Justin, este adevărat?

El oftă din nou.

- Uite, îmi pare rău cu adevărat. N-am vrut ca Eunice să fie cea care să-ţi spună. Urma să-ţi spun diseară.

Camera se întunecase. Tina abia se ţinea pe picioare. Era ca şi cum cineva ar fi sorbit viaţa din ea.

- înţeleg, reuşi ea să răspundă. Urma să-mi spui diseară.

- Nu te supăra. îţi voi explica totul când te voi vedea. îmi pare rău că a trebuit să auzi de la Eunice.

- Si mie îmi pare rău.

Stătea acolo, în agonie. Cum putea fi el atât de degajat? Cum putea spune ceva atât de crud şi trivial ca “nu te supăra”.

- Dar n-are importanţă de la cine am auzit, nu-i aşa? Important este că m-ai minţit şi m-ai amăgit. Acum, în vocea Tinei era furie, aşa cum stătea luptându-se să-şi recapete respiraţia, conştientă de furtuna neputincioasă de turbare violentă ca un nor negru, din sufletul ei. Simţea cum o apasă riscând s-o înăbuşe, ameninţând să explodeze ca un uragan în orice moment.

Si chiar nu mai era cazul să continue această conversaţie. Fiecare cuvânt rostit de el era ca un pumnal care-i sfâşia inima. în orice moment, stăpânirea de sine risca s-o părăsească, transformându-se într-un plâns isteric. Dar avea prea multă mândrie să se umilească astfel. Mai ales când era clar că lui nu-i păsa.

îşi înghiţi lacrimile.

- Cum ai putut? îl acuză ea. Nu eşti decât un nemernic cu două feţe!

Apoi, înainte de a începe lacrimile, trânti telefonul.

Tina stătea acolo într-o stare de nefericire mută, luptându-se să înţeleagă oroarea a tot ceea ce se întâmplase şi cum viaţa ei fusese dată peste cap, când telefonul începu să sune iarăşi.

Era Justin, bineînţeles. Stiu instinctiv. Dădea din nou telefon s-o liniştească, să-i ofere scuze şi minciuni. Dar a naibii să fie Tina dacă îl va asculta.

Trânti telefonul de perete, oprind sunetul instantaneu, dorindu-şi ca a doua zi să aibă numărul schimbat. Apoi se uită în tăcere la telefonul tăcut, încercând să nu fie conştientă de cât de îngrozitoare era liniştea aceea.

Acea linişte îi spunea că relaţia amoroasă cu Justin tocmai se sfârşise.

Lacrimile îi veneau din interior, ameninţând s-o sufoce, iar în suflet avea o durere atât de puternică, încât abia mai respira. Se lupta s-o depăşească, dar era în zadar. îşi dădu capul pe spate şi lăsă să-i scape un strigăt neputincios de disperare.

- De ce? Când te iubeam? Cum ai putut face asta?

Nu ştii că mi-aş fi dat toată viaţa pentru tine?

Si dintr-o dată izbucni în hohote interminabile, zăcând pe podea, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi tremurând din tot corpul.

Si atunci fu momentul când, cu o tresărire violentă, se trezi.

Se aşeză în capul oaselor ţinându-şi respiraţia şi se uită în întunericul camerei un moment. Tremura toată. Inima îi bubuia în piept şi simţea răceala lacrimilor pe faţă.

Ezitând, aprinse veioza şi simţi cum răsuflarea i se uşurează când lumina scăldă camera, alungând umbrele visului. Apoi, se strecură afară din pat şi-şi spuse că un pahar cu lapte cald ar calma-o.

îmbrăcă un capot şi se duse în bucătărie, unde puse laptele la încălzit. Cu toate că se simţea mai calmă acum,

mintea încă îi era fixată la evenimentele de acum trei ani, în special la ceea ce se întâmplase după acea convorbire telefonică.

Săptămânile care urmaseră fuseseră insuportabile. Tina auzise că la două zile după ce vorbise cu Justin, Eunice plecase în zbor spre Statele Unite. Doar Tina ştia de ce, fiindcă logodna nu fusese făcută publică şi gândul la Justin şi Eunice împreună îi făceau chinul şi mai mare.

Nu că asta ar fi trebuit să mă intereseze, îşi spuse ea cu amărăciune. în fond, nimic nu se schimbase cu adevărat. El o văzuse pe Eunice tot timpul, chiar de la început. Singura diferenţă este că, înainte, n-am ştiut.

Ce isteţ fusese să păstreze aceste momente ale vieţii lui secrete! Nimeni nu ştiuse că el avea *o* femeie, ce să mai spunem de două! Sau mai multe, dacă era s-o crezi pe Eunice! Si de ce n-ar trebui să fie crezută Eunice? hotărî Tina. Se pare că Eunice era singura care-l cunoştea pe bărbatul din spatele măştii.

Abia peste şase săptămâni se întoarse Justin în cele din urmă la Londra.

Tina presupuse că cele trei săptămâni de muncă fuseseră urmate de alte trei săptămâni de vacanţă cu noua lui logodnică. Dar Tinei nu-i păsa. Avusese timp să-şi revină. La vremea când se întorsese, ea se mutase într-un nou apartament şi începuse un serviciu nou, ca ajutor de editor, la *“Scope”.* Făcea tot ce putea să lase trecutul în urmă.

Si se rugase ca ea şi Justin să nu se mai întâlnească niciodată. Totuşi, bineînţeles, reflectă ea acum, în timp ce-şi turna lapte cald în ceaşcă şi se aşeza la masa din bucătărie, rugăciunile sunt menite să nu fie ascultate. Era să se ciocnească de Justin, la două săptămâni după întoarcerea lui, accidental, în afara staţiei Charing Cross.

Ea intra şi el ieşea şi Tina nu-l văzuse până când intră în el fiindcă acesta se oprise intenţionat în faţa ei.

- Unde te grăbeşti aşa? O raită urgentă pentru noua ta revistă, poate?

La sunetul vocii grave, Tina simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Se uită la el, culorile dispărându-i din obraji.

- Da, spuse ea, simţindu-şi inima bubuind ca un ciocan.

Erau două luni de când nu-l văzuse, dar parcă ar fi fost ieri.

Simţi un val de emoţie, familiară şi intensă, amestecată cu
durerea ce sălăşluia în inima ei în acele zile. Doar pentru un moment, iraţional, era minunat să-l vadă. Simţi nevoia să-i zâmbească şi să-l atingă.

Dar senzaţia fu distrusă instantaneu. în ochii lui Justin nu exista niciun zâmbet. în loc de asta, când o privi, erau reci şi duri ca nişte pietre.

- Am auzit despre noua ta slujbă ... Si tonul lui era dur ... Presupun că ar trebui să te felicit, spuse el.

Tina se trezi că se gândeşte că era ca şi cum se uita la

un străin. Ultima oară când fuseseră împreună o sărutase şi mângâiase, spunându-i că n-ar mai putea iubi niciodată pe altcineva. Iar ea îi răspunsese la fel din tot sufletul.

Simţi o gheară în suflet. Cum o trădase! Si brusc, tânji să-l bată cu pumnii, să-şi lase toată durerea să iasă la suprafaţă.

Dar îşi stăpâni emoţiile şi-i răspunse la întrebare.

- Da, am o nouă slujbă care-mi place foarte mult.

Erau trei săptămâni de când se alăturase celor de la *"Scope",* o nouă revistă care după prima apariţie avusese un succes răsunător. Cel puţin în zona vieţii ei, avusese loc o lovitură norocoasă. După plecarea de la *"Miranda",* găsise imediat de lucru.

- Am auzit că scrii reportaje?

- Da, scriu câte ceva.

- Deci, se pare că experienţa la *"Miranda"* ţi-a prins bine.

Nu era atât o întrebare, cât o acuzare. Si faţă de expresia vădit ostilă de pe faţa lui, Tina se întrebă ce se afla în spatele acestei atitudini ciudate. Nu ea ar fi trebuit să fie ostilă? Avea habar de chinul pe care i-l cauzase? Ostilitatea lui n-avea sens. Nu avea niciun motiv să fie ostil! Dar se uita la ea cu ura unui om care credea evident că avea motive.

Tina îi răspunse la întrebare:

- Da, am învăţat câte ceva la *"Miranda".*

Si dintr-o dată, înainte ca vorbele să-i iasă, realiză de

ce era supărat. îi era necaz că părăsise “J.M.Publishing” şi, înarmată cu tot ce învăţase acolo, plecase să lucreze pentru altă companie. Indiferent ce-i spusese Eunice despre motivul plecării ei, era clar că nu-i spusese întregul adevăr. Fiindcă era evident că Eunice nu-i spusese că o concediase. El se aşteptase ca ea să fie acolo, aşteptându-l umilă la masa ei de lucru, când se întorcea din State cu noua lui logodnică de braţ!

Inima i se frânse. Era scandalos! Cum putea fi atât de nesimţitor? Fiindcă trebuia să ştie că acum aflase despre logodna lui

- de când revenise, Eunice îşi fluturase inelul cu diamant prin toată Londra. Si totuşi, se aşteptase ca ea să rămână acolo ca un căţeluş fidel. Si ce altceva mai aşteptase? se întrebă ea supărată.

El îi spunea pe un ton tăios:

- îmi pare bine că ţi-am putut fi de folos. Tot timpul pe care l-am petrecut pregătindu-te n-a fost irosit, în fond.

în timp ce vorbea, îşi plimba privirea dispreţuitoare peste ea, cu o intimitate aproape fizică. Era genul de privire pe care un bărbat o putea adresa unei târfe.

Si atunci, Tina înţelese altceva. Nu numai că se aşteptase să rămână în slujba sa, dar se aşteptase să rămână amanta lui. Vanitatea lui era atât de mare, încât luase drept garantat că ea va încuviinţa să continue ca înainte.

Era amanta lui secretă, la îndemâna lui să se distreze

ori de câte ori se întâmpla să fie dispus.

Tina simţi că-i vine rău la acest gând. Insulta se adăuga injuriei.

Când furia o copleşi, singura ei dorinţă fu să-l lovească.

Furia se dovedi inspirată. într-o clipită îşi imagină ce l-ar răni mai tare.

Se îndreptă şi-l privi, simţindu-se la fel de lipsită de inimă ca el.

- Nu neg că timpul petrecut la compania ta n-a fost folositor, îi zâmbi ea cu o privire rece. De aceea am revenit la compania ta - fiindcă ştiam cât de folos mi-ar fi. Dar n-am intenţionat niciodată să rămân, ridică ea o sprânceană dispreţuitoare. “J.M.Publishing” a fost pentru mine o trambulină, un prim pas pe calea unor lucruri mai bune. Imediat ce aş fi învăţat tot ce aş fi putut, plănuiam să mă mut. Iartă-mă, îi zâmbi ea rece ca gheaţa. Sper că nu aşteptai loialitate sau altceva atât de demodat? ... Apoi făcu o pauză şi dădu din umeri, înainte de a-şi lansa ultima lovitură, cea care l-ar pune cu adevărat la locul lui ... Si sper că mica noastră legătură nu te-a lăsat perplex. Fiind un om de lume, sunt sigură că ai înţeles. Tu ai fost pentru mine un mijloc de a reuşi. Pare lipsit de inimă, dar m-am gândit doar la ce puteam primi, şi fiind aproape de tine făcea lucrurile mai uşor de obţinut. întotdeauna este o idee bună să te ai bine cu şeful.

îl atinsese. îl atinsese în mod definitiv, realiză Tina

triumfătoare când ceva în privirea lui se înnegură. Evident, era ultimul lucru pe care se aşteptase să-l audă.

- Nu-i nevoie să explici, îşi reveni el imediat şi înnegurarea din ochi îi dispăruse. Nu merită o explicaţie ... Apoi zâmbi şi adăugă, sfărâmându-i inima în bucăţele. Oricum, nu mă plâng. A fost distractiv cât a durat. Ai fost cea mai bună bucăţică pe care am avut-o.

Apoi, cu un alt zâmbet, se întoarse cu aroganţă şi-şi continuă drumul.

Aceea fusese ultima dată când vorbiseră, până în acea zi la recepţie, când Tina intrase în el şi-şi vărsase şampania pe ea. Deoarece, deşi se văzuseră din când în când, la diferite manifestări ale presei, fiecare îl ignorase cu scrupulozitate pe celălalt. în fond, ce era de spus?

Tina îşi goli cana de lapte şi o lăsă pe masa din bucătărie cu un oftat. Fuseseră situaţii când regretase acele minciuni pe care i le spusese şi care-l porniseră împotriva ei. Totuşi, nu de asta regreta. Nu-i păsa că o ura. Numai că acele minciuni nu erau genul ei, şi se temea că-i vor înnegri sufletul, mai ales ura imensă.

Fiindcă fusese imensă. La mii de ani lumină de adevăr. Niciodată nu se folosise de Justin. Tot ceea ce făcuse vreodată fusese să-l iubească din tot sufletul.

Tina se ridică şi se duse la chiuvetă să-şi spele cana. Era timpul să se culce la loc.

Dar când se îndreptă spre dormitor şi se strecură sub cearşafuri, îi trecu prin minte că poate avusese alte

motive acum să regrete acele minciuni pe care i le spusese lui Justin cu trei ani în urmă. Acele minciuni îl făcuseră s-o urască şi acum umbla după răzbunare. îşi pretindea porţia lui de răzbunare.

Ei bine, să încerce. Nu o speria. Tina îşi strânse pumnii sub cearşafuri. Si dacă se va ajunge la luptă, atunci se va lupta până la sânge. Cu orice armă care îi va cădea în mână. în minte îi apăru imaginea amândurora încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Si când se cufundă în somn, pe faţă avea un zâmbet.

***

Tina hotărî în dimineaţa următoare la micul dejun, că dacă telefonul promis de Justin nu se materializa până la prânz, va fi forţată să ia problema în mână şi să-l sune. Doar nu era să aştepte la nesfârşit. Problema era urgentă. Trebuia să vorbească în curând. Si în afară de asta, era vineri. Si-ar dori să aibă ceva fixat până în weekend.

Dar chiar înainte de unsprezece, sună telefonul de pe biroul ei. Răspunse şi fu mirată s-o audă pe secretara lui Justin, domnişoara Ronin.

Domnişoara Ronin fu scurtă:

- Domnul Marlowe doreşte să vă vadă la biroul lui, în această după-amiază la ora trei, domnişoară Gordon.

Tina răspunse fără a se deranja să-şi consulte agenda.

- Da, este convenabil, voi fi acolo.

Puse telefonul la loc şi se lăsă pe spate, satisfăcută. Nimic n-o va mai opri de la această întâlnire!

Dar chiar după ora unu, când era pe cale să plece să mănânce, primi prin fax un mesaj de la Maggie, editorul ei, dictat de pe patul de spital: “Stai lângă telefon la două şi jumătate” spunea.

La naiba! înjură Tina. Nu-i convenea deloc, dar trebuia să aştepte telefonul lui Maggie. Putea fi ceva important. Uită de mâncare şi-i telefon' imediat domnişoarei Ronin.

- Nu s-ar putea amâna întâlnirea cu o jumătate de oră? A intervenit ceva neaşteptat.

Răspunsul fu imediat şi negativ.

- Mi-e teamă că nu, domnişoară Gordon. Domnul Marlowe a spus ora trei sau nimic!

- Este acolo? Pot vorbi cu el?

- Nu. Nu este. Vreţi să anulez?

- Nu, desigur, nu ezită Tina. Voi fi acolo, îi spuse domnişoarei Ronin.

într-un fel, îşi promise ea.

Comandă un taxi pentru ora două şi treizeci - un pic cam extravagant, dar era o urgenţă! Dacă Maggie telefona la timp şi convorbirea dura puţin, avea destul timp să ajungă la ora trei.

La două şi jumătate stătea plantată lângă telefon, îmbrăcată cu haina, cu poşeta pe masa de lucru, gata s-o zgughească în momentul terminării convorbirii. La două şi douăzeci şi cinci bătea nervoasă darabana cu degetele pe birou şi se uita la ceas.

Apelul avu loc la două şi treizeci şi două de minute şi

era chiar o pierdere de timp, deoarece Maggie telefona să întrebe dacă totul este în regulă la revistă.

- Totul este bine, o asigură Tina. Nu-ţi face griji şi fă-te mai repede bine!

Când puse jos receptorul se uită la ceas. Era două treizeci şi şase. Se va putea încadra în timp?

O clipă mai târziu, alerga pe scări, se aruncă în taxi şi-i ceru şoferului să se grăbească.

Şoferul se strădui cât putu, dar traficul era infernal.

Dar, în mod miraculos, era doar trei şi două minute când ajunseră în faţa clădirii lui “J.M.Publishising”. Tina oftă uşurată. Nu prea întârziase! Totul urma să fie bine.

De-abia se dădu jos din taxi când realiză cât de tare se înşelase.

O siluetă înaltă, brunetă, se îndrepta spre maşina neagră de serviciu, care aştepta de partea cealaltă a străzii. Tina simţi că i se opreşte inima. Era Justin! N-o aşteptase!

în secunda următoare, zbură spre el.

- Sunt aici! strigă ea. Aşteaptă o clipă!

El se întoarse scurt să se uite la ea, care venea în grabă.

-Ai întârziat, spuse el. întâlnirea s-a terminat.

- Dar nu poate fi adevărat! Am întârziat doar două minute! Am avut o convorbire telefonică. N-am avut ce face. Si traficul a fost îngrozitor.

- Nu este problema mea spuse Justin, neclintit. Cum ţi-

am spus, întâlnirea s-a terminat. Am o altă programare.

- Dar nu poţi!

Te rog, nu pleca! Este foarte important, îl prinse ea de braţ când era pe cale să se urce în maşină, trebuie să vorbim! Este important. Mi-ai promis!

-Mă surprinzi, zâmbi rece Justin, întorcându-se spre ea, care se agăţa cu disperare de braţul lui. Când este vorba de propriile tale interese, eşti mai grijulie de obicei. Dar ai dat cu piciorul de data aceasta. Astăzi nu vor avea loc negocieri. Posibil să nu aibă loc niciodată!

- Mi-ai promis! Te rog, nu spune asta! îmi pare rău că am întârziat. N-am avut ce face.

Dar ruga ei era zadarnică. El deja îşi eliberase braţul, dând-o la o parte ca pe o gânganie nedorită. Apoi se urcă în Bentleyului negru.

- Cum poţi face asta? Nu este corect! Ai promis!

Obişnuita stăpânire de sine a Tinei o părăsi brusc. Aşa cum stătea acolo, într-o stare de totală neputinţă, privindu-l cum întinde mâna să închidă portiera.

Blestemat să fie! gândi ea. Uite ce am ajuns. Să mă rog în stradă de un om pe care-l urăsc mai mult decât orice pe lume.

Dar apoi, chiar în ultima clipă, el se mai îmbună.

- Bine, îţi mai dau o şansă. Vino la casa mea din Gloucester, mâine după-amiază. Oricum o să fii în zonă şi nu va fi o problemă pentru tine să te abaţi, spuse el întinzându-i o carte de vizită scoasă din buzunar, cu un zâmbet ironic.

Apoi, trânti portiera şi-i spuse şoferului să pornească.

Tina se uită la cartea de vizită din mâna ei, într-o stare de totală perplexitate când spatele maşinii negre dispăru în trafic. De unde ştia că se duce la Gloucestershire mâine? La naiba cu el! O spiona din nou?

Si de ce, se întreba ea, vroia să-l viziteze acasă la el? Cunoscându-l pe Justin, trebuia să existe un motiv dubios.

Simţi cum o străbate un fior. Asta era o parte a capcanei lui?

Capitolul 5

“Poate nu mă voi duce. De ce să alerg ori de câte ori mişcă un deget? în afară de asta, ştiu că nu va duce la nimic bun.”

Tina stătea la unul din locurile de la fereastră care dădea spre grădina micului han din Cotswolds unde se oprise pentru prânz. Si deşi terminase o treabă excelentă în această dimineaţă - interviul după care venise era înregistrat pe dictafonul din poşetă - era departe de a de simţi relaxată şi fericită. Ce să facă în privinţa invitaţiei lui Justin?

în poşetă mai avea şi cartea de vizită dată ieri de el, cu adresa casei lui din Gloucestershire - pe care, incidental, nu ştiuse vreodată că o are. Si deşi se uitase pe harta ei şi văzuse că era doar la câteva mile depărtare, încă nu se hotărâse dacă ar trebui să se ducă. Sigur vroia să-i vorbească, dar să meargă acasă la el n-ar fi înţelept. Ar fi fost ca şi cum ar intra într-o plasă de păianjen.

Tina luă o gură de bere şi oftă tulburată. Poate că trebuia să aştepte până luni şi să-i telefoneze la serviciu.

Nu ştia să spună de ce, dar se simţea mai puţin ameninţată acolo.

- Iată-mă-s, domnişoară. Am sosit cu felul dumneavoastră special de mâncare.

Tina fu smulsă din gândurile-i îngrijorătoare când zâmbitorul chelner, croindu-şi drum prin mulţimea şi mesele zgomotoase, îi puse mâncarea în faţă.

- Mulţumesc. Arată bine, spuse ea simţind că-i lasă gura apă. Este exact ceea ce doream.

- Poftă bună, îi făcu acesta cu ochiul.

Tina aprecie mâncarea, dându-şi seama cât era de flămândă când începu să mănânce. O pornise devreme de dimineaţă, plecând înainte de nouă, ca să ajungă la timp la întâlnirea fixată la zece şi treizeci. Stia că trebuie s-o ia mai încet pe autostradă fiindcă Panda ei nu era dotată pentru viteze mari! Aşa că trecuse mult timp de când mâncase ultima dată.

Luă o altă gură de bere şi privi în jur, simţind că începe să se relaxeze un pic. Se va hotărî după ce va termina de mâncat, dacă să se oprească sau nu la Justin. Dar bănuia din ce în ce mai mult că nu o va face.

Poate că va face o plimbare şi va căuta un loc de dormit la noapte. Fiindcă, dacă tot ajunsese acolo, îşi va petrece weekendul pe aici. Era o zonă atât de frumoasă şi o întrerupere a cotidianului i-ar face bine.

Zâmbind, oftă şi se întoarse să se uite în grădina scăldată în soarele de septembrie. Nu, hotărî ea, nu se va duce la Justin. De ce să strice o zi atât de plăcută?

Dar în acea secundă, ziua încetă brusc să mai fie plăcută. Tina îngheţă, aproape căzându-i cuţitul şi furculiţa din mână, când un Mercedes alb intră în parcare şi doi oameni începură să coboare.

Nu putea fi adevărat, gândi Tina năucă. Nu pot fi atât de ghinionistă.

Cei doi oameni din Mercedes se îndreptară spre restaurant acum - un bărbat înalt şi brunet, într-o jachetă de piele şi pantaloni bleumarin şi o femeie roşcată subţire, îmbrăcată toată în Versace.

Nu putea fi, dar era. Erau Justin şi Eunice.

Tina privi paralizată pentru un moment, de-abia fiind în stare să înţeleagă. Nu putea fi o coincidenţă. El trebuie să fi ştiut că era aici. Simţi un val brusc de supărare şi alarmă în interior. O urmărea cumva? Ce naiba complota?

Dar poate se înşelase, hotărî ea plină de speranţă, un moment mai târziu, când cei doi, fără nicio privire în direcţia ei, se aşezară pe o banchetă din colţul îndepărtat. Se părea că, în fond, apariţia lor aici era o coincidenţă. Si, slavă Domnului, nu o văzuseră. Erau total neştiutori de prezenţa ei.

Când Justin se ridică să meargă la bar pentru a comanda de băut, Tina fu cât pe ce să se ascundă sub masă. Dar astfel de acţiuni nu erau evident necesare, hotărî ea când studie expresia de preocupare de pe faţa lui. Părea pierdut în propriile gânduri, total neatent la ceea ce-l înconjura. Poate că este dragostea, gândi Tina cu neplăcere. Nimeni nu exista pentru el în afară de Eunice.

încercă să nu se mai uite la el când plecă de la bar cu băuturile şi făcu un efort să mai mănânce ceva. Dar apetitul îi dispăruse şi fu mai mult decât era în stare, să se oprească şi să se uite la fiecare câteva secunde, la bancheta din colţ, unde avea loc o conversaţie animată.

Pariez, se trezi Tina gândind, că discută angajamente pentru revistă. Să le fie de bine! Dar ura felul în care stomacul i se strângea la acest gând.

Si apoi, cincisprezece minute mai târziu, avu loc un eveniment neaşteptat.

Tina se uită să-i vadă pe Justin şi Eunice ridicându-se în picioare şi îndreptându-se către uşă. Un moment mai târziu, lungindu-şi gâtul, îi văzu îmbrăţişându-se afară, schimbând un sărut intim, lung, şi apoi Eunice se urcă într-un taxi şi Justin îi făcea cu mâna.

Indiferent de motivul plecării lor separate, se părea că se sfârşise chinul Tinei. Continuă să-l observe pe Justin, aşteptându-se să se îndrepte spre Mercedesul alb.

Dar el nu o făcu. în loc de asta, se întoarse şi intră în restaurant. Un moment mai târziu, spre disperarea ei, reuşea spre ea.

Tina împietri când se aşeză în faţa ei.

-Ei bine, spuse el. Nu eşti isteaţă? Să dai de urma mea la “Capra cu clopoţei”!

- Capra cu clopoţei?

Nu luase aminte la numele restaurantului.

El îi zâmbi atotştiutor.

- Este unul dintre locurile mele favorite!

- Nu ţi-am luat urma!

Totuşi, se simţea de parcă ar fi putut-o face. Aşadar, fără să ştie, o manipulase să vină aici! înlătură ideea. Acum îşi imagina ... Nici măcar Justin nu era în stare de

asta!

- S-a întâmplat să mă opresc aici - la nimereală!

- Si ţi-a plăcut masa? Am observat că ai avut un fel de mâncare special. De obicei este foarte bun.

- A fost excelent.

Tina îi dădu răspunsul printre dinţii strânşi. Deci, el ştiuse tot timpul că era acolo. Acei ochi cenuşii înşelători înregistraseră şi ce avea în farfurie!

Se uită la el, simţindu-se păcălită, înşelată şi furioasă ca dracu.

- Apropo, asta este masa mea şi nu te-am invitat să stai cu mine.

Justin zâmbi pur şi simplu la mustrarea ei, apoi îl strigă pe
barman şi-i comandă două pahare de bere.

- Este civilizat, declară el iritant, să-ţi ţin companie.

- Ai fi şi mai civilizat dacă n-ai face-o.

Dar Tina îşi păstră tonul uşor fiindcă simţea o lipsă de răutate într-al lui, ba chiar o oarecare bună dispoziţie în comportament. Un weekend în altă parte cu logodnica lui discutând aranjamentele despre nuntă avea evident asupra lui un efect benefic. Poate că acum era ocazia perfectă, în fond, de a-l atrage în acele negocieri pe care le promisese.

Justin se lăsă pe spate în scaun şi-şi lăsă ochii să se plimbe peste ea, peste bluza roz de bumbac şi fusta simplă cu dungi roz pe care o purta.

- Deci, cum a mers interviul? întrebă el.

- Extrem de bine ... Tina se opri scurt şi-l privi ... De unde ai ştiut că am avut un interviu? întrebă ea.

Doamne Dumnezeule, gândi ea, nu numai că ştia că vine la Cotswolds, dar ştia şi motivul pentru care venea!

- Cum de eşti atât de bine informat despre activităţile mele? vru ea să ştie.

Justin zâmbi evaziv.

- Nu ştii că întotdeauna sunt bine informat? Si am un motiv special să fiu bine informat în privinţa ta. în fond, eşti pe cale de a deveni din nou una din angajatele mele.

- Nu-ţi scapi niciun angajat din ochi, nu-i aşa?

- Pe unii mai mult decât pe alţii, răspunse el, neimpresionat de nota tăioasă din vocea ei. Oricum, unii trebuie supraveghiaţi mai mult decât alţii.

- Să-i observi sau să-i controlezi?

- Poate puţin din amândouă.

- Deci, încerci să mă controlezi? De aceea mă urmăreşti? îl privi ea. S-ar putea să nu vreau să fiu controlată.

- Nu, niciodată n-ai vrut. De aceea este aşa de plăcut ... Ochii lui negri păreau s-o provoace. Abia aştept să te am înapoi în slujba mea.

- Adică înapoi în puterea ta. Asta îţi place, nu-i aşa? Să ai oamenii în puterea ta. Ai de gând să mă chinui şi să-mi faci viaţa o mizerie. O să te distrezi puţin înainte de a mă concedia în cele din urmă.

- îmi sună bine, o măsură el din nou. întotdeauna m-am bucurat să te chinuiesc.

Exista ceva intens senzual în felul în care spusese asta şi în felul în care ochii lui se plimbau peste ea, aproape atingând-o. Si Tina se trezi lipsită de puterea de a-i răspunde.

Fu conştientă de o strângere bruscă în stomac.

Dintr-o dată, flăcări avide îi încălzeau coapsele.

îngrozită, îngheţă. Ce se întâmpla cu ea? Cândva, chimismul lor sexual fusese o revelaţie pentru ea, dar să simtă acum ceea ce tocmai simţise era o ruşine.

Se uită la el, ochii ei albaştri fulgerându-l cu acea privire de gheaţă cu care se descotorosea întotdeauna de bărbaţi. Dar singurul efect fu acela că zâmbetul lui Justin se lărgi şi mai mult.

- înţeleg, spuse el, că şi tu îţi aminteşti.

- Mi-e teamă cu n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, continuă să-l privească Tina cu aceeaşi răceală. Foarte sincer, mă poţi chinui cum pofteşti - atâta timp cât reuşim să ajungem la o înţelegere în privinţa lui *"Scope".*

Asta era clar. Acum, să trecem la afaceri, gândi ea.

Dar Justin nu putea fi direcţionat aşa uşor. O observă un moment cu ochii lui cenuşii, misterioşi. Apoi, spuse pe un ton curios de plat:

- Deci, unde este iubitul? Aşteaptă în umbră până termini cu mine?

- Nu mă aşteaptă nimeni în umbră. Am venit aici pe

cont propriu.

-înţeleg. Da, presupun că ar fi trebuit să ghicesc asta. în fond, întotdeauna ai pus munca înaintea unei relaţii amoroase.

Si, deşi tonul lui era uşor tăios, Tina avu impresia, dintr-un motiv inexplicabil, că răspunsul ei îi plăcuse.

Nu avea nicio dorinţă să-i fie pe plac, aşa că rectifică zâmbind:

-Dar poate o să-l sun şi o să-i spun. Cotswolds este un loc atât de romantic ...

Am putea avea o sâmbătă noapte interesantă şi o duminică romantică împreună.

-Sigur că aţi putea, îi zâmbi drept răspuns, dar ochii îi rămaseră reci.

Era ca şi cum dezaproba asta, gândi Tina când îl privi. Dar de ce ar dezaproba? Cu ce l-ar interesa dacă ar avea un iubit aşteptând în umbră? Doar dacă era suficient de vanitos să creadă că n-ar fi posibil să existe un alt bărbat în viaţa ei.

Da, asta era. Dintr-o dată, îşi aminti cum se aşteptase să rămână amanta lui după ce descoperise totul despre Eunice.

Ce vanitate imensă! îşi zâmbi în sine, încântată.

în acel moment, chelnerul apăru cu berea. Când o puse pe masă, Justin împinse paharul Tinei.

-Bea, îi spuse. Si nu fi îngrijorată, este fără alcool. Am remarcat maşina afară. Stiu că şofezi.

Deci, îi observase până şi maşina! Tina se simţi cuprinsă de iritare. Stiuse că se afla aici înainte chiar de a intra în restaurant.

El păru să-i simtă iritarea şi i-o dublă.

- N-aş vrea să fiu responsabil pentru conducere sub influenţa alcoolului, glumi el. Sau să-ţi stric noaptea de sâmbătă pe care o planifici. Sexul ca şi condusul, tind să fie mai performante când nu eşti beat.

De data aceasta, când zâmbi, în ochii lui nu mai era niciun fel de răceală. Si poate că nu fusese nici în urmă cu un moment, reflectă Tina. Poate că doar îşi imaginase. Era puţin probabil, în fond, să-i pese de amanţii ei. Descoperi că asta este uşor dezamăgitor.

- Dar presupun că ceea ce spuneai despre Cotswolds este adevărat, spuse el. Este un loc foarte romantic.

Tina luă o gură din berea ei.

- Presupun că de aceea ţi-ai cumpărat o casă aici?

- Unul dintre motive. Vroiam un loc pentru weekenduri. Este bine să pleci din oraş din când în când.

- Trebuie să fie, îl privi Tina peste marginea paharului ei de bere.

Acesta era şi motivul pentru care ea se hotărâse să-şi petreacă weekendul aici. Era plăcut să laşi stresul Londrei în urmă pentru un timp.

Se uită în ochii lui Justin.

- Trebuie să fie o achiziţie relativ nouă. Nu aveai o casă în Cotswolds pe vremea mea.

Imediat ce spusese asta, Tinei îi veni să-şi muşte limba. Ce lucru prostesc s-o spună. Sunase aproape nostalgic. De parcă ar păstra amintiri dragi ale acelor zile demne de uitat.

- Cel puţin, din câte îmi amintesc, adăugă ea dând din umeri cu indiferenţă studiată şi mai luând o gură de bere.

Apoi îşi ridică privirea cu grijă, să-i studieze reacţia. Dar el nu avu nicio reacţie. Evident, nu avea chef nici el să-şi amintească acele zile. în loc de asta, spuse:

- Este o achiziţie relativ recentă. Am cumpărat-o acum optsprezece luni.

- Pentru weekenduri, spui? Foarte plăcut. Eunice trebuie că se bucură şi ea. Tina era încântată de sine

pentru tonul uşor când o introdusese pe Eunice în conversaţie. Aşa, înlătură orice urmă de suspiciune pe care i-ar fi provocat-o că ar da vreun sfanţ pe trecutul lor comun. Si reuşise chiar să folosească numele cotoroanţei!

Justin era impasibil. îşi ridică paharul cu bere şi bău.

- Presupun că da, încuviinţă el.

Tina îl observa cu ochii îngustaţi. Nu avea niciun chef să vorbească despre Eunice, casa din Cotswolds sau ceva de acest gen. Tot ceea ce vroia era să vorbească despre viitorul lui *"Scope".* El era conştient de asta, bineînţeles, dar se distra s-o ţină în suspans. Si, deşi Tina ştia că nu ar fi de niciun folos să-i forţeze mâna, poate, dacă era subtilă, putea ghida conversaţia în sensul dorit.

Se întinse şi-şi luă paharul de bere.

- N-am putut să nu remarc că Eunice a plecat devreme. Există vreun motiv special? zâmbi ea cu inocenţă. Vreau să spun, vreun motiv pentru care vroiai să fii singur?

Fiindcă îi trecuse prin cap că o expediase pe Eunice ca să poată vorbi singur cu ea. Poate, de când el şi Eunice îşi petreceau weekendurile împreună, se răzgândise ca Tina să vină la el acasă, mai târziu.

Dar Justin nu putea fi prins aşa uşor.

- De ce? Vroiai să vorbeşti cu ea?

- Nu.

- Nici nu credeam. Nu-ţi place Eunice, aşa-i? Tina fu luată prin surprindere, dar nu putu nega asta. îşi înălţă

bărbia.

- Nici ea nu mă place pe mine.

- Eunice n-are nimic împotriva ta, scutură Justin din cap. Singurul lucru pe care l-am auzit de la Eunice despre tine este că te consideră o jurnalistă foarte talentată.

Putea fi adevărat? Tina îl privi uimită. Dacă era aşa, atunci Eunice era la fel de vicleană ca logodnicul ei. Tina se simţi în dezavantaj. Luând în considerare ceea ce spusese despre Eunice, trebuie să fi arătat ca o nemernică!

Justin îi confirmă mai mult sau mai puţin când începu s-o asigure:

- Eunice nici n-a observat că erai aici, şi eu nu i-am atras atenţia asupra prezenţei tale, zâmbi el fără umor. Cunoscându-ţi înclinaţia pentru scene, ultimul lucru pe care l-aş fi făcut era să vă aduc împreună. N-am niciun chef s-o supăr pe Eunice.

Tina simţi că l-ar pălmui pentru superioritatea lui. Sau poate pentru declaraţia de susţinere a logodnicei lui. Nu-i plăcea s-o recunoască, dar îi stătea în gât.

Dar îşi înghiţi iritarea şi-şi păstră tonul calm.

- De ce n-ai plecat cu ea? De ce ai rămas după plecarea ei?

M-am săturat de această flecăreală, gândi ea. Vreau să trecem la
afaceri!

Dar Justin se distra s-o ţină în şah. Se lăsă pe spate în

scaun şi-şi îngustă ochii.

- Deci, interviul tău a mers bine. Povesteşte-mi despre el.

Tina oftă în sine.

- Ce vrei să ştii? A fost un interviu pentru un articol din *“Scope”.* Nu cred că te interesează, spuse ea privindu-şi poşeta unde reportofonul era în siguranţă.

- Credeam că nu mai scrii articole de când eşti editor.

- Nu în mod normal, oftă Tina, resemnată. în mod normal n-am timp, dar acesta a fost o urgenţă.

OK, spuneau ochii ei, o să mă pretez la acest joc, dar până la urmă, într-un fel sau altul, o să-ţi vin de hac.

- Una dintre colaboratoarele mele m-a lăsat baltă, a plecat în Franţa, lăsându-mă cu o jumătate de articol. Fiindcă era o urgenţă, am hotărât să iau chiar eu interviul.

- Foarte inteligent din partea ta. Si despre ce era vorba în articol?

Tina oftă din nou în sine. Avea de gând oare s-o ţină aşa la nesfârşit? Dar n-avea de ales şi trebuia să se preteze la jocul lui. Nicio altă strategie n-ar merge.

Aşa că spuse:

- Este parte a unei serii despre cupluri nonagenare. în fiecare lună înfăţişăm un cuplu diferit care vorbeşte despre sine.

- Si Cotswolds este o sursă bogată de cupluri nonagenare tipice, nu?

- Nu sunt toate cuplurile tipice. Ar fi plictisitor dacă ar fi

toate la fel. Unele sunt tipice, altele nu. Dar toate sunt interesante în felul lor. Ideea este de a realiza pe cât posibil o imagine cât mai largă a acestor cupluri.

- înţeleg ... Justin îşi luase paharul de bere şi o observa cu o notă sarcastică în ochii lui cenuşii. Deci, spune-mi, îi ceru el ridicându-şi o sprânceană, despre ce este vorba în legătură cu cuplurile nonagenare?

- Nu ştii deja? replică ea înainte de a se fi putut opri. în fond, ai pe jumătate cât un cuplu nonagenar.

- Da?

- Aşa aş spune, rosti Tina cu obrajii în flăcări.

-în acest caz, o invită el, poate ar trebui să-mi iei un interviu?

- Vrei să spui ţie şi Eunicei. Toate cuplurile sunt intervievate împreună.

- N-ai putea face o excepţie, în cazul meu?

O remarcă tipică pentru Justin! Plin de sine şi arogant!

Tina ignoră acest lucru şi observă ironic:

- Nu m-aş fi gândit că ar fi domeniul tău de acţiune - să te dezvălui publicului cititor al revistei.

- Ar trebui să mă dezvălui în întregime?

- Ţi s-ar cere să fii cinstit.

Tonul ei era aspru, dar când prinse zâmbetul din ochii lui, Tina nu se putu abţine să nu-i răspundă la zâmbet. Dezarmată, gândi ea posomorâtă, aşa cum numai Justin putea s-o dezarmeze. Si era un sentiment ciudat de intim să împărtăşească împreună cu el acest subiect cu dublu

înţeles.

Proasto! îşi spuse ea brusc şi adăugă pe un ton şi mai tăios:

- Nu se pune problema să iei parte, dacă nu eşti pregătit să fii cinstit. Si bănuiesc că asta ţi-ar fi cam greu.

- Deci, onestitatea este o parte esenţială a cuplurilor în aceste zile? M-ai făcut curios. Spune-mi mai multe despre acest fenomen fascinant nonagenar.

Tina avu o senzaţie de iritare la felul în care insulta ei nu-l atinsese. Lui nu-i păsa. Pur şi simplu nu avea conştiinţă. Dar îşi alungă mânia. Era ceva nou în asta? Continuă, răspunzându-i la întrebări:

- Cuplurile noastre preţuiesc şi faptul că îşi împărtăşesc totul şi cred că este important să aibă respect unul faţă de celălalt. Cum am spus, cuplurile sunt diferite, dar par să împărtăşească aceste atitudini de bază.

Justin o observa îndeaproape, ca şi cum era sincer interesat şi Tina se trezi întrebându-se dacă împărtăşea vreuna din aceste atitudini. Părea improbabil - doar dacă Eunice nu reuşise un miracol - un miracol pe care ea însăşi nu reuşise să-l facă.

Fără să vrea, Tina simţi o înţepătură de resentiment la acest gând.

- Francheţe ... împărtăşire ... respect faţă de celălalt, repetă Justin ce spunea ea în timp ce o observa. Si ce este cu loialitatea? Cred la fel şi în loialitate?

- Loialitate?

Tina tresări la felul agresiv cu care se confrunta brusc. Dintr-o dată, în ochii lui apăruse o expresie ostilă.

- Loialitate? spuse ea din nou.

- Da, loialitate. Văd că ai probleme cu acest concept, o sfredeliră ochii lui. Dar nu este surprinzător. Ar fi trebuit să-mi reamintesc că întotdeauna ai avut.

Tina simţi că-i piere sângele din obraji. Ce tupeu avea s-o acuze când păcatele ei erau neînsemnate în comparaţie cu ale lui!

Ea îl privi, furioasă.

- Trebuie să fii selectiv în loialitate. Unele lucruri - şi oameni - nu merită să le fii loial.

- Nu trebuie să-mi explici, spuse Justin tăios, cu ochii ca două cuţite care o sfredeleau. Deja îţi cunosc filozofia. Singura loialitate pe care o înţelegi este faţă de Tina Gordon. Atâta timp cât poţi obţine ce doreşti şi ai grijă de tine, nu dai un sfanţ pe altcineva.

- Adică pe tine? De ce ar fi trebuit să dau un sfanţ pe tine ...?

Dar el o întrerupse:

- Nu vorbesc despre mine. Nu vorbesc despre trecut. La naiba cu asta! La naiba cu trecutul! Despre ceea ce vorbesc eu acum, este că nu te-ai schimbat deloc. Aceleaşi vechi valori egoiste ca înainte. Aceeaşi grijă nemărginită faţă de persoana ta. Ca să fiu sincer, mi-e cam greaţă.

Si în timp ce-şi executa atacul, ochii lui aruncau flăcări

care păreau să se transforme în gheaţă când o atingeau pe ea. Tina simţi cum o cuprinde un tremur, propria ei supărare era redusă la la zero.

Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea, simţind că i se face părul măciucă.

- Nu? spuse Justin cu ochi plini de dezgust de parcă ea ar fi fost un vierme pe care-l putea strivi cu pantoful. Vorbesc despre promptitudinea ta sau mai degrabă entuziasmul tău scandalos - să ajungi la o înţelegere privată cu mine care să-ţi păstreze poziţia la *“Scope”.* Mi se pare că este singurul lucru care te interesează pe lume.

Tina scutură din cap. El o acuzase de asta şi înainte.

- Este un total nonsens! Nu este vorba doar de slujba mea la
“Scope”.

- în acest caz, le-ai spus cu siguranţă colegilor tăi despre aceste negocieri ale noastre? Aşa cum ai spus că vei face.

Tina se înroşi.

- Nu, nu le-am spus ...

- Si ştiu despre întâlnirea noastră din această după-amiază?

- Nu ...

- Nu, bineînţeles că nu! N-ai intenţionat niciodată să le spui clar. Negocieri secrete, iată la ce eşti bună. Negocieri secrete în spatele colegilor tăi. Ei bine, nu vor exista negocieri secrete, se strâmbă el cu dezgust. Am de gând

să te opresc. Si când o să termin cu tine, nu numai că nu vei fi editor la *“Scope”,* dar nu va mai exista nicio blestemată de revistă din Londra de care să te poţi apropia!

Era atâta ură în ochii lui încât Tina abia suporta să-l privească. Simţi că îi îngheaţă sângele în vine şi o prinse ameţeala.

Trebuia să plece de acolo. Nu mai putea asculta niciun cuvânt. întinse mâna după poşeta aflată pe scaunul apropiat, dar tremura atât de tare, încât conţinutul acesteia se vărsă pe podea. Fără a se uita la ce face înghesui totul la loc, apoi, strângându-şi poşeta la piept, se ridică în picioare.

- Pleacă din calea mea, îl împinse ea pe Justin. Pleacă din calea mea şi stai deoparte.

Apoi trecu clătinându-se printre mese, îndreptându-se spre uşă, neatentă la tot ce era în jur, bolnavă în suflet.

Dar nu prinse comentariul final al lui Justin.

- Du-te, fugi, o ironiză el. Nu vei ajunge departe.

Capitolul 6

Odată ieşită din restaurant, Tina se îndreptă spre parcare. Inima îi bătea ca un ciocan în piept, iar picioarele parcă îi erau de vată. Habar n-avea cum reuşise să ajungă la maşină.

Dar reuşi şi se prăbuşi pe scaunul şoferului, recunoscătoare, mâinile tremurându-i când scotoci în poşetă după chei. Trebuia să plece de acolo cât mai repede posibil.

Conduse până ajunse într-un refugiu liniştit, unde opri motorul. Inima îşi mai încetinise ritmul, dar încă bătea cu putere. Se rezemă cu spatele de scaun şi răsuflă adânc un timp.

Ameninţările lui Justin încă îi bubuiau în cap ca o mitralieră. De unde avea atâta ură în el? Stiuse că o ura. Dar nu aşa de mult. Era suficient de supărător, dar şi mai supărător era felul nebunesc în care reacţionase la ieşirea lui.

Oricărui bărbat din lume care i-ar fi vorbit aşa, i-ar fi azvârlit berea în faţă. Dar, fiindcă era Justin, disperase şi sfârşise fugind din restaurant ca o proastă.

încă mai avea putere asupra ei. îi putea sfărâma încă inima.

Simţi cum o podidesc lacrimile. Unde era faimoasa ei armură? Armura pe care o ridicase cu atâta meticulozitate în jur pentru a o feri de orice primejdie. La ce bun când la prima întâlnire cu un tigru, aceasta cădea? Avea nevoie

de protecţie faţă de un tigru, fiindcă Justin asta era. Si el o va zdrobi, aşa cum promisese.

Oh, Doamne, gândi ea neputincioasă, când lacrimile îi înceţoşară privirea.

Ce naiba o să mă fac?

Lacrimile n-o să mă ajute, îşi spuse ea, căutând o batistă în poşetă. îşi suflă nasul cu putere şi-şi şterse obrajii, apoi se controlă în oglindă dacă i se scursese rimelul. Va mai rula un pic şi-şi va reveni, şi atunci va decide ce plan de acţiune să adopte.

Se întinse după poşeta care se afla pe scaunul din spate pentru a-şi lua harta, ca să ştie pe unde se va plimba. Dar apoi se opri, ţinând poşeta suspendată în aer. Ceva era în neregulă. Poşeta era prea uşoară. Cu o tresărire, chiar înainte de a se uita, realiză care era motivul.

Reportofonul ei lipsea. Simţi un val de panică. Acest interviu vital era înregistrat pe reportofon. Ce naiba se întâmplase cu el?

Si atunci, îşi reaminti. Când vrusese să fugă de Justin, poşeta i se desfăcuse şi lucrurile i se împrăştiaseră pe jos. Atunci nu remarcase, dar reportofonul trebuie să fi fost printre lucrurile căzute.

- Cu un oftat de uşurare, întoarse cheia în contact. Probabil că era încă acolo. Cu cât va ajunge mai repede la restaurant şi-l va cere, cu atât va fi mai bine.

Era puţin de mers cu maşina până la restaurant şi

când Tina intră în parcarea acestuia, fu uşurată să vadă că nu era nici urmă de Mercedes alb.

Năvăli în restaurant şi se duse drept la masa de lângă fereastră, care era neocupată. După câteva minute de căutări înnebunite pe podea, conchise că reportofonul nu era acolo.

Apoi o voce spuse:

- Hei, domnişoară! Căutaţi ceva? L-a găsit domnul şi l-a luat.

Tina se întoarse spre cel care vorbea.

- Ce domn? se interesă ea.

- Domnul care era cu dumneavoastră. Cel cu Mercedesul alb. A spus să vă duceţi să-l luaţi de la el de acasă, dar dacă nu vă duceţi, vi-l va înapoia luni dimineaţă la birou, la prima oră.

Tina asculta, într-o stare de enervare şi supărare. Deci reportofonul nu era pierdut. îl luase Justin. Si acum, se aştepta ca ea să se ducă acasă la el ca să-l ia.

Să-l ia dracu! gândi ea furioasă. De ce n-a putut să-l lase barmanului?

Barmanul continuă:

-A spus că ştiţi adresa, dar oricum, este Beech Hedges, cam la şase mile de aici. Faceţi la stânga pe lângă restaurant şi mergeţi drept până treceţi de biserică. Dar dacă vă pierdeţi, întrebaţi pe oricine. Orice localnic ştie unde se află Beech Hedges.

Tina îi mulţumi, părăsi restaurantul şi se întoarse la

maşină. Nu mă duc, îşi spuse ea. Categoric, nu mă duc. În fond, n-am nevoie de interviu până luni. Aşa că de ce ar trebui să mai trec prin ce am trecut?

Se urcă în Panda ei şi porni motorul. O să caut un loc să-mi petrec noaptea, îşi spuse ea cu fermitate, încercând să-şi alunge din minte reportofonul şi pe Justin. Cu niciun chip nu mă voi apropia de blestemata lui de casă.

Si în afară de asta, gândi ea răutăcioasă, amintindu-şi ce spusese Justin mai devreme, apariţia mea n-ar face decât s-o supere pe Eunice!

Nu, nici gând să mă duc. îşi întinse harta pe locul pasagerului. O va lua la dreapta pe lângă restaurant şi va merge să caute un loc de dormit cu mic dejun.

Dar se întâmplă ceva straniu. Un duh păru să fi pus stăpânire pe volan când maşina se puse în mişcare. Pentru că micuţul Panda o luă spre stânga.

Câteva minute mai târziu, Tina se afla pe teritoriul lui Beech Hedges, reflectând că nu era de mirare că oricine cunoştea casa.

Era un edificiu impozant. Un conac din secolul optsprezece, tot numai turnuri şi coşuri, vopsit în alb-ivoriu. Arăta mai curând ca reşedinţa de ţară a unui nobil, decât modesta casă pentru weekend la care se aşteptase. Totuşi, fusese o proastă că gândise astfel. Când umblase Justin după modestie?

Trase de clopotul de la intrare şi i se răspunse imediat. Apăru o femeie de vârstă mijlocie într-o uniformă albastră.

Ajutorul, gândi Tina caustic în timp ce femeia o întâmpina cu un zâmbet. La urma urmei, doar nu te aşteptai ca Justin să deschidă uşa. Si precis, nu Eunice. Si-ar distruge unghiile manichiurate.

Mizerabilo, se certă în gând. Ce o apucase? De unde atâta mârşăvie împotriva Eunicei?

Este doar o proastă dispoziţie, îşi spuse ea în timp ce răspundea menajerei la zâmbet. Cine o putea blama pentru dispoziţia aceasta, după ce Justin o făcuse să îndure ceea ce îndurase?

- Sunt Tina Gordon, îi spuse ea femeii. Am venit să-l văd pe domnul Marlowe ... Apoi îi veni un gând brusc. Poate că nu era nevoie să-l vadă ... Are ceva de al meu, o informă Tina plină de speranţă. Poate a lăsat la dumneavoastră, pentru cazul în care aş telefona.

- Da, a spus că există posibilitatea să telefonaţi, domnişoară Gordon, încuviinţă femeia umplând-o pe Tina de optimism. Poftiţi, intraţi. îi voi spune domnului Marlowe că sunteţi aici. Optimismul Tinei dispăru când femeia se dădu la o parte, invitând-o să intre.

- Este necesar? Vreau să spun, n-aş putea aştepta aici? Nu v-ar lua decât un minut să-mi aduceţi reportofonul.

Tina rămase la uşă, ezitând să păşească în vizuina tigrului. Dar în acel moment auzi o voce mult prea familiară.

- Deci, ai primit mesajul meu. Asta-i bine. Intră. Ai venit să iei reportofonul?

Pentru ce altceva s-ar afla aici? Să-i facă o vizită de curtoazie?

- Da, răspunse ea, încordată. Deci poţi să mi-l dai?

- Sigur că da, o concedie Justin pe menajeră. în fond este proprietatea ta. De ce nu ţi l-aş da?

Era într-una din acele dispoziţii când se distra s-o necăjească. Si cum stătea acolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Tinei nu-i fu greu să recepţioneze toate semnalele: înclinarea amuzată a capului, scânteierea din ochi, felul în care buzele i se curbau poznaş la colţuri.

Dar cel puţin nu era nici urmă de severitate în expresia lui. Ura dinainte, care făcuse să-i îngheţe sângele în vine, acum, slavă Domnului, nu mai exista. Tina fu puţin ruşinată de cât de uşurată se simţea.

Pentru că se comporta din nou împotriva firii sale. Dacă orice alt bărbat ar fi tratat-o aşa cum o tratase el mai devreme, n-ar fi catadicsit nici cum să ia în considerare dispoziţia lui. Ar fi cerut pur şi simplu să i se înapoieze proprietatea sa.

De ce îi permitea lui Justin s-o dezarmeze aşa de uşor? Ei bine, era timpul să oprească acest lucru. Categoric, nu era ceva sănătos.

îşi îndreptă spinarea.

- Da, este proprietatea mea, aşa că dă-mi-o imediat, te rog!

- Intră, mă duc să ţi-o aduc. Deoarece ai făcut drumul până aici, poţi intra în casă, o pofti el cu o sclipire

amuzată în ochi, neimpresionat de încăpăţânarea ei.

- N-ar fi trebuit să bat atâta drum, dacă ai fi lăsat reportofonul la barman - care ar fi fost un lucru normal de făcut, iar eu n-aş fi fost nevoită să fac această vizită.

- Asta-i adevărat, încuviinţă Justin din cap. Dar s-ar fi putut să nu-ţi dai seama că l-ai pierdut până te-ai fi întors la Londra. De aceea m-am hotărât să-l iau sub aripa mea.

La asta nu se gândise Tina. Poate că, în fond, ar trebui să-i mulţumească? Poate că se înşelase presupunând că îl luase ca s-o necăjească.

Ea făcu o faţă contrariată.

-A fost foarte amabil din partea ta, îi spuse ea, deşi nu era chiar convinsă.

- Acum că ne-am lămurit în privinţa asta, intră, o invită el din nou. Nu-mi pot lăsa musafirii să stea afară pe trepte.

în timp ce vorbea, el se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre în holul enorm.

- Te rog, nu te sfii, o îndemnă el. Doar pentru cinci minute.

Nu sfiala o făcea să ezite, aşa cum ştia el prea bine. Tina ezita din
cauză că se întreba în ce o atrăgea!

Dar cinci minute nu puteau face rău. Si nu era cazul să se certe. Era evident că n-avea de gând să-i dea reportofonul până când nu intra în casă. Si mai apoi, recunoscu Tina, era puţin curioasă să vadă interiorul

acestei case fabuloase!

Drăguţ, îşi spuse ea, chiar foarte drăguţ, în timp ce el o conducea de-a lungul holului şi printr-o arcadă, în salonul unde canapele moi în tonuri de grena-stins şi lămpi chinezeşti cu abajururi mari de mătase creau o atmosferă elegantă şi relaxantă în acelaşi timp.

Nu părea pe gustul Eunicei, se trezi Tina gândind. Eunice ar fi preferat culori mai aprinse, mai ţipătoare. Dintr-o dată, se simţi încântată că Eunice nu-şi pusese amprenta în acest decor.

Vino să faci cunoştinţă cu musafirii mei, o conduse Justin prin cameră spre uşile din sticlă, deschise spre un patio larg. Au fost să se uite la grădină.

Musafiri? Despre ce era vorba? Doar nu venise să-i cunoască musafirii!

Tina se opri din mers şi se plânse în spatele lui:

- Pot sta doar cinci minute. Nu vreau să deranjez. Dă-mi reportofonul şi plec.

Dar Justin deja păşea în patio. Sau n-o auzise, sau alesese s-o ignore şi Tina avu o bănuială asupra motivului! Cu paşi fermi, veni în spatele lui şi era pe cale să-şi repete protestele când îl ajunse. Dar era prea târziu. O pereche venea spre ei.

Erau o fată şi un tânăr, fata brunetă şi extrem de drăguţă fu prima care vorbi:

- Ce grădină minunată, îi spuse lui Justin. Sper să nu te deranjez, dar am luat doi lăstari, zâmbi ea şi apoi se

întoarse spre Tina. Bună, o salută ea.

- Bună, îi răspunse Tina la zâmbet, plăcând-o pe loc.

Era surprinsă. Nu se aşteptase să găsească pe cineva în casa lui Justin, care să-i placă. Dar chiar şi tânărul care era cu fata părea plăcut.

Totuşi, nu-şi putu reţine o privire nervoasă peste ei, în grădină. în orice minut acum, precis, Eunice va apărea şi asta ar fi sfârşitul acestui mic interludiu politicos. Dar nu era nici urmă de Eunice când Justin făcu prezentările.

- Lasă-mă să te prezint nepoatei mele, îi spuse el Tinei. Ea este Victoria, arătă el spre fata brunetă. Si el este Jean-Pierre, prietenul Victoriei, dădu el din cap spre tânăr. Cunoaşteţi-o pe Tina, le spuse el, una dintre cele mai bune ziariste din Londra.

Tina era prea ocupată să dea mâna cu Victoria şi cu Jean-Pierre pentru a controla expresia ce însoţea acest compliment. Dar bănuia că probabil ar arăta la fel de sincer după cum vorbise. Nu era, în fond, un mare maestru al prefăcătoriei?

- Deci, sunteţi ziaristă? Lucraţi la reviste, ca unchiul Justin? străluciră plini de interes ochii Victoriei.

într-o zi, după ce îmi voi fi terminat studiile, aş vrea şi eu să intru în ziaristică.

- Nu prea ţi-aş recomanda. Nu este o slujbă bună.

Deci, aceasta este Victoria, gândi Tina, încercând să-şi înăbuşe mica tresărire de reamintire. Uitase complet că Justin avea o nepoată, dar acum îşi aminti cum mersese

cu el prin magazine, în urmă cu trei ani, să caute un cadou pentru aniversarea de cincisprezece ani a fetei. Cumpăraseră câteva casete video cu muzică pop şi se distraseră alegându-le.

Se uită la Justin, inima umplându-i-se brusc de amintire şi-şi simţi gâtul strâns, abia mai putând să respire. Parcă ar fi fost ieri, dar cu adevărat trecuse de atunci o viaţă. Si în acest timp, nepoata lui Justin devenise o tânără frumoasă. Tina se simţi mişcată, dar în acelaşi timp plină de regrete. La ea, în afară de carieră, nimic nu devenise mai frumos.

Alungă acest gând. Era greşit şi prostesc. Nu exista niciun bărbat în viaţa ei, dar orice altceva era roz. Avea prieteni buni şi o familie minunată ... Si într-o zi, poate se va îndrăgosti din nou. Până atunci, va putea trăi şi fără asta.

- Spune-mi ce faci, spuse Victoria luând-o de braţ şi conducând-o înapoi în salon, în timp ce cei doi bărbaţi sporovăiau în urma lor. Poate îmi poţi spune despre câteva tipuri de cariere.

Spre uimirea Tinei, următoarele două ore fură dintre cele mai plăcute. Menajera le aduse ceai şi fursecuri pe o tavă şi toţi patru se aşezară în jur flecărind de parcă se cunoşteau de ani de zile. Si ca şi cum, reflectă Tina, ea şi Justin erau cei mai buni prieteni. Niciun cuvânt aspru sau privire nu se schimbă între ei.

Vorbiră despre Paris, oraşul de reşedinţă al lui Jean-

Pierre, deşi Tina trebuia să recunoască faptul că era un oraş pe care nu-l cunoştea bine.

- Am fost acolo doar o dată, şi doar într-un weekend. Dar cred că este un loc nemaipomenit. Mi-ar plăcea să merg din nou.

- Trebuie, o îndemnă Victoria. Si asigură-te să-i spui întâi lui Justin. Apoi, putem anunţa rudele lui Jean-Pierre, care să vă arate oraşul. Nimeni nu-ţi poate arăta Parisul ca un parizian.

- Sunt sigură.

Tina muşcă diplomatic dintr-un fursec, evitând să se uite în direcţia lui Justin. Era evident că Victoria credea că erau în cei mai buni termeni. Ce spectacol grozav trebuie că dădeau amândoi!

Dar deşi îşi zâmbea sceptic în sine, simţi şi un regret ciudat. în urmă cu trei ani, această scenă ar fi fost reală. Si din nou avu senzaţia că timpul îi furase ceva şi o lăsase cu mâna goală.

Dar din nou alungă gândul şi se certă cu asprime. De ce nu te bucuri de acest moment, fără a trebui să te cufunzi în trecutul întunecat şi posomorât?

în afară de asta, se păcălea singură. Acele zile păruseră fericite, dar numai din cauză că nu ştiuse că Justin minţea. Nu ştiuse că o trăgea pe sfoară.

Doar când Victoria şi Jean-Pierre erau gata de plecare, Tina îşi dădu brusc seama că Eunice tot nu apăruse. Si mai nostim chiar, nu fusese pomenită deloc în

conversaţie. Unde naiba era? se întreba Tina. Era la etaj cu o migrenă sau ceva de acest gen? Se întorsese la Londra? Cu atât mai bine, îşi spuse ea, mulţumită pentru această binecuvântare!

- Unde ieşiţi în seara aceasta? o întrebă Justin pe Victoria când trecură prin hol, luându-şi la revedere.

- Mergem să vedem un film nou cu Al Pacino, despre care vorbeşte toată lumea.

Victoria îl sărută pe unchiul său pe obraz, apoi o sărută şi pe Tina, anunţând-o că-i făcuse plăcere s-o cunoască şi că spera s-o întâlnească din nou. Apoi, un moment mai târziu, ea şi Jean-Pierre se urcau în vechiul Peugeot al lui Jean-Pierre. în timp ce Justin le făcea cu mâna, Tina se întreba dacă n-ar trebui să plece. Acum, când nu mai era nevoie să fie politicos cu ea, probabil că el ar prefera asta. Dar Victoria şi Jean-Pierre poate ar crede-o necioplită dacă ar dispărea, aşa că trebuia să ducă această şaradă până la capăt. Stătu acolo unde era, zâmbind şi făcând cu mâna până când, în cele din urmă, Peugeotul dispăru din vedere.

- Ce părere ai despre nepoata mea?

Când Justin închise uşa, se întoarse şi-i zâmbi Tinei.

- O plac mult, răspunse Tina cu sinceritate. Este o adevărată frumuseţe. Se simţi ciudat de mişcată când fu recompensată pentru generozitatea ei cu o privire plină de mândrie a ochilor cenuşii. Era clar că Justin îşi iubea foarte mult nepoata. Se trezi adăugând, răspunzând

instinctiv şi fără a se gândi, la căldura ce emana brusc din el.

- A crescut ceva de când era o fetiţă de cincisprezece ani, cu pasiune pentru muzica pop.

Imediat ce spuse asta, Tina îşi dori să n-o fi făcut. El îi va răspunde cu o privire goală sau o va certa din ochi pentru că ar fi dezgropat trecutul. Fiindcă existase ceva intim în remarcă.

Dar el n-o certă. în loc de asta, surprinzător, zâmbi.

- Sigur că a crescut ... Ciudat că-ţi reaminteşti asta, îi reţinu el privirea.

îmi amintesc totul. Fiecare secundă preţioasă.

Gândul îi trecu Tinei prin cap, dar nu-l rosti - deşi, spre groaza ei, pentru un moment nebunesc, fusese tentată.

Oare înnebunesc? se certă ea, dezlipindu-şi privirea de a lui Justin. El s-ar amuza cu adevărat dacă ai începe să vii cu chestii din astea.

în afară de asta, nu era adevărat. Nu-şi amintea, îşi spuse ea, în timp ce treceau prin holul cu oglinzi. Uitase. Complet.

- Le-am cumpărat de la Oxford Street. Casetele video, vreau să spun, rosti Justin cu ochii pe ea şi făcând-o să-i furnice pielea. Se pare că-mi amintesc, adăugă el, aveai şi tu o pasiune. N-am sfârşit prin a cumpăra două înregistrări ale lui Pavarotti cu aceeaşi ocazie?

Tina simţi un nod în stomac. Se opri din mers şi-l privi.

- Vrei să spui că-ţi aminteşti asta?

încă mai avea acele casete. Ascunse în fundul unui şifonier. Nu le mai ascultase de când ea şi Justin se despărţiseră.

Culoarea îi dispăruse din obraji cum el stătea acolo observând-o. Dintr-o dată, inima Tinei începu să galopeze. în gât avea un nod cât o minge de fotbal.

- îmi amintesc tot felul de lucruri, spuse Justin. Ochii cenuşii o priveau, părând că o învăluie în adâncul lor ca o catifea.

- Oh?

Cândva, Tina cunoscuse acea privire prea bine şi ştia iureşul de emoţii pe care-l o provoca în ea. Simţi cum ceva se înmoaie în ea şi pleoapele i se închiseră puţin. Acum, gândi ea, va întinde mâna şi o va atinge

El aşa făcu. îi atinse obrazul şi veni puţin mai aproape.

- S-ar putea să fii surprinsă cât de multe îmi amintesc, murmură
el.

în vocea lui era tandreţe şi atingerea îi era uşoară ca o pânză de păianjen când degetele îi alunecară de-a lungul obrazului, apoi, mângâietor, erotic, pe gât. Tina nu era în stare să vorbească şi abia putea să-l privească atunci când îl simţi zâmbind şi adăugând cu o voce gâtuită.

- Si chiar acum, totul mi-a revenit foarte clar.

Recunoştea acest ton gâtuit. Ceva se aprinse în ea. Acum, cu siguranţă, o va săruta.

Dar nu o sărută imediat. Timp de o secundă, o privi,

ochii i se scurgeau ca o miere. Apoi îl auzi oftând când mâna lui liberă se întinse şi se încolăci în jurul mijlocului ei, trăgând-o spre el. Apoi, făcându-i tot trupul să se înfioare, se aplecă şi-şi apăsă buzele peste ale ei.

Era aşa cum îşi amintea. Tandreţe şi pasiune. Blândeţea sărutului făcu să i se oprească răsuflarea şi să i se înfierbânte sângele.

Tina se agăţă de el, întregu-i trup tânjind de dorinţă, plin de agonia dulce, delicioasă a excitării pe care doar Justin o putea trezi în ea. Pielea ei luase foc. Inima îi era răvăşită de furtună.

- Oh, Justin! gemu ea, trecându-şi degetele prin părul lui.

Braţul din jurul ei era strâns, ţinând-o ca pe o prizonieră, deşi
nu exista în acel moment o prizonieră mai dornică decât Tina.
Când mâna lui alunecă în jos, fermă si avidă să-i cuprindă sânul, înconjurând cu palma carnea rotunjită si mângâindu-i sfârcul plin de dorinţă prin ţesătura subţire a bluzei, ea se rugă ca acest moment ameţitor să nu se sfârşească niciodată.

Se lipi de el cu lascivitate, topită de dorinţă, tânjind de pasiune pentru el. Brusc, simţi că se învârte totul cu ea.

Justin îi săruta faţa cu aviditate ... buzele, obrajii, ochii, şi ea îi răspundea la sărut, mâinile ei plimbându-se peste el, desfătându-se la atingerea umerilor largi şi alunecând

în jos spre piept.

Totul era atât de familiar. îi cunoştea trupul atât de bine. Si era atât de perfect felul în care o atingea şi o săruta. Perfect cum nu mai simţise ceva asemănător cu un alt bărbat.

O copleşi o senzaţie de triumf ameţitor. La urma urmei, timpul nu-i furase nimic! Justin era încă al ei! Nu rămăsese cu mâna goală! Dar tocmai când gândea aşa, inima îmbătându-i-se de fericire, realitatea rece se întindea s-o atingă, făcând-o să se înfioare, trensformându-i triumful în cenuşă.

Tresări şi se dădu înapoi, dezlipindu-şi mâinile de el de parcă ar fi ars-o. Era nebună. Justin nu era al ei. Aparţinea Eunicei.

O privi surprins când se smulse de lângă el.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce răguşită.

- *Ce s-a întâmplat?* Tinei îi veni să leşine de oroare. Oroare faţă de sine, de felul în care se comportase. Se uită la el aranjându-şi bluza, care-i ieşise din fustă. îndrăzneşti să mă întrebi “Ce s-a întâmplat?” Ai uitat-o pe Eunice?

- Se pare că amândoi am uitat-o, zâmbi el pieziş. Dar nu fi îngrijorată, Eunice nu-i aici.

- Si care-i diferenţa?

Asta o făcea pur şi simplu furioasă. Se aştepta să-i cadă iarăşi în braţe? Asta era insultător. Ochii albaştri ai Tinei se transformară în pumnale.

- Ce crezi că sunt eu? Plec imediat de aici!

Si deşi picioarele îi erau ca de vată, se întoarse pe călcâie şi o luă prin hol spre uşă, căznindu-se să meargă cât mai drept.

Deschise larg uşa şi năvăli pe treptele de piatră, apoi alergă spre maşină şi se trânti înăuntru. Si atunci fu momentul când realiză că-şi uitase poşeta.

- Cred că vei avea nevoie de asta.

înainte ca ea să-şi recapete răsuflarea pentru a-l trimite la dracu, Justin stătea lângă portiera deschisă şi-i întindea poşeta. Tina i-o smulse fără a-l privi şi scotoci furioasă după cheile maşinii. Apoi, găsindu-le, vru să pornească motorul.

- Pleacă din calea mea şi lasă-mă să închid uşa! îl admonestă ea.

Motorul nu porni. Tina înjură şi încercă din nou, piciorul ei
drept apăsând pe acceleraţie. Apoi, când motorul scânci şi se opri, înjură din nou.

- Cum crezi că este posibil să pornească dacă stai acolo zgâindu-te la mine?

Justin nu se mişcă. Continua să se sprijine de portieră. Ea simţea cum ochii lui îi urmăresc orice mişcare nervoasă. Si totuşi, deşi nu îndrăzni nici măcar o dată să-şi ridice privirea spre el, îi simţea zâmbetul când îi spuse:

- N-o să pornească. Ai înecat motorul.

Tina simţi că-i vine să plângă.

-Atunci, voi sta aici să aştept să-şi revină.

Dar nu făcu asta. Nervoasă, întoarse din nou cheia, apăsând cu putere pe accelerator şi înrăutăţind lucrurile şi mai tare.

-Să-ţi spun şi altceva. Nu ţi-ai luat reportofonul.

Când motorul tuşi jalnic, Justin îi întinse mâna.

-Cred că ar trebui să te întorci din nou în casă, îi spuse el. Ceea ce ai nevoie acum, este o băutură şi cinci minute de calmare.

-Nu mă întorc înăuntru.

-Doar cinci minute. Cred că trebuie.

-Cinci minute! Asta ai spus şi înainte şi uite ce s-a întâmplat! îl privi Tina frustrată, în cele din urmă. Este motivul pentru care nu vreau să vin înăuntru!

Dar în clipa când îl privi, inima îi tresări. El încă zâmbea şi ţinea mâna întinsă către ea. Dintr-o dată, nu mai avu puterea să lupte.

-Vino, spuse Justin din nou, foarte încet.

-Nu ştiu ...

Dar Tina îi luase deja mâna şi-i permitea s-o ajute.

-Bună fată.

încă ţinându-i mâna o conduse afară din maşină, pe trepte şi înapoi pe holul cu oglinzi.

Un moment mai târziu, uşa din faţă se închise în spatele lor cu un păcănit.

Capitolul 1

- Nu ştiu ce crezi despre venirea mea înapoi, dar nu este ceea ce crezi.

Tina debită această monstră de stupizenie în timp ce Justin o conducea spre salon, pe sub arcada de la capătul holului. îşi trase mâna dintr-a lui şi se îndepărtă cu un pas de el.

- Vreau să ştii asta, adăugă ea, în încercarea de a clarifica. Nu m-am întors pentru ce crezi tu.

în drumul de la maşină, se mai calmase puţin, dar încă se simţea încordată şi nervoasă. De aceea, nu gândea corect şi de aceea se exprima aşa de prost. Se simţea cuprinsă de o panică ciudată.

- E-n regulă, atunci ... Spre deosebire de ea, Justin era foarte calm şi zâmbea ... Deci, fiindcă am hotărât pentru ce nu eşti aici, hai să mergem în salon şi să bem ceva.

în timp ce vorbea îi atinse uşor braţul cu degetele, ghidând-o în direcţia uşii. Si instantaneu, aproape violent, Tina îşi smuci braţul, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un cuţit în carne.

Era vinovăţia, gândi ea nefericită, încercând să-şi mascheze gestul întorcându-se rapid şi păşind pragul singură. Era vinovăţia pentru ceea ce se petrecuse recent între ei, acea intimitate bruscă, neaşteptată, şocantă. Vinovăţia că permisese să se întâmple toate acestea şi mai mult decât atât, îi plăcuse.

- Oricare este planul tău, ai prefera să nu faci stând în

picioare sau aşezându-te?

Cum Tina oscila în mijlocul camerei, Justin i se adresă din prag. Si deşi nu se uita la el, putea bănui că zâmbeşte amuzat. Spre deosebire de ea, nu suferea de vinovăţie, în mod evident.

Nu-i răspunsese. în loc de asta, se aşeză în cel mai izolat loc al camerei. Ceea ce se întâmplase înainte, nu se va mai întâmpla din nou. Se va lupta cu mâinile goale, dacă va trebui.

Astfel de măsuri melodramatice erau improbabile, fiindcă din câte îşi amintea, el nu o forţase.

- îţi propun ceva alcoolic, se îndreptă el spre bar, unde un şir de sticle din cristal străluceau. Ce te-ar atrage? Am un sherry deosebit pe care ţi-l pot recomanda.

- Nu este cam devreme pentru asta? ... Tina se aşeză mai bine în fotoliu şi-şi încrucişă picioarele. Poate că alcoolul n-ar fi tocmai bun pentru starea ei, gândi ea. Cred că aş prefera nişte ceai.

- Nu te îngrijora, nu este prea devreme. De fapt, este ora asfinţitului, spuse Justin şi turnă sherry în două pahare, ca şi când n-ar fi auzit. Să nu aud de ceai.

Si cum de ştia ce dorea ea? Tina se strâmbă la el. Deşi avea dreptate în privinţa orei. Era trecut bine de şase. Habar n-avusese că era atât de târziu.

El veni spre ea cu paşi tăcuţi peste covor, întinzându-i paharul cu un zâmbet. Se mişca chiar ca un tigru, gândi ea. Graţios şi prădător. Apoi, instantaneu, dori să nu se fi

gândit la asta când simţi un val fierbinte de sânge năpădind-o. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă era să aibă astfel de gânduri.

Justin îi înmână paharul - pe care în neliniştea ei, aproape îl smulse, îngrozită că degetele lor s-ar atinge accidental. Mă comport ca o maniacă, gândi ea.

- Noroc!

Justin ridică paharul şi luă o gură din el. Se oprise doar la un pas de ea.

- Noroc! răspunse Tina, încă evitând să-l privească, ochii fiindu-i fixaţi undeva între pantofi şi genunchi. Oare avea de gând să continue să stea acolo, se întrebă ea iritată?

Dar el se întoarse şi se aşeză pe o sofa din apropiere, arătând relaxat când îşi întinse picioarele în faţa lui. Tina se uită la pantofii lui, nefericirea crescându-i. N-ar fi trebuit să vină înapoi. De fapt, n-ar fi trebuit să vină deloc. Venirea ei în casa lui fusese marea ei greşeală.

Si felul în care o observa din locul lui de pe sofa, cu acel zâmbet uşor amuzat, era ca şi cum ştia precis ce gândea ea. Si se bucura de fiecare clipă a disconfortului ei.

Tina fu aceea care rupse tăcerea. El n-ar fi fost decât încântat s-o lase să fiarbă. Inspiră adânc şi privindu-l în faţă, spuse:

- Singurul motiv pentru care m-am întors a fost să-mi recuperez reportofonul.

- Niciun alt motiv?

- Categoric nu, se răsti la el ... Drept cine o lua?

Dar ce avea el în minte nu era exact ce credea ea.

- Nu te caracterizează să scapi o astfel de ocazie de aur ... Făcu o pauză şi zâmbi diabolic ... în fond, mă îmbunaseşi, la drept vorbind.

Tina înţelese imediat. Deci, asta gândea el! Că încearcă să-l îmblânzească, în scopul de a continua negocierile!

Pentru moment, fu indecisă dacă să-l pună sau nu la punct. Ar fi fost bine pentru el să creadă că abandonul ei neînfrânat fusese calculat, decât să ştie adevărul - că fusese cea mai pură şi necontrolată pasiune!

Dar apoi se trezi, amintindu-şi felul în care se uitase la ea în restaurant, când o acuzase că-şi urmăreşte doar propriul interes şi, deşi nu-i păsa nici cât negru sub unghie, se auzi spunând:

- Ai spus deja că negocierile nu intră în discuţie. Si oricum, se întâmplă că m-am răzgândit. Am hotărât că ar fi o greşeală pentru noi să încercăm să negociem. Văzu că-l surprinsese şi se simţi satisfăcută. Până acum avusese senzaţia că el îi ghicea fiecare mişcare.

- Da? se interesă el, ridicându-şi o sprânceană neagră. Si de ce ai decis asta?

- Pentru că în mod clar îmi suspectezi motivele. Crezi că nu mă interesează decât munca mea.

- Si spui că mă înşel?

- întotdeauna am spus asta. Dar tu, din motivele tale, se pare că ai ales să nu mă crezi.

- Din motivele mele? zâmbi cinic Justin. Faci să pară că mi-am inventat singur motivele.

- Sper să poţi pricepe.

O ura destul. Si acum, îi trecu prin cap, probabil o dispreţuia şi mai tare pentru felul în care îi căzuse atât de uşor în braţe, în ciuda faptului că ştia că se va căsători în curând cu altă femeie.

Tina simţi o înţepătură în inimă. Poate că merita dispreţul lui, fiindcă într-adevăr, când o sărutase, ea nici măcar nu se gândise la Eunice. El simţise la fel ca ea. Uitase că era promis alteia.

Se cutremură. Cât trebuie să se fi bucurat pe seama capitulării
ei.

Ochii ei îi aruncară o privire aspră.

- Este evident că-ţi face plăcere să gândeşti rău despre mine. Ei bine, continuă, gândeşte cât de rău doreşti.

- Aşa voi face ... Justin îşi învârti băutura în pahar în timp ce o privea cu atenţie, cu ochii îngustaţi. Vezi, te cunosc aşa de bine ... îşi lăsă privirea să se plimbe peste ea, senzual, agale, ochii lui scăpărând de un amestec de provocare şi dispreţ ... Neagă dacă poţi. Nimeni nu te cunoaşte ca mine.

Ochii lui făceau ca pielea să-i furnice, deşi încerca din tot sufletul să ignore acea sclipire neagră. Dar cum putea

s-o ignore când amintirea sărutului lui continua să-i ardă buzele ca jarul?

Ea simţi că încordarea o cuprinsese din nou. Degetele îi erau strânse în jurul paharului când îi spuse:

- Nu mă cunoşti. Doar crezi că mă cunoşti.

- Doar cred că te cunosc? o sfredeliră ochii lui. Crede-mă, cunosc fiecare centimetru frumos şi trădător al tău. Aş putea desena o hartă.

Tina îşi umezi buzele uscate. Era adevărat ce spunea.

Niciun bărbat n-o cunoştea atât de intim ca el. O cunoscuse cu mâinile, buzele şi trupul lui. Simţi un cerc de foc în jurul coapselor şi un nod în stomac.

Si în acel moment precis avu loc o mişcare bruscă în prag. Ochii Tinei se întoarseră vinovaţi. Eunice, gândi ea, panicată.

Dar nu era Eunice. Era menajera în uniformă albastră.

- Scuzaţi-mă, domnule, spuse femeia, în timp ce Tina încerca să-şi vină în fire. Ce aranjament doriţi pentru cina din astă-seară?

Justin se întoarse să i se adreseze.

- După cum probabil ai ghicit, Victoria şi Jean-Pierre s-au întors la Londra. Aşa că nu te deranja cu cina. Eu cred că voi mânca afară. îţi poţi lua liber restul serii.

Apoi, cum femeia îi mulţumi şi dispăru, se întoarse încă o dată către Tina.

- Poate ai vrea să vii şi tu? propuse el.

- Vrei să spui cu tine şi cu Eunice?

Inima Tinei încă bătea nervos din cauza vinovăţiei simţită când menajera apăruse în prag. Si nu era de mirare că tresărise.

Justin o observa.

- Nu, o corectă el. Nu eu şi Eunice. Doar eu.

- Eunice nu se întoarce?

- Nu. S-a întors la Londra.

- Oh!

Tina ezită, nefiind sigură ce să spună, urând felul în care stomacul îi juca feste. Era cam neplăcut, dar gândul la o cină singură cu el o umpluse de o căldură neobişnuită. Pentru o secundă, vru să spună “da”.

Dar alungă tentaţia.

- îmi pare rău, refuză ea. Nu pot.

- Ai alte aranjamente?

- Da. La drept vorbind, am.

- Bineînţeles. Iubitul tău, clătină din cap Justin şi se aşeză peste pernele sofalei. N-aş vrea să te reţin de la o noapte sexy de sâmbătă.

Tina uitase în întregime despre povestea inventată cu Mike, dar îi fu recunoscătoare lui Justin că-i amintise. Tocmai când era pe cale să se înece, îi aruncase un colac de salvare.

Zâmbi drăgăstos sperând să fie convingătoare.

- Mă bucur că vine. Mi-am dat seama dintr-o dată că mi-e dor de
el.

- Atunci, şi eu mă bucur pentru tine, o privi Justin cu răceală. Evident, nu era interesat de aceste detalii plicticoase ale vieţii ei.

Sau, gândi Tina, chiar îl entuziasma faptul că nu avusese greutăţi în a-l înlocui cu alt bărbat.

- Nu mulţi ştiu, dar Mike şi cu mine suntem împreună de ceva timp.

Spera ca această informaţie în plus să-l facă să reacţioneze.

- Adevărat?

Tonul lui era mai mult decât indiferent. Se părea că mica ei invenţie nu-l stârnise deloc. Si, ca şi înainte, Tina se simţi uşor dezamăgită că-l judecase greşit. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de viaţa ei amoroasă.

Din unele motive, asta o făcu să se gândească la viaţa lui.

- Cum de, întrebă ea brusc vrând să ştie, Eunice nu-şi petrece weekendul aici cu tine?

- A avut de lucru, cred ... îşi goli paharul de sherry şi-l puse pe o masă din apropiere ... Eunice şi cu mine ne petrecem weekendurile destul de des separat.

- Da?

Tina îl observă îndeaproape când rosti această mică informaţie, notând că nu părea deloc că ar avea inima zdrobită. Spre ruşinea ei, asta îi făcu plăcere până când îşi aminti - lui Justin îi plăcuse întotdeauna libertatea cu micile lui aventuri, dar în cele din urmă se întorcea la

Eunice.

Simţi cum o cuprinde răceala. Ea nu va mai fi niciodată jucăria
lui.

El o urmărea zâmbind amuzat, când o întrebă:

- Deci, cum se potriveşte asta cu imaginea cuplurilor tale nonagenare?

- Să-şi petreacă timpul separat? Categoric, nu este tipic ... Ca şi infidelitatea, reflectă ea în sine ... Cele mai multe cupluri cu care am vorbit cred că este important să-ţi petreci timpul împreună.

- Ceea ce ne face pe amândoi sceptici. în fond, îi reaminti el, şi intenţia ta iniţială a fost să-ţi petreci weekendul singură.

Avea dreptate, aşa spusese, dar Tina se trezi încruntându-se la
el.

- Vrei să spui că Mike şi cu mine suntem ca tine şi Eunice? Oh, nu! protestă ea. Precis nu!

Gândul o îngrozi. Dacă într-adevăr ar avea o relaţie, n-ar vrea să fie ca aceea. Era o emoţie sinceră în vocea ei, când continuă să-i descrie genul de relaţie pe care dorea să-l aibă într-o zi.

- Suntem împreună de câte ori putem. Urâm să fim despărţiţi.

Suntem două jumătăţi ale unui întreg, nu doi oameni care ajung împreună ocazional.

Justin ridică o sprânceană.

- Este serios, deci?

- Da, este serios.

- Asta-i bine. Mă bucur pentru voi. Nu-l cunosc pe Mike prea bine. L-am întâlnit doar de două ori. Dar pare un tip drăguţ. Sper să fiţi amândoi foarte fericiţi.

- Mulţumesc.

Tina acceptă falsele urări ca şi cum ar fi fost spuse serios. Ceea ce el n-o făcuse cu adevărat. Fericirea era ultimul lucru pe care i l-ar fi dorit el. Dar cel puţin, reflectă ea, introducerea lui Mike în discuţie avusese efectul dorit, răcind atmosfera dintre ei. Acum, nu mai exista niciun risc de revenire la flirtul periculos. Trebuia să iasă de aici cât lucrurile mai erau normale.

Se uită la ceas.

- Cred c-ar trebui să fiu pe drum. Si mai trebuie să găsesc un loc să rămân peste noapte ... îşi luă paharul cu sherry şi-l goli ... Si, bineînţles, adăugă ea, trebuie să-l întâlnesc pe Mike.

- Cum doreşti.

înainte ca Tina să-şi termine băutura, Justin se ridică în picioare. O conduse la uşă. Două minute mai târziu, ea se urca în Panda, în timp ce el stătea urmărind-o, la picioarele scărilor de piatră. Doamne, îşi spuse ea, am scăpat.

Când întoarse cheia pentru aprindere, motorul tuşi, apoi muri. Oh, nu, se panică ea brusc, o să rămân

înţepenită aici!

Dar a doua oară când încercă, motorul prinse viaţă.

- Slavă Domnului! mormăi ea când Justin îi zâmbi şi-i făcu cu mâna.

O clipă mai târziu, se îndrepta spre alee. Zâmbi uşurată când ajunse în drum. Scăpase din culcuşul tigrului, întreagă.

Dar în adâncul ei, deşi încerca foarte tare să ignore acest lucru, exista un colţ trădător al inimii care era adânc dezamăgit că maşina pornise ...

La mai puţin de cinci mile de drum, îşi primi pedeapsa. Când se opri la o intersecţie de drumuri, motorul Pandei se opri şi în ciuda tuturor eforturilor ei, refuză să pornească.

Tina înjură.

- Cum poţi să-mi faci asta? bătu ea cu pumnii în volan. Maşină perversă! Nu eşti bună de nimic!

Dar micuţa maşină rămase surdă. Stătea acolo, refuzând să se mişte.

Tina se dădu jos furioasă, rezistând să lovească cu piciorul caroseria. Acum, trebuia să găsească un telefon şi un mecanic care să-i tracteze maşina. Nu era cea mai uşoară treabă când era ora şapte seara şi sâmbătă.

îi trebuiră treizeci de minute să găsească un post telefonic, apoi încă zece să dea de un garaj care să răspundă. Când îi descrise cum putu mai bine locul unde rămăsese cu maşina, mecanicul îi spuse:

- Sunt acolo într-o oră.

O oră! Tina simţi că-i vine să plângă de necaz. Ce dezastru total urma să fie această zi. Dar îşi muşcă buza şi-i spuse omului:

- Mulţumesc. Vă voi rămâne recunoscătoare.

Apoi, în cea mai neagră dispoziţie, se târîi înapoi către maşină.

Picioarele o dureau, avea o înţepătură în partea stângă şi stomacul îi chiorăia de foame când ajunse la locul în care-şi abandonase maşina.

Dar într-o clipă, ca prin magie, toate necazurile fură uitate când ochii i se luminară la vederea ultimului lucru la care s-ar fi aşteptat.

Fiindcă parcat în spatele mizerabilei sale Panda se afla un Mercedes strălucitor alb. Si în spatele volanului, zâmbindu-i, era Justin.

- Văd că ai necazuri, spuse el coborând din Mercedes. Aş fi putut să umblu la ea dacă n-ai fi încuiat-o.

Tina încercă foarte tare să nu zâmbească de la o ureche la alta. Dând colţul şi văzându-l, o făcuse să se simtă de parcă ar fi câştigat la loterie.

- Nu cred că ar trebui să mă deranjez, încuviinţă ea. în halul în care este, nu merită să fie furată.

- Ce este în neregulă cu ea? A refuzat să pornească din nou?

Tina încuviinţă din cap.

- Motorul a murit de tot.

Justin veni lângă ea. Se uită la faţa ei îmbujorată.

- Ei bine, nu ştiu unde ai fost, dar cu siguranţă ţi-a adus bujori în obraji.

- Am mers mile, se strâmbă Tina pentru a-şi ascunde roşeaţa. Felul în care o privea era tulburător ... Dar cel puţin, adăugă ea, am găsit un mecanic. A spus că va veni aici într-o oră ... Se uită la ceas ... Adică peste patruzeci de minute.

- Patruzeci de minute? Pot să am pe cineva în cinci minute. Vino cu mine. Lasă-mă să-l sun chiar acum.

El se întoarse la Mercedes şi luă telefonul din interior.

- Ia loc, îi spuse Tinei, indicându-i locul pasagerului. Arăţi de parcă abia te-ai ţine pe picioare.

Tina făcu aşa cum i se spuse şi se cufundă recunoscătoare în scaunul indicat, deşi pentru a fi drepţi, picioarele nu o mai dureau şi înţepătura dintr-o parte dispăruse ca prin minune. Dar se simţea ciudat de mişcată şi interiorul Mercedesului mirosea aşa de plăcut. Mirosea a piele scumpă şi a Justin. Inspiră mirosul îmbătător şi-l urmări pe Justin care vorbea. Asta este soarta, gândi ea. Era evident că o să se întâmple aşa. De ce gândea aşa, şi ce însemna asta, nu era sigură.

- Omul meu, Tim, va fi aici în două minute, îi spuse el Tinei. Dă-mi numărul tipului pe care l-ai chemat şi-i voi telefona să nu se mai deranjeze.

Din fericire, Tina scrisese numărul pe o bucată de hârtie pe care o găsise în cabina telefonică. O scoase din

poşetă şi i-o întinse lui Justin.

- Cred că va fi uşurat, îi spuse ea. Nu părea prea entuziasmat să vină.

- Ai avut dreptate. A fost uşurat, încuviinţă Justin în minut mai târziu când puse la loc receptorul telefonului. Acum, dă-mi cheile de la maşina ta, spuse el întinzând mâna. Le voi lăsa în ţeava de eşapament pentru ca Tim să le găsească ... Făcu o pauză ... Ai ceva în portbagaj de care ai nevoie?

Tina uitase complet.

- O sacoşă cu lucruri de noapte, îi spuse ea, roşind puternic când îi înmână cheile maşinii.

De ce naiba o sacoşă cu lucruri de noapte o făcea să roşească?

Două secunde mai târziu, Justin se instală în spatele volanului.

- Nu-i nevoie să stăm aici, îi spuse el, pornind motorul. I-am spus lui Tim să-mi dea un telefon de îndată ce găseşte defectul. Si până atunci, tu şi cu mine mergem să cinăm.

Când maşina începu să ruleze, el îi întinse telefonul maşinii.

- Telefonează-i lui Mike, o instrui el şi anulează-ţi întâlnirea.

Tina se înroşi până la rădăcina părului. Uitase complet de
această minciună. Fără să se uite la el, mormăi:

- Deja a fost anulată.

Apoi îşi muşcă vinovată buza. N-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să-şi folosească întâlnirea cu Mike ca un mijloc de scăpare.

Dar nu mai vroia să scape. Si nici nu era cazul. Nu era cazul deloc. Era soarta pur şi simplu.

Justin o duse într-un restaurant din afara ţinutului, un loc elegant. cu lumânări licărind pe mese.

- Este nou, îi spuse el când părăsise Mercedesul şi trecură printr-o curticică plină de ghivece cu flori. Esta prima dată când vin. Mi s-a spus că este foarte bun.

Si într-adevăr arăta bine, hotărî Tina când li se indică o masă într-un colţ şi li se aduse meniul. Decorul era plăcut, cu plante peste tot, iar din bucătărie veneau mirosuri îmbietoare. Totuşi, nu se putu abţine să nu se gândească la semnificaţia faptului că o ducea într-un loc unde nu-l cunoştea nimeni. Fără îndoială, dacă s-ar fi dus în locurile frecventate de el în mod obişnuit, multe sprâncene s-ar fi ridicat, la vederea lui însoţind o femeie, alta decât logodnica lui. Sievident, era ceva ce dorea să evite.

Era o prostie, dar simţi o uşoară înţepătură în inimă. Era ca în trecut, când întotdeauna insistase să fie discreţi. Ea fusese ţinută întotdeauna ascunsă, un secret vinovat, niciodată permis în peisajul vieţii lui. Doar Eunice era considerată suficient de bună pentru asta.

- Ce ţi-ar plăcea? o întrebă el peste meniu. Te-ai hotărât ce ai vrea să mănânci?

- Somon afumat ... Era primul lucru pe care căzuseră ochii Tinei. Pierdută în gânduri, nu prea se uitase la meniu. îşi trecu ochii în fugă peste listă şi adăugă: şi friptură înăbuşită de viţel.

Era o proastă, îşi spuse ea. De ce îi păsa unde o dusese sau care îi erau motivele? Această cină nu avea importanţă. Era un soi de întâmplare. El era plictisit şi-l amuzase probabil să se refere la presupusa ei întâlnire cu Mike. Si toate astea din cauza sorţii ... ce prostie!

- Cred că o să iau şi eu somon şi pui fript în continuare, spuse el chelnerului când veni să ia comanda. Si adu o sticlă din cel mai bun vin Chalis, adăugă el; apoi când chelnerul plecă, se adresă Tinei: să facem o înţelegere. Să lăsăm deoparte subiectele controversate pentru această seară. Să încercăm să pretindem că suntem doar vechi prieteni care n-au nimic de împărţit.

- Bine, încuviinţă Tina, ignorând modul în care inima îi zvâcnea.

"Doar vechi prieteni" spusese el şi sunase nostalgic. Totuşi, era o prostie, îşi spuse ea. Ei nu fuseseră niciodată prieteni. Si totuşi, deşi nu-şi dăduse întotdeauna seama de asta, existaseră motive de contradicţie între ei. Dar înlătură aceste gânduri şi respectă înţelegerea făcută. Nici măcar o dată nu menţionă *"Scope"* sau ceva legat de preluare. Ciudat, dar când începu să se relaxeze, nici nu simţi măcar nevoia.

- Te invidiez, îi spuse lui Justin, după ce-şi termină

friptura de viţel, că ai un loc la ţară unde să-ţi petreci weekendul. Uneori îţi face bine să pleci din Londra pentru un timp.

Justin fu de acord.

-La început a fost un lux, dar acum a devenit o necesitate. Cum se face vineri seara, de-abia aştept să vin aici.

-Nu ar trebui să fiu surprinsă, spuse Tina luând o gură de vin. îmi amintesc că întotdeauna aveai o înclinaţie pentru spaţiile larg deschise. îmi amintesc că obişnuiam să mergem să ne plimbăm la ţară destul de des.

Ezită, un pic stânjenită, când îşi termină fraza. Trebuia să facă astfel de referiri asupra trecutului? Dar se autolinişti. De ce nu? Asta făceau prietenii vechi.

Si pe Justin nu păru să-l deranjeze şi zâmbi.

-Obişnuiam să mergem la un mic restaurant lângă Chatham. îţi aminteşti?

Tina râse.

-Cel la care papagalul pe care-l aveau fluiera după toate fetele.

-Si când cineva încerca să plece, obişnuia să strige: “Opriţi pe acest om! Nu şi-a plătit consumaţia!” scutură Justin din cap şi râse. Ne-am distrat bine acolo.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu locul acela? Mă întreb dacă mai funcţionează?

-Pariez că papagalul mai funcţionează. El ţine localul.

Tonul Tinei era uşor, dar inima îi bătea mai repede la

remarca lansată referitoare la timpurile bune când se distraseră acolo. Nu fuseseră numai timpuri bune, ci cele mai bune din viaţa ei.

Si în seara aceasta, reflectă ea, era ca atunci. Era minunat să fie cu el, atât de relaxată şi uşoară. Niciodată nu realizase înainte cât îi lipsiseră seri ca acestea. Fiindcă nu mai fuseseră astfel de seri de la Justin, până acum. Niciodată nu cercetase asta, dar acum părea imposibil de trist.

Justin o observa şi-i răspunse la remarca făcută despre papagal.

- Ai dreptate. El ţine restaurantul, spuse el şi expresia îi deveni mai serioasă. M-aş duce la Chatham într-o zi, să cercetez.

Cu Eunice, fără îndoială. Tina îşi simţi inima ca plumbul. Era un efort să-şi menţină zâmbetul pe faţă. Se uită în jos spre faţa de masă pentru a-şi ascunde emoţiile, temându-se să nu i se citească pe chip, apoi, schimbând subiectul, îşi lăsă jos tacâmurile şi-şi dădu farfuria la o parte.

- A fost absolut delicios, dar nu mai pot mânca nimic.
- Nici măcar puţin desert?
- Nu, n-aş putea. Cu adevărat. Cred c-aş sări peste cafea, dacă nu te deranjează.

Dintr-o dată, deveni nervoasă referitor la prelungirea acestei situaţii intime. îi stârnea senzaţii pe care nu vroia să le simtă. Brusc, se simţea vulnerabilă. Vroia doar să

plece!

Justin nu insistă.

- OK., încuviinţă şi zâmbi ciudat de solemn. Dacă asta vrei, să plătesc consumaţia.

în mai puţin de zece minute, părăseau restaurantul.

în tot acest timp, Tina abia dacă scoase un cuvânt. Se simţea încordată şi stângace, întregul ei trup durând-o de la efortul de a-şi domina sentimentele. Si era dureros de conştientă de fiecare mişcare făcută de Justin. Fiecare gest. Fiecare privire. Aproape de fiecare bătaie a inimii lui. Ca şi cum era legată de el trup şi suflet, cu o coardă invizibilă.

Si tocmai când tranversau curtea ce ducea spre parcare, Justin se întinse brusc şi-i prinse mâna.

-Mi-a plăcut această seară, spuse el. A fost foarte specială.

Era o nebunie, dar atingerea lui îi aduse Tinei lacrimi în ochi.

Nu pot face faţă la asta, gândi ea neputincioasă. Te rog, nu-l lăsa să fie drăguţ cu mine. Mi-ar fi mult mai uşor să mă descurc dacă ar începe să fie uricios. Se uită în pământ, incapabilă să vorbească.

Dar ce era mai rău urma să vină. Când ajunseră la maşină, Justin se întoarse brusc să-i prindă şi cealaltă mână. în ochii lui era o expresie fermă când îi spuse:

-O să rămâi peste noapte la mine acasă. Nu vreau să aud niciun fel de argumente. O s-o pun pe doamna

Rowlandson, menajera mea, să-ţi pregătească una dintre camerele libere.

Tina clipi, simţindu-se năucită. Fusese atât de prinsă de seară, încât uitase complet că trebuia să-şi găsească un loc unde să stea peste noapte. Dar nu putea sta la Justin. începu să scuture din cap.

- Cred că ar fi mai bine dacă ...

- Prostii, o întrerupse el. Tim o să-ţi aducă maşina dimineaţă. Este cel mai bine să stai la mine. în afară de asta, adăugă el, văzând-o că vrea să protesteze din nou, vreau să stai. Te vreau sub acelaşi acoperiş cu mine ... Uşor, o trase mai aproape, astfel încât trupurile se atingeau ... în noaptea aceasta, orice aranjament n-ar fi cinstit.

Tina abia putea respira din cauza emoţiilor care o copleşeau. Se uită în sus la faţa lui, plină de un dor neputincios. Are dreptate, gândi ea, deşi nu spuse asta.

Orice alt aranjament n-ar fi cinstit.

încă o ţinea acolo, foarte aproape de el. Tina îşi imagină că-i putea auzi bătăile inimii. Inima ei părea să fi îngheţat într-o nemişcare divină.

Si atunci, el spuse, ochii înnegurându-se când se uită la ea:

- Este bine să fiu aşa cu tine.

Dacă ai şti ce dor mi-a fost de tine.

Se uită îndelung la ea, făcând-o să i se sfărâme inima şi apoi, foarte încet, o luă în braţe şi o sărută.

Era cel mai gingaş dintre săruturi. Si după aceea, o ţinu strâns, dar blând, ca şi cum era infinit de preţioasă.

Apoi îi sărută uşor părul.

- Hai să mergem, spuse el.

Deschise portiera pasagerului şi o depuse înăuntru. Un moment mai târziu, se instală în spatele volanului.

Tina se simţea de parcă zbura când rulară înapoi spre casă, în tăcere. Fiindcă nu era nevoie de cuvinte. Fericirea lor strălucea ca o torţă între ei.

Ne-am regăsit unul pe altul, continuă ea să gândească, mereu şi mereu. Fiindcă, dintr-o dată, era ca şi cum cei trei ani nu existaseră niciodată.

Parcară maşina şi urcară treptele de piatră împreună.

Ce o să se întâmple acum? se întrebă Tina ameţită când, încă ţinându-i mâna, Justin împinse uşa din faţă. Un lucru era sigur. Ea nu-l va mai lăsa niciodată să plece din nou.

Dar abia intraseră în hol că îngheţară amândoi:

- Bine ai venit acasă, spuse o voce sacadată.

Venind spre ei pe hol, era Eunice.

Capitolul 8

Tina simţi că împietreşte, în timp ce era străbătută de o senzaţie de oroare. Eunice! Ce făcea Eunice aici? Si stătea acolo neputincioasă, aşteptând să fie devorată de furia cu părul roşu care venea spre ea.

Dar Justin păşi repede înainte, stând aproape protector în faţa ei. O înfruntă pe logodnica lui cu calm:

- Când te-ai întors, Eunice?

- Niciun moment prea curând, se pare, după cum stau lucrurile!

Ochii verzi ai Eunicei erau duri ca o cremene. Fiecare centimetru din ea emana furie ...

- Se pare că am sosit la timp!

-Eunice, calmează-te ... Tonul lui Justin era controlat, deşi Tina simţea că fierbea ... Să nu facem o scenă, o avertiză el.

Era clar că nu accepta o scenă. Apoi se întoarse spre Tina, care rămăsese încremenită locului şi-i spuse:

- Cred că este mai bine să mergem să căutăm un hotel pentru tine. Vino, îi atinse el uşor braţul. Să mergem.

Tina făcu aşa cum i se spuse. Se simţeade cârbă. Creierul nu-i mai funcţiona, iar picioarele i se transformaseră în vată. Era recunoscătoare că este cineva care să gândească pentru ea. în acel moment, nu era în stare să facă ceva singură.

Dar înainte de a ieşi pe uşă, Eunice se întoarse către

ea.

-Aşa să faci, târfă ordinară! Ieşi afară de aici! Ieşi şi rămâi unde ţi-e locul! Să nu mai îndrăzneşti să pui vreodată piciorul în această casă!

Când Tina se albi, ea continuă să-şi scuipe veninul.

- Te-am avertizat o dată să-ţi iei labele de pe omul meu. Ar fi trebuit să asculţi. Nu te voi mai avertiza din nou!

Copleşită de greaţă, Tina păşi clătinându-se afară.

- Scoate-mă de aici! aproape hohoti Tina.

Si, deşi era conştientă de Justin admonestând-o pe Eunice, înainte de a veni afară după ea, dar Tina nu stătu să audă. Cu picioare ca de vată, se grăbi spre maşină.

- îmi pare rău pentru asta. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Ai dreptate, gândi Tina. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. în primul rând, nici n-ar fi trebuit să fiu aici. Dar nu spuse nimic. Se simţea incapabilă să vorbească. Si oricum, îşi spuse ea scârbită, ce sens ar avea?

Aşa că stătu tăcută, uitându-se fără a vedea prin parbriz, cu mâinile strânse, în poală, rugându-se să se termine coşmarul. Tot ce vroia acum, era să fie singură.

Dintr-o dată, a fi cu Justin era insuportabil.

El găsi un hotel de două stele cu un semn care arăta că au camere libere.

- Sper să fie OK., spuse el dându-se jos din maşină şi

luându-i sacoşa cu lucruri de noapte din portbagaj. Va fi bine.

Personal, Tina s-ar fi instalat în ceva mai modest. Tot ceea ce dorea era un pat unde să-şi pună capul şi o cameră în care să se încuie. Intimitate, nu confort, era tot ce dorea.

întinse mâna să ia sacoşa de la el, în timp ce Justin o conducea către uşă.

- N-am nevoie de ajutorul tău. Mă pot descurca şi singură, spuse ea fără să-l privească, apoi se trezi zicând: Ai face bine să te întorci la Eunice.

El păru să-i lase sacoşa fără tragere de inimă şi Tina îi simţi ochii urmărind-o. Apoi, Justin spuse:

- Te sun mâine. Trebuie să vorbim. Până atunci încearcă să dormi bine.

-Voi încerca.

Tina se întoarse brusc şi plecă. Nu mai putea aştepta să se îndepărteze el. Apoi în prag, se întoarse pe jumătate

- Oh, apropo, nu te obosi să telefonezi.

înainte ca el să poată răspunde, dispăru înăuntru.

Formalităţile la biroul de recepţie fură din fericire scurte. în mai
puţin de zece minute, Tina era instalată în camera ei. Se trânti pe pat, se întinse pe spate şi închise ochii. îi era greaţă, de nefericire şi de umilinţă.

Eunice o numise târfă şi exact aşa se şi simţea.

Folosită, ieftină şi adânc ruşinată de sine însăşi. Pentru că, oricât de tare o displăcea pe Eunice, n-o putea învinui pentru ceea ce se întâmplase. Eunice era logodnica lui Justin. Avusese dreptate să se supere când îl găsise pe viitorul ei soţ cu altă femeie. Era un lucru greu de admis, dar avea perfectă dreptate.

Nu, cel care era învinuit pentru scena greţoasă era Justin, nu Eunice, pentru că o dusese pe Tina acolo şi Tina însăşi pentru că se dusese. Fiindcă ştiuse situaţia. Că era logodit, că urma să se însoare. Ei nu-i era ruşine oare? La ce se gândise? O lacrimă îi alunecă de sub pleoape şi-i trasă curba obrazului, aşezându-se ca o picătură de cristal pe lobul urechii. Era ca înainte. Fusese din nou umilită, fiind făcută să joace rolul celeilalte femei. Numai că de această dată nu avea nicio scuză. De această dată, ştiuse ce face. Intrase în toată treaba asta cu ochii deschişi.

Si cum trebuie s-o mai dispreţuiască Justin ca s-o supună la asta, fiindcă trebuie să fi ştiut că există riscul ca Eunice să se întoarcă. O dusese acolo şi chiar insistase. Trebuie că o ura mai mult decât crezuse.

Tina îşi strânse pumnii. Dar putea să înveţe să trăiască şi cu asta. Doar cu cealaltă revelaţie a acestei seri îi va fi mai greu să se înveţe să trăiască.

Pentru că nu putea nega. Se întâmplase în parcarea restaurantului, în timpul acelor clipe binecuvântate când Justin o ţinuse lângă el, când toţi acei ani de

despărţire păruseră să dispară. Realizase brusc ceva ce ştiuse poate în secret. înţelesese de ce nu se mai îndrăgostise, de ce nu existase niciun bărbat în viaţa ei de atâta timp şi de ce suspectase că niciodată nu va fi.

încă îl iubea pe Justin. Nu încetase să-l iubească vreodată. Si, indiferent ce-i făcuse, va continua să-l iubească la nesfârşit.

Tina închise ochii şi plânse. Asta era o pedeapsă mai mare decât merita? Să-l iubească pe Justin, fără speranţă, pentru tot restul vieţii. Tina abia dormi în acea noapte şi se trezi devreme în dimineaţa următoare, cu ochii roşii şi plină de suferinţă. Nu mai vroia decât să se întoarcă la Londra.

Dar apoi îşi aminti. Ce era cu maşina ei? Nu putea pleca nicăieri până nu-şi recupera maşina. Si ca s-o ia înapoi, însemna să-l contacteze pe Justin.

îşi luase precauţia de a scoate receptorul din furcă din camera ei, pentru cazul în care lui i-ar trece prin cap s-o sune. Era ultima persoană cu care vroia să vorbească. De fapt, nu mai voia să vorbească niciodată cu el. Nici acum, nici altă dată.

Când coborî pentru micul dejun, i se spuse că el telefonase.

- A lăsat un mesaj, îi spuse femeia de la recepţie. Uitaţi-vă, spuse ea, luând notiţa din dreptul cheii camerei Tinei.

Tina desfăcu bileţelul cu un sentiment de nerăbdare.

Dacă îi propune să se ducă acasă la el să-şi ia maşina? Va refuza, desigur. Dar asta însemna să-i telefoneze. Simţi că i se întoarce stomacul la acest gând.

Dar nu era nevoie să se îngrijoreze. Nota îi alunga temerile. Maşina, spunea ea, va fi livrată la hotel, la zece şi jumătate. Problema mecanică fusese rezolvată.

Bun, gândi Tina. Acum se putea întoarce direct la Londra şi va pretinde că acest weekend de coşmar n-a avut loc. Cel puţin nu va mai trebui să se confrunte cu Justin.

Tina era în camera ei, strângându-şi cele câteva lucruri, când imediat după ora zece, femeia de la recepţie sună.

- Maşina dumneavoastră a sosit, îi spuse ea Tinei. Tocmai a adus-o un tânăr.

- Spune-i să aştepte. Cobor într-un minut.

Tina îşi luă sacoşa şi restul lucrurilor. îi va da tânărului un cec pentru munca pe care o făcuse, apoi va dispare ca o rachetă. Deja îşi plătise hotelul. Nu mai era nimic care s-o ţină aici.

Nu era nimeni la recepţie în afară de femeia care dădu din cap spre uşa din faţă.

- Vă aşteaptă afară.

- Mulţumesc, îi zâmbi Tina şi se îndreptă spre uşă.

Simţi cum i se ridică moralul când păşi afară şi-şi văzu bătrâna Panda aşteptând-o lângă trotuar.

Dar acel moment de uşurare se dovedi a fi scurt.

Spre uluirea şi groaza ei, uşa din dreptul şoferului se deschise şi Justin coborî să se planteze în faţa ei.

- Tu! nu-i veni ei să creadă. Recepţionera spunea că un tânăr. Mă aşteptam să văd pe cineva de la garaj.

- îmi pare rău că te dezamăgesc, îi aruncă Justin un zâmbet ciudat care nu-i atingea ochii şi apoi arătă spre locul pasagerului şi-i luă sacoşa. Stiu că este maşina ta, dar o să conduc eu. Urcă, spuse el.

Tina nu se mişcă un centimetru.

- Nu merg nicăieri cu tine. Dă-mi cheile imediat, întinse mâna spre el.

Era ca şi cum ar fi vorbit la pereţi.

El deja se instala în spatele volanului. O clipă mai târziu, motorul micuţei Panda prinse viaţă şi el apăsă pe ambreiaj, trecând în viteza întâi.

- Ce naiba crezi că faci?

Tina cochetă cu ideea să deschidă portiera din dreptul şoferului şi să-l scoată afară cu forţa. Era o idee drăguţă. Dar puţin cam fantezistă. Aşa că în loc de asta, deschise uşa de la locul pasagerului şi-şi vârî capul înăuntru.

- Ieşi afară din maşina mea! în această clipă! îi ceru ea. Dă-mi doar factura pentru reparaţii şi apoi ai amabilitatea să dispari!

Reacţia lui Justin fu atât de rapidă, încât abia înregistră ce se întâmplă în continuare. Tot ce ştia era că, într-o fracţiune de secundă, stătea pe locul

pasagerului, legată cu centura de siguranţă şi se îndreptau cu viteză pe drum.

- Factura este în compartimentul pentru mănuşi, îi spuse Justin cu jumătate de zâmbet. Aş fi plătit-o eu, dar ştiam că ai să faci scandal.

- Să fac scandal? Tinei i se opri răsuflarea. Chiar că ai tupeau! Unde naiba crezi că mă duci?

- Trebuie să vorbim. Te duc la mine.

- La *tine!* exclamă ea plină de oroare. Nu merg la tine! prinse Tina mânerul portierei. Lasă-mă să ies de aici în această clipă!

- Calmează-te. Eunice nu este acolo ... Justin se întoarse şi-i luă mâna de pe mâner. Acum, relaxează-te două minute şi încearcă să nu ne omori pe amândoi.

Relaxează-te! Era un ordin categoric. Tina stătu mută pe scaunul ei, simţind un milion de emoţii născându-se în ea. Ce joc monstruos juca el, răpind-o aşa? Si încă în propria ei maşină! Era afrontul suprem!

Se încruntă când schimbă viteza cu mai puţină grijă.

- Uşor cu vitezele! ţipă ea. Aminteşte-ţi că nu este un Mercedes.

El zâmbi.

- Voi încerca să-mi amintesc, o linişti el şi se uită repede la faţa ei încă îmbujorată. Stai liniştită, aproape am ajuns.

Când privirile lor se întâlniră, Tina fu izbită brusc de cât de obosit arăta. Ca şi cum, la fel ca ea, nu dormise

prea mult noaptea trecută.

Totuşi, din cu totul alte motive, bineînţeles. Ea realiză asta. Cu siguranţă, nu plânsese toată noaptea de disperare. Simţi o înţepătură în inimă şi-şi îndepărtă repede privirea.

Nu ştiu când ajunseră la casă. Când coborâră din maşină, Justin puse cheile în buzunar.

- Pentru cazul în care încerci să scapi, îi spuse el, înainte de termina să-ţi spun tot ce am de spus.

Tina îşi ascunse sentimentul de alarmă. Despre ce era vorba? De ce o adusese aici? Ce naiba avea de gând să-i spună? se întrebă ea. Teama, confuzia şi furia fierbeau în ea. Dar ceea ce încerca din toată fiinţa ei, era să nu spere.

El o conduse prin holi în salonul însorit şi-i ordonă să se aşeze într-un fotoliu de culoare roşcată. Tina se aşeză recunoscătoare, fiindcă îşi simţea picioarele ca de vată. îşi încleştă mâinile de braţele fotoliului.

- Ei bine? spuse ea.

Justin rămase în picioare la câţiva paşi de ea.

O privi un moment - o siluetă nemişcată în cămaşă şi pantaloni gri. în expresia feţei lui exista ceva ciudat. Apoi spuse, foindu-se uşor:

- Primul lucru pe care vreau să ţi-l spun este că totul s-a terminat între mine şi Eunice.

Tina îngheţă în fotoliu. Ochii îi erau fixaţi asupra lui, dar nu putea vorbi.

-S-a întors înapoi la Londra. Nu va mai fi niciodată aici. De fapt, ea şi cu mine nu ne vom mai vedea.

în cele din urmă, Tina îşi regăsi vocea:

- Nu te cred ... îşi simţea unghiile înfigându-se în braţele fotoliului ... V-aţi certat, asta este totul. Era supărată pentru seara trecută. Dar sunt sigură că odată ce-i vei explica faptul că într-adevăr n-a fost nimic - vreau să spun că nu se întâmplase nimic între noi - vei fi în stare să repari lucrurile.

Justin făcuse un pas spre Tina în timp ce ea perora nervos ...

De ce o supunea el unor astfel de minciuni? Fiindcă nu era chip să creadă un singur cuvânt din cele spuse. O adusese aici doar ca să-i joace o festă crudă?

Dar el vorbi din nou:

- Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută n-a fost nimic, o sfredeliră ochii. Nu va mai exista nicio împăcare între mine şi Eunice. De asta te pot asigura categoric. Adevărul este că totul se terminase între noi de o bună bucată de vreme.

-Cum poţi spune asta? Doar nu te aştepţi să te cred! ... Se agăţă de braţele fotoliului fiindcă totul se învârtea cu ea ... Chiar zilele astea, toţi vorbeau despre o nuntă iminentă. Chiar tu ai spus.

-Nu, n-am spus, fiindcă niciodată nu urma să aibă loc o nuntă. Mi-amintesc că u vorbeai despre asta, şi ştiu o mulţime de oameni care au vorbit, dar toţi

vorbeaţi despre ceva care nu urma să se întâmple niciodată.

Tina îl privi năucă. Asta era ceva scandalos.

- Scuză-mă, spuse ea, mi-e teamă că va trebui să explici.

- Da, cred că ar trebui.

Faţa lui Justin era posomorâtă, avea fruntea încruntată când se lăsă pe braţul unui fotoliu din apropiere. Dar când vorbi, tonul îi era calm şi clar.

-Am terminat relaţia cu Eunice acum două luni. A fost o decizie uşoară. Una pe care ar fi trebuit s-o iau de multă vreme. Eunice şi cu mine n-am însemnat niciodată ceva unul pentru celălalt. Dar ea a refuzat să accepte asta la început; a făcut un scandal teribil şi sunt sigur că ea a lansat zvonurile despre iminenta căsătorie. încerca să mă compromită, sperând să mă răzgândesc.

Respiraţia Tinei era măsurată în timp ce căuta să-şi recapete controlul. Spuse, cu o voce încordată, printre buze ţepene:

- Nu o poţi învinui pentru că este supărată. în fond, aţi fost împreună mult timp.

- Da, aşa este. Si de aceea am hotărât să am răbdare şi să-i dau timp să accepte că s-a terminat. Am simţit că măcar asta îi datoram.

Apoi, expresia lui se înăspri dintr-o dată.

- Dar noaptea trecută a mers prea departe. Acea scenă cu tine a fost de nescuzat. în niciun fel n-aş putea

tolera acel soi de comportament.

El se purtase aşa din cauza ei.

Tina simţi un fior prostesc de plăcere.

- Deci, s-a terminat cu adevărat?

începea să-l creadă acum, şi era teribilă senzaţia de exaltare pe care o simţea.

Dar expresia lui Justin era încă mohorâtă.

- Da, în cele din urmă s-a terminat. La aproximativ patru azi-dimineaţă, şi-a împachetat lucrurile şi s-a întors la Londra, jurând că n-o voi mai vedea niciodată. Totuşi, nu pot spune că asta mă distruge, adăugă el, strâmbându-şi buzele, după unele lucruri care au fost dezvăluite în timpul certei de azi-noapte.

Deci, de aceea arăta obosit. Se certase toată noaptea cu Eunice. Si Tina, care se gândise la alte feluri în care şi-ar fi putut petrece noaptea.

înainte să-i poată oferi compasiunea ei, Justin se aplecă spre ea, acea expresie posomorâtă încă înnegurându-i faţa.

- Multe au reieşit din discuţia noastră de astă-noapte, dar cel mai important lucru pe care l-am învăţat este că îţi datorez o scuză imensă.

- O scuză? Mie? Tina era perplexă. îi zâmbi nedumerită, uimită, ciudat de fericită. De ce îmi datorezi o scuză?

Se va scuza pentru noaptea trecută? se întrebă ea. Acum, nu mai era necesar. Nu după toate lucrurile pe

care tocmai i le spusese.

Dar asta nu era totul. El îi luă mâna.

- Trebuie să mă scuz, îi spuse el, pentru ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

- Cu mult timp în urmă? Stomacul Tinei se strânse de emoţie. Atingerea caldă a lui şi acea privire intensă îi tulburau simţurile. El urma să se scuze fiindcă o trădase, gândi ea într-un soi de delir. Regreta despărţirea. Stia că n-ar fi trebuit să se ducă niciodată cu Eunice.

Inima îi tresălta. în cele din urmă, totul va fi din nou bine. Sentimentele lui pentru ea, ca şi sentimentele ei pentru el, nu se schimbaseră niciodată, în fond. Aştepta ca el să vorbească, abia îndrăznind să respire.

Justin se uită la mâna pe care o ţinea într-a lui. Apoi, încet, îşi ridică ochii spre ea.

- Este vorba despre o neînţelegere care datează de câţiva ani şi care a afectat în rău negocierile noastre recente. S-a creat o fricţiune între noi, care n-ar fi trebuit să existe vreodată.

Tina îl privi curioasă.

- La ce te referi?

- Mă refer la mutarea ta la *"Scope",* oftă Justin şi făcu o pauză, după care continuă: împrejurările acelei mutări n-au fost, am descoperit acum, cele care am fost lăsat să cred.

Inima Tinei îngheţă. Nu la asta se aştepta. Dar poate

va veni la acea parte mai târziu. îşi concentră atenţia asupra a ceea ce spusese el şi recunoscu faptul că ştia deja. Cel puţin ştia că el habar nu avusese că Eunice o concediase. Dar ce importanţă putea avea aceasta asupra negocierilor lor prezente?

Degetele lungi ale lui Justin se strânseră în jurul mâinii ei.

- Mi-e teamă că ţi-am făcut o mare nedreptate.

El vorbea în şarade.

- Habar n-am ce vrei să spui.

- Stiu că nu ştii.

Dar adevărul este că te-am judecat greşit în aceşti toţi ani ...

Inspiră adânc, ca şi cum ceea ce urma să spună îl chinuia, apoi, ţinându-i în continuare mâna, începu să-i explice ...

- Mi s-a spus când te-ai mutat la *"Scape"* că ai trădat *"Miranda".* Că de fapt o trădaseşi cu multe luni în urmă. Abia noaptea trecută am descoperit că nu era deloc adevărat.

O lăsase pe Tina total în ceaţă.

- S-o trădez pe *"Miranda"*?în ce fel?

- Mi s-a spus că mult înainte de a-ţi da demisia, lucrai în secret la apariţia primului număr al lui *"Scope".* Că ai trădat în întregime "J.M.Publishing".

Tina îl privi uluită.

- Dar este o mare minciună. De unde ar fi putut

proveni o astfel de bazaconie?

Justin inspiră din nou.

- Mi-e teamă că de la Eunice. La acea vreme, mi-a şi oferit aşa-zisele dovezi. Si, tâmpitul de mine, am crezut-o. Dar noaptea trecută mi-a dezvăluit totul - a mărturisit că au fost numai minciuni fără niciun grăunte de adevăr, şi vreau să mă scuz faţă de tine că am crezut-o. îmi dau seama acum cât de nedrept am fost cu tine.

Obrajii Tinei deveniseră palizi. Se îndreptă ţeapănă în fotoliu.

- Nedrept, spui. A fost mai mult decât nedrept ... Vru brusc să-şi tragă mâna, dar deşi încercă, Justin o strânse şi mai tare ... Cum ai putut crede un astfel de lucru?

- M-am înşelat, ştiu. Dar evidenţele erau atât de convingătoare, spuse el cu o faţă plină de regret şi supărare. Te asigur, Eunice va avea mari necazuri.

- Sunt sigură de asta.

Dintr-o dată, Tina îşi aminti confruntarea dezgustătoare din biroul Eunicei, cu trei ani în urmă. Povestirea lui Justin completa restul. Eunice îi căutase nod în papură. Dar mai apoi îşi aminti şi altă confruntare. A ei cu Justin, la Charing Cross Station. Lucrurile pe care i le spusese trebuie că-l convinseseră că fiecare cuvânt urât din partea Eunicei era adevărat.

Acum, el o privea în ochi, cu o expresie sinceră.

- Nu pot să-ţi spun cât de prost mă simt pentru asta.

Acel incident a otrăvit lucrurile dintre noi doi. Toţi aceşti ani am crezut că acele minciuni mârşave erau adevărate.

în mintea Tinei, totul se aranja. Se încruntă la Justin.

- De aceea ai continuat să mă acuzi că sunt lipsită de loialitate, că mă interesează numai avantajele pe care le-aş putea avea ... Ochii
i se măriră de oroare când o altă fisă îi căzu ... Ai crezut şi că aş putea trăda *"Scope"?* De aceea erai atât de caustic faţă de încercările mele de negociere?

- Da. Mi-e teamă că da.

Cel puţin nu nega, deşi Tina vedea că recunoaşte cu greu. încruntându-se, el se întinse şi-i atinse obrazul cu blândeţe.

- îmi pare cu adevărat rău, Tina. Te rog, iartă-mă.

La început, Tina se înfurie, dar acum, pe neaşteptate, se simţi mişcată. Lui îi părea rău. Regrete. O vedea în ochii lui. Privi la mâna ce se simţea atât de caldă şi, spre surprinderea ei, se simţi brusc foarte apropiată de el.

- îmi pare bine că ai descoperit adevărul, îl privi ea iertătoare. A fost un lucru îngrozitor să crezi aşa.

Nu-i de mirare că părerea ta despre mine era atât de proastă.

- Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Noaptea trecută, când am descoperit, îmi era sufletul bolnav.

O observă un moment, văzând iertarea în ochii ei şi

ceva din încordarea feţei lui începu să se îmblânzească. Zâmbi cu jumătate de gură.

- Mai există ceva ce trebuie să-ţi spun. Aceasta a fost o altă minciună a Eunicei, deşi şi eu te-am lăsat să vezi asta ... Oftă ... Nu am nicio intenţie de a uni *"Scope"* cu *"Miranda".* Nici prin cap nu mi-a trecut vreodată. Ar fi lucru nebunesc. Fiecare dintre ele are propria audienţă pe piaţă. *"Scope"* rămâne - ca toate celelalte publicaţii ale lui "Berry's" - aşa că slujba ta este în siguranţă, ca şi cele ale colegelor tale.

Tina clipi nedumerită.

-Vorbeşti serios?

- Foarte serios, zâmbi el, de această dată cu adevărat. O să-ţi spun şi altceva. Deoarece faci o muncă minunată ca editor executiv, când Maggie se va pensiona, vei fi prima pe listă pentru postul ei.

Tina se încruntă la el.

- Nu spui doar ca să mă recompensezi? Pentru că, oricât de mult aş dori acest post, nu în felul acesta vreau să-l capăt.

- Ştiu asta ... începu să se ridice în picioare, trăgând-o uşor şi pe ea ... Nu din această cauză ţi l-aş oferi, o privi adânc în ochi. Unicul motiv este fiindcă eşti cea mai bună pentru acest post ... O trase spre el ... Sper că mă crezi?

Tina se uită la el şi încuviinţă din cap.

-Te cred, răspunse ea cu inima ajungându-i brusc în

gât.

- Si crezi tot restul despre care ţi-am vorbit? Despre cât de prost mă simt? Despre cum s-a întâmplat toată porcăria? Si mă ierţi? Măcar puţin, sper?

Tina încuviinţă din nou din cap, neîndrăznind să vorbească. Pentru că braţele lui se strecurau în jurul ei formând un cerc în jurul taliei şi tăria pieptului lui îi atingea sânii.

El îi sărută nasul.

- Este mai mult decât merit.

Tina oftă.

- Poate că este.

Dintr-o dată, nu se mai putu uita la el. Ochii îi erau fixaţi undeva în zona claviculei lui, concentrându-se asupra firişoarelor fine de păr negru de acolo.

- O să fac orice ca să mă ierţi. Cel puţin o să mă străduiesc, spuse el, aplecându-se uşor s-o sărute pe obraz.

Inima Tinei tresări ... Ar fi trebuit atât de puţin ca să-l ierte. Tot ce ar fi trebuit să facă el, ar fi fost să-i arate că ţine la ea. Dacă făcea acest lucru, nimic altceva n-ar mai fi avut importanţă pe lume.

El o apropie mai tare de el, aşa încât căldura lui o ardea, iar mâinile o mângâiau, trimiţându-i fiori de-a lungul şirei spinării.

Mâinile Tinei erau pe umerii lui, iar degetele se jucau cu părul de la ceafă. Să mă ajute Dumnezeu, gândi ea,

dar fiecare bucăţică a lui este atât de minunată ... Cum am putut crede chiar pentru o clipă că nu-l iubesc?

Era de parcă răspundea acestor emoţii din ea. O îndepărtă uşor pentru o clipă şi o privi adânc în ochi.

-Am pierdut atât de mult timp, murmură el, aplecându-se să-i sărute lobul urechii. A fost atâta ură între noi ... şi totul pentru nimic. Ce pereche de proşti am fost, se încruntă el.

Tina simţi cum inima i se umflă ca un balon şi brusc, trebui să-i spună.

- Lucrurile acelea pe care ţi le-am spus la Charing Cross în acea zi ... Toate prostiile despre cum m-am folosit de tine ... Nimic nu era adevărat, mărturisi ea.

El oftă.

- Poate că în sufletul meu am ştiut întotdeauna. Dar îmi face bine s-o aud. Am aşteptat atâta timp.

Apoi o trase lângă el, gura lui căutând-o pe a ei.

- Oh, Tina!

Degetele lui erau în părul ei şi dintr-o dată, în sărutul lui era o asemenea pasiune încât simţi că se topeşte la focul sălbatic care emana din el. Brusc, era Justin, tigrul, care o săruta.

Tina tremură de excitare şi-i răspunse ca o tigroaică, gâfâind şi pierzându-şi răsuflarea sub forţa sărutărilor lui, dar nerăbdătoare, avidă şi disperată pentru mai mult.

Se agăţă de el cu tărie, lipindu-şi trupul de al lui. Si

când mâna lui se strecură în bluza ei, fără preambul, desfăcându-i sutienul pentru a-i elibera sânii, inima îi bătea puternic, cu o dorinţă aproape de durere.

- Oh, te rog, şopti ea când mâna lui îi mângâie sfârcul întărit.

Ia-mă, gândi ea. Fă dragoste cu mine chiar acum.

Bluza ei se desfăcuse, iar cămaşa lui Justin era descheiată şi ea stătea lipită de el cu sutienul pe jumătate desfăcut şi sânii expuşi.

Justin se aplecă şi prinse un sfârc întărit între buze.

- Eşti frumoasă, murmură el. La fel de frumoasă cum îmi amintesc.

Apoi, când ea gemu şi tremură neputincioasă, el îi cuprinse ambii sâni cu mâinile.

- Să mergem sus şi să facem asta cum trebuie?

Tot ce putu face Tina fu să nu ţipe “oh, da, te rog!” în loc de asta, încuviinţă din cap şi înghiţi în sec. în felul în care fusese cu el în urmă cu trei ani.

Un val de dorinţă o copleşi când se uită la faţa lui. El era primul şi unicul ei amant, şi curând va fi a lui din nou. Si i se va supune cu mult mai multă bucurie şi pasiune decât înainte.

Erau la jumătatea camerei când telefonul începu să sune. Momentul fu dintre cele mai nepotrivite fiindcă telefonul era chiar în faţa lor. Alţi câţiva paşi şi ar fi trecut de el şi probabil Justin ar fi hotărât să nu-i dea atenţie. în loc de asta, îl ridică şi spuse “Alo”.

O clipă mai târziu, Tina ştiu că petrecerea se sfârşise. Abia uitându-se la ea, Justin îi întindea telefonul, în timp ce cu mâna liberă îşi încheia nasturii de la cămaşă.

- Este pentru tine, spuse el cu o voce groasă. Este iubitul tău, Mike.

Capitolul 9

Mai târziu, la Londra, odată ce-şi venise în fire, Tina hotărî că apelul telefonic fusese un lucru foarte bun. Pusese punct, ca o găleată de apă rece, unei situaţii foarte inflamabile. Si timpul fusese perfect. Doar câteva secunde mai târziu, fără nicio îndoială, ar fi sfârşit în pat cu Justin.

în acel moment, bineînţeles, reacţia ei fusese diferită. Când el se îndepărtase de ea, încheindu-şi cămaşa, fără a-i acorda nicio privire, cu o expresie nehotărâtă, simţise că i se deschide pământul sub picioare. Dintr-o dată, cădea de pe înălţimile anticipării în gaura neagră a disperării. Un moment, în jurul ei fusese numai magie ca în următorul să fie copleşită de o rece respingere. Se simţise atât de şocată, atât de dezamăgită, încât aproape izbucnise în lacrimi.

Dar nu izbucnise. Luase telefonul.

-Alo, Mike? spusese ea, întrebându-se de ce naiba îi telefona şi de unde ştiuse unde era.

Avusese răspunsul la ambele întrebări aproape instantaneu.

-Eşti bine? Am primit un mesaj urgent să te sun la acest număr. Unde eşti? Ce se petrece? vru el să ştie.

Un mesaj urgent. Chiar în starea ei de ameţeală, Tina ghicise. Mesajul urgent venise anonim, fără îndoială, de la Eunice. Acesta era actul de răzbunare final, plin de ură. O încercare de a stârni necazuri între

Justin şi Tina.

- Sunt bine, îl asigură Tina, încheindu-şi la repezeală bluza şi vârând-o în fustă. N-ai de ce să te îngrijorezi. Vorbim mai târziu.

Apoi, când închise telefonul, se întoarse spre Justin:

-A fost Mike. Vroia doar să-mi spună "bună".

Ar fi putut să-i spună adevărul, bineînţeles, dar îşi venise în fire şi era mult mai bine să-l lase să creadă ce voia. Fiindcă o intimitate mai avansată între ei, realiza Tina, ar fi fost o nebunie. Nebunie divină, bineînţeles. Dar tot nebunie. Uitase cât de rău o tratasecu trei ani în urmă? Ce l-ar opri acum să facă la fel?

Aşa că, în mai puţin de cincisprezece minute, plecase de la Beech Hedges şi se îndreptase către Londra, jurându-şi să lase în urmă acest weekend şi să se întoarcă la ordinea simplă a vieţii ei dinainte. Viitorul lui *"Scope"* era în siguranţă, la urma urmei, şi asta era important. Orice altceva nu avea prea multă importanţă.

Dar era o povară greu de dus, descoperi ea în săptămâna care urmă. în ea se trezise un fel de noi sentimente. Tot felul de dorinţe. Tot felul de visuri.

Se gândea la Justin din momentul în care se trezea şi până când, epuizată, adormea seara. Si nu numai că se gândea la el. Tânjea după el, insuportabil. Tânjea după atingerea lui, sărutările lui, gustul lui. îşi simţea inima grea.

Nu-l văzuse toată săptămâna. Trebuie să fie recunoscătoare acestui lucru. A-l vedea, n-ar fi făcut decât să-i sporească chinul. Se spunea că plecase în Nord - acum că preluarea lui “Berry’s” fusese făcută - să estimeze o altă publicaţie pe care pusese ochii. Un lucru era sigur. El nu se gândea la ea.

Si ea trebuia să înceteze să se mai gândească la el. Trebuia să şi-l scoată din minte. Aceasta era sarcina pe care şi-o stabilise pentru weekend. Pentru că dacă va continua în felul acesta, va înnebuni. Inima omului, în fond, putea suporta multă durere, dar nu la nesfârşit.

Cea mai bună cale de a ieşi din asta, hotărâse ea, îi aparţinea sie însăşi, aşa că refuză invitaţia subalternei ei Vicki pentru prânzul de sâmbătă.

- Mike şi cu mine am căpătat o slujbă de sâmbătă, îi spuse Tinei. După aceea mergem la cârciumă. De ce n-ai veni şi tu?

Tina scuturase din cap.

- Nu, mulţumesc, Vicki. Am o mie de lucruri de făcut. S-o lăsăm pentru altă dată.

într-un alt weekend, gândi ea, de îndată ce va reuşi să-şi limpezească gândurile. în afară de asta, era sigură că acea conversaţie se va învârti în jurul lui Justin. Fiindcă toţi vorbeau despre ruperea logodnei lui şi plecarea subită a Eunicei la New York, pentru o slujbă de top.

Toate erau veşti bune, dar în acelaşi timp pentru ea

ar fi fost o tortură să stea şi să-i asculte pe toţi discutând despre el.

Aşa că Tina îşi petrecu weekendul singură, făcându-şi de lucru - făcând cumpărături, spălându-şi maşina, reorganizându-şi garderoba. Si de fiecare dată când îi venea în minte Justin, înlătura gândul. Trebuia să înveţe, în cele din urmă şi pentru totdeauna, să înceteze să se gândească la el.

Si se simţi cu mult mai bine din cauza acestei zile pline de activitate. în timp ce stătea la televizor, mai târziu în acea seară, începu să facă planuri similare pentru a doua zi.

Va pleca la o plimbare cu maşina. Nicăieri în mod special. Doar ca să mai schimbe peisajul. Apoi, pe seară va scrie câteva scrisori şi va telefona părinţilor. Urma să fie o altă zi terapeutică şi productivă.

Tina strânse din pumni cu hotărâre. Va trece peste această suferinţă. Si pentru o clipă, când îşi propuse asta, acea privire înnegurată dispăru din ochii ei albaştri şi o strălucire a vechiului ei spirit îi luminară.

Tina se trezi în dimineaţa următoare plină de optimism.

Sări din pat înainte ca dispoziţia să i se schimbe, îmbrăcă blugii şi un tricou şi se grăbi spre magazinul din colţ, să-şi cumpere lapte şi ziarul de duminică. Va lenevi la micul dejun citind ziarele, apoi va lua maşina şi se va duce undeva pentru prânz. Era o zi frumoasă de

toamnă. O să se bucure de ea.

Dar Lenny, care ţinea magazinul din colţ, se scuză când îi ceru ziarul.

- Ziarul îl am, dar revista lipseşte.

Le-am telefonat şi ar trebui să sosească în zece minute ... Se uită la fiul lui, Jim, care îl ajuta în weekend ... Doriţi să-l trimit pe puşti să v-o aducă după ce o primesc?

Tina îi zâmbi, recunoscătoare.

-Ar fi perfect, îi făcu ea cu ochiul lui Jim. Ne vedem mai târziu, atunci.

Traversă strada însorită cu cutia de lapte şi ziarele, simţind că moralul îi creşte şi mai mult. Ce prietenoşi sunt toţi! Cum mai străluceşte soarele! De ce trebuie să fie nefericită?

Sus, în apartamentul ei de la etajul întâi, păşi în bucătăria plină de soare şi lăsă laptele şi ziarele pe masă. Apoi îşi puse nişte cereale şi un pahar de oranjadă din frigider, se aşeză şi desfăcu ziarul în faţa ei. Pentru prima dată de multă vreme, durerea din interior se micşorase. Vezi, îşi spuse ea, merită să gândeşti pozitiv!

Era la jumătatea gustării când ţârâi soneria. Tina îşi zâmbi. Trebuie să fie Jim, cu revista. Se îndreptă spre dormitor să ia douăzeci de peni din poşetă. Puştiul merita un bacşiş!

Soneria se auzi din nou şi alergă în hol.

-Vin! strigă ea ... Tânărul Jim era nerăbdător. Deschise larg uşa, zâmbind ... Mulţumesc, începu ea, apoi înlemni.

Era revista ei, sigur. Silueta de pe palier i-o întindea.

- Cred că este a ta.

Dar nu era Jim. Era Justin.

Pentru o clipă, Tina stătu acolo, mută, uitându-se la Justin care-i întindea revista. Apoi, îşi regăsi vocea:

- Ce faci aici ... cu asta?

Justin se uită un moment la revista din mâna lui.

- L-am întrebat pe puştiul pe care l-am întâlnit la parter la ce etaj locuieşti. Mi-a spus şi a zis că trebuie să-ţi aducă asta. Aşa că i-am dat cincizeci de peni şi i-am spus că o duc eu, zâmbi el ciudat. Sper că nu te deranjează?

Tina nu era sigură dacă o deranjează sau nu. Se simţea năucă, zăpăcită, cu inima bătându-i nebuneşte. El stătea acolo, îmbrăcat în pantaloni negri şi o cămaşă deschisă la culoare, arătând ca o stea strălucitoare care tocmai căzuse din cer. Si deşi încerca disperată să nu se simtă încântată că-l vede, inima i se umflase de bucurie.

Spuse, fără a-i răspunde la întrebare:

- Dar de ce eşti aici?

- Doar să te salut ... şi să-ţi dau astea.

în timp ce vorbea, întinse cealaltă mână pe care o ascunsese la spate, scoţând la iveală un buchet de

trandafiri roşii.

-Trandafiri?

Tina simţi cum obrajii i se fac de aceeaşi culoare cu trandafirii. Brusc, îşi simţi picioarele ca de cauciuc. Visa? Acesta putea fi Justin, venind să-i aducă trandafiri?

Se uită la el, încercând din greu să-şi ascundă nedumerirea.

-De ce naiba îmi aduci trandafiri?

El nu răspunse imediat. Apoi spuse, foarte încet:

-Pot să intru? Aş vrea să-ţi vorbesc.

Tina vroia să spună nu. Dintr-o dată, o teamă profundă şi emoţii o încercau. Si cea mai teribilă dintre ele era speranţa.

Dar nu putea spune nu. Ţeapănă, se dădu la o parte, de-abia îndrăznind să respire când trecu pe lângă ea. Apoi, mirosul lui îi intră în nări, ameţind-o.

Cum stătea acolo stânjenită, inima bătându-i ca o tobă, el se opri şi-i întinse buchetul de flori.

-întâi, spuse el, ar fi bine să-i pui în apă.

Tina luă aproape recunoscătoare trandafirii şi se îndreptă orbeşte spre bucătărie. Brusc, simţea că tremură toată. Această mică treabă, dacă nu altceva, îi va da un răgaz să se reculeagă.

Puse florile pe un bufet şi, ca o somnambulă, se aplecă să deschidă dulapul unde ţinea printre altele şi vaze. Luă una la întâmplare, o puse în chiuvetă şi cu

degete neîndemânatice, deschise robinetul.

-Văd că erai la micul dejun. îmi pare rău dacă te-am întrerupt ... Justin o urmase în bucătărie şi stătea lângă masă, uitându-se la farfuria ei de lapte cu cereale, mâncată pe jumătate ... Dar nu-ţi face probleme din cauza mea. Continuă şi termină de mâncat ...

- Nu, nu mai mănânc, mulţumesc foarte mult.

Tina se întoarse cu faţa la el, confuzia transformându-i-se în iritare. Ce credea că face apărând la uşa ei, intrând în casă şi începând să-i dea ordine? Pune florile în apă. Termină-ţi micul dejun. Cine naiba se credea? Furioasă, zise:

-încetează să-mi spui ce să fac! Si, oricum, ce faci aici? Este un soi de glumă ... să-mi aduci mie trandafiri?

-Ai fi vrut să ţi-i aducă Mike?

Ceva sclipi în ochii lui şi opri acel: “Poate aş fi vrut!” care se ridica spre buzele Tinei. în loc de asta, se uită la el, neştiind ce să creadă. Ce se petrecea? Deoarece, evident era ceva.

Si apoi, cum stătea acolo, păşi brusc spre ea, făcând-o pe Tina să sară în sus şi să scoată un mic ţipăt de panică. Dacă încerca s-o atingă, s-ar topi. Dar el trecu pur şi simplu pe lângă ea, ca să închidă robinetul.

- Vasul dădea pe dinafară, zâmbi el privindu-i faţa şocată şi nefericită. Apoi încruntându-se, se întinse şi-i luă mâna. Tina, trebuie să vorbim. Să mergem să ne aşezăm undeva.

în următorul moment o împingea spre uşă.

- Cred că pe aici este camera de zi?

- Ce crezi că faci? încercă Tina să-şi retragă mâna. Nu vreau să stau şi să vorbesc cu tine!

Dar el nu dădu nicio importanţă protestelor ei slabe şi aproape o cără spre camera de zi, o aşeză într-unul dintre fotolii şi se îndreptă spre unul din faţa ei. Apoi, aşezându-se şi el, îi luă amândouă mâinile. Se aplecă spre ea cu ochi serioşi şi-i spuse:

- Ascultă-mă, Tina. Asta-i tot ce-ţi cer. Dă-mi două minute din timpul tău.

Nu de timpul ei era îngrijorată Tina. Ci de ceea ce se întâmpla în ea. Inima părea să i se zbată în toate direcţiile. Nu ştia dacă să asculte ce avea de spus. Si totuşi, în acelaşi timp, ştia că trebuie.

Inspiră adânc, închise ochii şi aşteptă.

- Tot ce am să-ţi spun este absolut adevărat.

Când Justin începu să vorbească, vocea lui era joasă şi sinceră şi exista o linişte calculată în el, ca a cuiva care îşi ţine respiraţia. Tina simţi că ceea ce urma să-i spună, el dorise să-i spună de multă vreme. Ea deschise ochii, încordată ca un arc, şi-l observă când începu să-i explice.

- Eunice şi cu mine n-am fost niciodată logodiţi cu adevărat. Niciodată n-am cerut-o de nevastă.

Niciodată n-am am vrut să ne căsătorim. Am avut o relaţie şi asta a fost totul.

Cum gura Tinei se deschise pentru a-şi exprima neîncrederea, el continui, nedându-i ocazia să vorbească:

- Stiu ce credea lumea - dar asta numai din cauza a ceea ce le spunea Eunice. După cum ştii, este bună la răspândit zvonuri. Niciodată nu le-am negat, fiindcă, foarte sincer, mi-au convenit. Dar niciodată n-a fost vreo înţelegere specială între noi doi.

- Dar inelul?

Doar nu era un produs al imaginaţiei ei! Chiar credea că o putea păcăli cu această grămadă de absurdităţi?

- Inelul era al Eunicei. Aparţinuse unei mătuşi. îi plăcea să pretindă că era un inel de logodnă, dar te asigur că nu era.

Tina tot nu-l crezu.

- Mă minţi din nou. Nu cred nimic din ce spui. Mă minţi, aşa cum m-ai minţit tot timpul în care am fost împreună! ... încercă să-şi tragă mâna ... Tot timpul în care te vedeai cu mine, în secret te vedeai cu Eunice! Si-apoi, pe la spatele meu, te-ai dus şi te-ai logodit cu ea!

Cu o forţă bruscă, reuşi să-şi elibereze mâna şi se ridică în picioare, clătinându-se.

- Eşti un mincinos! Tot ce ai făcut vreodată a fost să mă minţi!

- Niciodată nu te-am minţit, Tina ... Cum ea încerca

să se îndepărteze, Justin sări în picioare şi o prinse cu fermitate, trăgând-o spre el ...

Nu se petrecea nimic între Eunice şi mine la acea vreme. Singura femeie din viaţa mea erai tu.

Tina încetă să se lupte pentru moment, din cauza insistenţei din vocea lui. Simţind că inima îi tresaltă în piept, îl privi în faţă.

- Nu te cred. Minţi, spuse ea din nou, cu o voce abia şoptită.

- Nu mint, Tina. Niciodată nu te-am minţit ... în timp ce vorbea, Justin continua s-o ţină strâns. Nu se petrecea nimic între mine şi Eunice atunci. Ea ţi-a spus doar ca să ne despartă.

Vocea lui era foarte încordată.

- Ne-a minţit pe amândoi. Amândoi am fost victimile ei. în acea noapte când mi-a mărturisit minciunile ei referitoare la felul în care trădai *"Miranda",* a recunoscut şi că ţi-a spus că suntem logodiţi, când de fapt nu eram. Dar cum ai putut s-o crezi? o scutură el uşor. Cum ai putut să crezi că mă vedeam cu Eunice pe la spatele tău? Nu ţi-am arătat cât de mult te iubeam?

Tina simţi că ameţeşte. Să-l creadă sau nu?

- Dar ai ţinut secretă întotdeauna relaţia noastră. Dacă mă iubeai de ce ai făcut asta?

- N-am ţinut-o secretă. Am încercat doar să fiu discret. La vremea aceea, credeam că aşa era corect, dădu Justin neputincios din umeri. îmi dau seama acum

că m-am înşelat, dacă asta te-a făcut să te îndoieşti că te iubeam.

- Dar *m-ai iubit?* Vreau să spun, m-ai iubit cu *adevărat?* întrebă Tina, având încă dificultăţi în a accepta ce-i spunea el ... Se putuse înşela în toţi aceşti ani? ... Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, n-ai fi crezut niciodată că aş fi trădat "*Miranda".*

- N-am crezut, la început. Totuşi, trebuie să-ţi mărturisesc că mă întrebam ce se petrece. La vremea când s-au întâmplat toate acestea, eram în State, şi tu te-ai comportat ciudat când ţi-am telefonat de la Houston să-ţi spun că urmează să mai stau câteva săptămâni, trântindu-mi telefonul şi refuzând să mai vorbeşti cu mine, aşa că am început să cred că se petrece ceva ciudat. Deşi Eunice a zburat ca să se întâlnească în SUA cu mine - strict profesional - şi a început să-mi arate aşa-zisele dovezi împotriva ta, am refuzat să cred că este adevărat.

Obrajii Tinei deveniseră cenuşii.

- Mi-ai telefonat să-mi spui asta? Eu am crezut că ai telefonat să-mi spui despre logodnă.

Simţea că i se face rău. Făcuse o greşeală îngrozitoare.

- Ce ai crezut? o întrebă Justin privind-o cu aceeaşi oroare. Vrei să spui că de aceea ai înnebunit şi mi-ai închis telefonul? închise ochii o clipă, cu un oftat de durere ... Toată această situaţie este un coşmar,

mormăi el şi apoi continuă ... Ti-am tot telefonat după aceea, dar tu ţi-ai schimbat numărul. N-am mai putut îndura. Si când m-am întors, am descoperit că te-ai mutat chiar şi din casă. Era evident că erai hotărâtă să mă eviţi cu orice preţ. Dar chiar şi atunci, am încercat să dau de tine, sperând să-mi spui că poveştile Eunicei nu erau adevărate ... Dar în loc de asta, m-am ciocnit de tine la Charing Cross şi ceea ce mi-ai spus atunci a părut să-mi confirme poveştile ei, o scutură el când frustrarea şi suferinţa îl copleşiră. Acele momente de la Charing Cross au fost cele mai rele momente din viaţa mea.

Tina simţi că o podidesc lacrimile când îi văzu faţa. Ce lucru teribil, fatal, făcuse! Spuse, cu o voce mică:

- După cum ţi-am spus, toate au fost minciuni.

El îi strânse mâinile mai tare.

- Da, ştiu asta acum. îmi doresc să fi ştiut la timp, oftă el. Atunci a fost momentul când m-am încurcat cu Eunice. A fost o diversiune. Nimic mai mult. Si în cea mai mare parte a fost fără pretenţii. Când nu este o mizerabilă, Eunice poate fi şi distractivă.

Când privirea Tinei scăpără, atinsă de o străfulgerare de gelozie, el se aplecă să-i sărute nasul şi adăugă cu un zâmbet sumbru:

- Si cel mai important, îmi convenea să fiu scos temporar din circulaţie. îmi dădea ocazia să încerc să nu mă mai gândesc la tine.

O luă în braţe, o strânse şi-i sărută părul.

- Oh, Tina. Tina mea! De-am fi avut mai multă încredere în dragostea unuia faţă de celălalt.

Apoi păru să-şi ţină răsuflarea când o îndepărtă puţin să se uite la ea.

- M-ai iubit, nu-i aşa? Sper că nu mă înşel?

în ochii Tinei erau lacrimi. Nu şi le mai putea reţine. Când se uită la el şi clipi, lacrimile i se rostogoliră de-a lungul obrajilor. Dar în spatele lacrimilor, ochii ei zâmbeau.

- Da, da, te-am iubit. Te-am iubit din toată inima. Să te pierd, a fost cea mai mare nenorocire a vieţii mele.

- Si să te pierd pe tine a fost şi a mea. încă este, îi spuse el aplecându-se să-i sărute lacrimile sărate de pe obraji. Te iubesc, Tina. N-am încetat niciodată să te iubesc. Te rog, spune-mi că nu te-am pierdut complet.

Tina privi în ochii lui care străluceau ca două stele magice şi simţi că inima îi palpită de bucurie. Trecutul şi toate regretele lui nu mai aveau importanţă. Singurul lucru care conta era prezentul. Acest minut. îşi încolăci braţele în jurul lui.

- N-ai putea niciodată să mă pierzi! Niciodată! Niciodată! întotdeauna voi fi a ta!

Si când o îmbrăţişă, o strânse şi o ridică, ea abia avu timp să adauge când buzele lui le zdrobiră pe ale ei:

- Nu ştii că eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată în toată viaţa mea?

- Deci, cum o să-i mulţumim lui Mike şi lui Vicki?

Justin se aplecă să sărute faţa care îl privea visătoare de pe pernă.

- Dacă nu erau ei, n-am fi fost acum aici.

- în acest caz, cred că ar trebui să le dăm amândurora o medalie, zâmbi Tina şi se întinse languros sub cearşaful răcoros de bumbac, mâinile mângâind drăgăstos pieptul gol al lui Justin. Fiindcă nu există niciun alt loc pe lume unde aş vrea să fiu, zise ea sărutându-i umărul bronzat şi nimeni pe lume cu care aş vrea să fiu.

Pentru că, după ce-şi declarase dragostea, Justin o purtase în dormitor şi o lăsase uşor pe patul dublu. Si acolo, după trei ani lungi petrecuţi tânjind unul după altul, în cele din urmă se uniseră. Niciunul dintre ei nu va uita vreodată acel minunat moment de iubire.

După aceea, un timp, stătură întinşi împreună, cu trupurile calde înlănţuite, mângâindu-se unul pe altul, respirând cu recunoştinţă parfumul celuilalt.

Acum, îl privi pe Justin cu ochi plini de dragoste.

- Am vorbit serios când am spus despre medalii, îi spuse ea. Simt că le datorez viaţa lui Mike şi lui Vicki.

îl strânse pe Justin cu putere şi-l sărută.

O înspăimânta să se gândească faptul că dacă nu ar fi fost cei doi prieteni ai ei, acest minunat moment poate n-ar fi existat niciodată. Fiindcă Justin îi spusese despre întâlnirea întâmplătoare cu Mike şi Vicki.

- Din fericire, îi povestise el, mă hotărâsem să-mi petrec weekendul la Londra, şi am dat peste ei când am intrat într-o cârciumă, în West End, la ora prânzului. Aparent, ieşiseră de la o slujbă împreună. N-o cunosc pe Vicki, dar îl ştiu pe Mike din vedere şi ne-am salutat şi am schimbat câteva vorbe.

Tina mai auzise detaliile, dar îl întrebă din nou:

- Spune-mi, ce s-a întâmplat când ai dat peste ei?

Justin zâmbi.

- Ei bine, într-un impuls, l-am întrebat “Ce mai face iubita ta”? Si el s-a uitat la mine cam ciudat. “Ce iubită?” m-a întrebat el. Tina, am spus eu. Si atunci a intervenit Vicki. “Tina nu este iubita lui Mike” m-a informat ea.

Se uită la Tina încruntându-se în glumă şi pentru a zecea oară întrebă:

- De ce mi-ai spus că Mike este iubitul tău? Dacă n-aş fi crezut asta, ţi-aş fi spus despre mine şi Eunice cu mult timp în urmă. N-am spus nimănui, dar pentru tine aş fi făcut o excepţie. Mă gândeam serios să-ţi spun la un moment dat. Dar apoi m-am răzgândit. Credeam că nu este cazul, de când îmi spuseseşi că erai încurcată cu Mike.

Tina se încruntă şi ea.

- Mike era protecţia mea împotriva ta. încercam să te ţin la distanţă.

Apoi, se cutremură în sine. Am fost nebună, îşi

spuse ea. îl ţineam la distanţă, cât pe ce să-l pierd! Mulţumesc cerului, pentru Vicki şi Mike!

Justin îi prinse o şuviţă de păr şi o trase uşurel, ca şi cum ar fi pedepsit-o pentru delictul ei.

- Nu ştiu despre ţinerea mea la distanţă, îi spuse el, dar precis ai reuşit să mă faci gelos.

- Gelos? Chiar ai fost gelos?

- Dezgustător de gelos. Nu suportam gândul unui alt bărbat făcând dragoste cu tine.

- îmi face plăcere să aud asta, se întinse Tina şi-l sărută. Dacă aş fi ştiut, îl tachină ea, aş fi insistat mai mult.

- Puţin mai mult, şi bietul Mike n-ar mai fi trăit să aibă cui povesti, râse Justin şi o muşcă de urechiuşă.

Apoi o trase spre el şi o sărută pe buze, degetele mângâindu-i sânul gol când făcu acest lucru.

- Mi-a venit o idee mai bună decât medaliile, murmură el. Mă gândesc la o cale mult mai adecvată de a le mulţumi.

- Cum? se înfioră Tina şi se strânse în el, fiindcă de fiecare dată când o atingea, se topea toată. Cum crezi că ar trebui să le mulţumim? Spune-mi.

Justin se foi uşor.

- Mai întâi, lasă-mă să-ţi reamintesc că mai există şi altcineva căruia ar trebui să-i mulţumim, îi sărută el lobul urechii. Omul de pază de la “J.M.Publishing”. Tipul care te-a lăsat să intri să mă vezi la început. Dacă n-ar fi

fost el, poate că n-am fi avut nicio bază de pornire.

Tina zâmbi şi-l privi.

- Nu l-ai concediat, aşa-i? ... Stia că n-o făcuse. Controlase. îl sărută ... Deci, cum crezi că ar trebui să le mulţumim tuturor?

Justin se opri o clipă, apoi îi prinse uşor obrazul şi-şi lăsă privirea peste ea pentru un moment. Apoi o sărută iarăşi şi-i spuse foarte încet:

- Cred că ar trebui să-i invităm să fie oaspeţi de onoare la nunta noastră.

- Nuntă?

Tina clipi. Inima i se opri în loc.

Justin îi zâmbi.

- Urmează să fie o nuntă, sper?

Tina clipi din nou şi încuviinţă din cap.

- Dacă insişti.

- Insist. Categoric. Si mai există ceva asupra căruia insist, o sărută Justin pe năsuc. O să fie anunţată în toate ziarele. Niciodată n-o să mai fii în stare să mă acuzi că te ţin în secret. De data aceasta, îţi promit, toată lumea o să afle.

Tina se simţea beată de fericire. Se întinse şi-l îmbrăţişă.

- Ţi-am spus vreodată cât de mult te iubesc? întrebă ea, sărutându-l.

- Nu suficient de des, o strânse Justin în braţe. Si nici eu nu ţi-am spus suficient de des. Dar o să mă revanşez. O să te plictiseşti auzindu-mă.

Solicitanţii la

Cum Tina scutură din cap ştiind că era imposibil - n-ar putea niciodată să obosească auzindu-l spunând că o iubeşte - el îi luă mâna şi o ridică la buze.

-Te avertizez, această nuntă se va întâmpla foarte curând. Deja te-am aşteptat mai mult decât suficient. Aşa că, în această seară, o să mergem să luăm cina într-un loc special şi o să începem să facem planuri serioase pentru viitor.

Si, după o altă rundă de dragoste, exact asta se întâmplă. în acea seară, cinară la restaurantul lor favorit lângă Chatham, cel unde obişnuiau să meargă cu regularitate în zilele de demult. Si după şampanie, fixară data nunţii pentru începutul lui decembrie.

-Două luni, îi spuse Justin, este cât de mult timp pot aştepta.

Si deşi Tina avusese dreptate că nu se va plictisi niciodată să-l
audă spunând că o iubeşte, pe măsură ce seara avansa, devenea tot mai încântată să-l audă declarându-i-o.

Totuşi, când îl privi în ochi, peste masa cu lumânări aprinse, trebui să-i ceară:

-Mai spune-mi încă o dată.

Justin îşi puse jos paharul.

-Te iubesc, îi zâmbi el.

Si în acel moment, drept la ţanc, papagalul rezident - care nu-şi uitase vechile metehne între timp - scoase un fluierat ascuţit de aprobare!

Sfârşit

„CARTEA PRIN PO{T~“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*